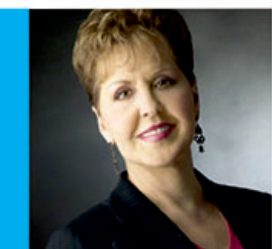

JOYCE MEYER

BİR MİLYON ADET SATAN EN İYİ KİTAP

Aklın Savaş Alanı

Aklınızda Süren Savaşı Kazanmak

Aklın
Savaş
Alanı

JOYCE MEYER

**Aklın
Savaş
Alanı**

Aklınızda Süren Savaşı Kazanmak

Türkçesi: Erdem ÇETİN

Yeni Yaşam Yayınları

Yeni Yaşam Yayınları

Acıbadem Mah. Muhtarbey Sok,
İyiler Apt. No: 8/ B
Kadıköy – İSTANBUL

Tel.: (0216) 414 16 15
Faks: (0216) 348 05 26
www.yyyayinlari.com

ISBN 978-975-9062-47-7

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı
Sertifika No: 10903

Battlefield of the mind

Copyright © 1995 by Joyce Meyer

Kitapta kullanılan ayetlerin bazılarının arasına parantez içinde açıklamalar konulmuştur. Bu açıklamalar yazarın konuya ilişkin yorumunu belirtmek için kullanılmıştır. Ayrıca kullanılan bazı ayetler Kutsal Kitap'ın eski Türkçe çevirisinden alınmıştır.

Basım: Anadolu Ofset
Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol Sanayi Sitesi
No: 81/87, Topkapı – İstanbul
Tel: (0212) 567 89 92/93
2. Basım, Aralık 2016

Adama

A*klın Savaş Alanı* kitabımı, büyük oğlum David'e ithaf etmek istiyorum.

Senin kişiliğinin benimkine bir hayli benzediğini, bu nedenle senin de zihinsel konularda mücadele verdiğini biliyorum. Sürekli gelişme kaydettiğini ve düşüncelerin yenilenmesiyle gelen zaferleri yaşadığını ve tecrübe ettiğini biliyorum.

Seni seviyorum David ve seninle gurur duyuyorum. Yoluna azimle devam et!

İçindekiler

Birinci Kısım: Aklın Önemi

Giriş	11
1. Akıl Savaş Alanıdır	15
2. Yaşamsal Bir Gereksinim	27
3. Pes Etmeyin!	33
4. Azar Azar	39
5. Olumlu Olun	45
6. Zihin Bağlayıcı Ruhlar	57
7. Ne Hakkında Düşündüğünüzü Düşünün	63

İkinci Kısım: Düşünce Şekilleri

Giriş	73
8. Düşüncelerim Ne Zaman Normal Bir Durumdadır?	77
9. Başka Yerlere Kayıp Giden, Sürekli Meraklanan Bir Akıl	87
10. Karışık Bir Akıl	95
11. Kuşku ve İmansızlıkla Dolu Bir Akıl	105
12. Kaygı ve Endişeyle Dolu Bir Akıl	117
13. Yargılayan, Eleştiren ve Kuşkulanan Bir Akıl	131
14. Pasif Bir Akıl	147
15. Mesih'in Düşüncesi	159

Üçüncü Kısım: Çöl Zihniyetleri

Giriş	183
16. Geleceğim Geçmişime ve Şu Andaki Durumuma Bağlıdır	189
17. Ben Sorumluluk Almak İstemiyorum	197
18. Çok Zor Olursa Dayanamam	207
19. Elimde Değil – Bağımlıyım	215
20. Beni Bekletme – Şimdi Almayı Hak Ediyorum	225
21. Bu Benim Suçum Değil	235
22. Hayatım O Kadar Berbat ki!	245
23. Tanrı'nın Bereketlerini Hak Etmiyorum	253
24. Neden Kıskanmayayım?	261
25. Kendi Bildiğim Gibi Yaparım!	271
Dipnotlar	277
Bibliyografya	279
Yazar Hakkında	279

BİRİNCİ KISIM:

Aklın Önemi

Giriş

Kutsal Kitap'ın eski çevirisinde, Süleyman'ın Özdeyişleri 23:7'deki, “[bir kişi] **içinden nasıl düşünürse kendisi öyledir...**” ayetinin gerçek anlamını sizlere aktarabilmek için düşüncelerimizin ne kadar önemli olduğunu sizlere nasıl yeterince ifade edebilirim?

Tanrı'ya hizmet ettikçe ve O'nun sözünü çalıştıkça, düşüncelerin ve sözlerin ne kadar önemli olduğunun farkına daha da çok varıyorum. Düzenli olarak, Kutsal Ruh adeta beni bu konuları çalışmaya yönlendiriyor.

Daha önceleri de söylediğim gibi –ki bunun da doğru olduğuna inanıyorum– bu dünyada yaşadığımız sürece, düşünceler ve sözler konusunda çalışmaya devam etmemiz gerekecek. Bu konuda ne kadar çok şey bilirsek bilelim, her zaman öğrenilecek yeni bir şeyler daha olduğuna ve daha önce edindiğimiz bilgileri ise tazelememiz gerektiğine inanıyorum.

Süleyman'ın Özdeyişleri 23:7 gerçekten ne anlama geliyor? “...[Bir kişi] **içinden nasıl düşünürse kendisi öyledir...**” Başka bir çeviri bunu şöyle aktarıyor: “İçinden nasıl biri olduğunu düşünürsen, öylesindir.”

Düşüncelerimiz bütün eylemlerimizin öncüsü ya da tetikleyicisidir. Romalılar 8:5 bunu açıkça ortaya koyar: “**Benliğe uyanlar benlikle ilgili, Ruh'a uyanlarsa [Kutsal] Ruh'la ilgili işleri düşünürler.**”

Eylemlerimiz doğrudan doğruya düşüncelerimizin ürünüdürler. Olumsuz bir zihne (düşünceye) sahip olursak, olumsuz bir yaşama

Savaşımızın silahları insansal silahlar [ete ve kana dayalı silahlar] değil, kaleleri yıkan tanrısal güce sahip silahlardır. Safsataları, [gerçek] Tanrı bilgisine karşı diklenen her engeli yıkıyor, her düşünceyi tutsak edip Mesih'e (Meshedilmiş Olan'a) bağımlı kılıyoruz.

2.KORİNTLİLER 10:4-5

sahip olacağız. Ama öte yandan, eğer Tanrı'nın sözü doğrultusunda düşüncelerimizi yenileyip değiştirirsek, o zaman Romalılar 12:2'nin de vaat ettiği gibi yaşamımızda, "Tanrı'nın iyi, beğenilir ve yetkin isteğinin" ne olduğunu ayırt edebiliriz.

Bu kitabı üç ana kısma ayırdım. Bu ilk kısım düşüncelerimizin ne kadar önemli olduğuyla ilgili olacak. Yüreklerinize şunun sonsuza kadar yerleşmesini istiyorum: Ne hakkında düşündüğünüzü *düşünme*ye başlamanız gerek.

Birçok kişinin sorunu düşünme biçimlerinden kaynaklanmakta. Aslında yaşadıkları sorunların kaynağı, bu düşünme biçimleridir. Şeytan yanlış düşünme biçimlerini herkese sunar, fakat bizler onun sunduğu hiçbir şeyi kabul etmek zorunda değiliz. Kutsal Ruh tarafından hangi düşüncelerin kabul edilir ve hangilerinin de kabul edilemez olduğunu öğrenin.

2.Korintliler 10:4-5, bize kendi aklımızda olan şeyle Tanrı'nın aklında olan şeyi karşılaştırabilmemiz için Tanrı'nın sözünü yeterince iyi bilmemiz gerektiğini açık bir biçimde belirtmektedir; kendini Tanrı'nın sözü üzerine yükseltmeye girişen herhangi bir düşünceyi yıkmalı ve onu tutsak edip Mesih'e bağımlı kılmalıyız.

Bu kitabın, bunu gerçekleştirmenize yardımcı olması için dua ediyorum.

Akıl savaş alanıdır. Düşüncelerimizi Tanrı'nın düşünceleriyle aynı hizaya getirmemiz yaşamsal bir önem taşır. Bu, zaman ve çalışma gerektiren bir süreçtir.

Asla vazgeçmeyin, çünkü adım adım değişeceksiniz. Düşüncelerinizi (zihninizi) ne kadar çok iyiye doğru değiştirirseniz, yaşamınız da o kadar çok iyiye doğru değişecektir. Düşüncelerinizde Tanrı'nın iyi planını görmeye başladığımız zaman, ona uygun hareket etmeye başlayacaksınız.

1.
Bölüm

Akıl Savaş Alanıdır

Akıl Savaş Alanıdır

Bu ayetlere göre bir savaş içindeyiz. Bu ayetin dikkatli bir biçimde incelenmesi savaşımızın başka insanlara karşı değil, İblis ve onun cinlerine karşı olduğunu bize açıklar. Düşmanımız olan Şeytan iyi hazırlanmış planlar ve maksatlı hileler aracılığıyla belirli bir strateji ve aldatmacayla bizleri bozguna uğratmaya çalışır.

İblis yalancısıdır! İsa ondan, “...yalancısıdır ve yalanın babasıdır” diye söz eder (Yuhanna 8:44). Hem kendimize, hem de başka insanlara ve durumlara ilişkin doğru olmayan şeyler anlatır bizlere. Ama tüm yalanı bir defada söylemez.

Zekice hazırlanmış rahatsız edici düşünceler, kuşkular, güvensizlikler, korkular, kaygılar, mantıksal değerlendirmeler ve kuramlarla düşüncelerimizi bombardımana tutar. Yavaş ve dikkatli hareket eder (ne de olsa iyi hazırlanmış planlar zaman alır). Şeytan’ın savaş için kendi stratejisi olduğunu unutmayın. O bizi uzun zamandır gözlemleyip üzerimizde çalışıyor.

Nelerden hoşlanıp nelerden hoşlanmadığımızı biliyor. Güvensizliklerimizi, zayıflıklarımızı ve korkularımızı biliyor. Bizi en çok neyin rahatsız ettiğini de biliyor. Bizi yenilgiye uğratmak için gerekli olan zamanı, ne kadar uzun olursa olsun ayırmaya isteklidir. İblis’in güçlü yönlerinden biri, sabırdır.

RUHSAL KALELERİ YIKMAK

“Savaşımızın silahları insansal silahlar [ete ve kana dayalı silahlar] değil, kaleleri yıkan tanrısal güce sahip silahlardır. Saf-

Savaşımız insanlara karşı değil [yalnızca fiziksel rakiplerle uğraşmıyoruz], yönetimlere, hükümlerlere [egemen ruhlara], bu karanlık dünyanın güçlerine, kötülüğün göksel (doğüstü) yerlerdeki ruhsal ordularına karşıdır.

EFESLİLER 6:12

sataları (zihinsel değerlendirmeleri), Tanrı bilgisine karşı diklenen her engeli yıkıyor, her düşünceyi tutsak edip Mesih'e (Meshedilmiş Olan'a) bağımlı kılıyoruz.

2.Korintliler 10:4-5

Şeytan, dikkatlice hazırlanmış strateji ve kurnaz hileler aracılığıyla zihinlerimizde “ruhsal kaleler” kurmaya çalışır. Ruhsal kale, belirli bir düşünme tarzından ötürü, içinde tutsak tutulduğumuz bir alandır.

Elçi Pavlus bu metinde, Şeytan'ın kalelerinin üstesinden gelebilmek için ihtiyacımız olan tüm silahlara sahip olduğumuzu söyler. İlerleyen bölümlerde bu silahlar hakkında daha fazla öğreneceğiz, ama şimdilik lütfen bir kez daha bir savaşta, ruhsal bir savaşta olduğumuzun farkına varın. 5'inci ayet, üzerinde bu savaşın meydana geldiği yeri açıkça gözler önüne sermektedir.

Bu ayetin İngilizce *Genişletilmiş (Amplified) Kutsal Kitap* çevirisi, silahlarımızı alıp safsataları çürütmemiz gerektiğini söyler. İblis bizimle çekişir durur; bize farklı kuramlar ve mantıksal değerlendirmeler sunar. Bu etkinliklerin tümü düşüncede gerçekleşir.

Akılımız veya düşüncelerimiz savaş alanıdır.

DURUMUN ÖZETİ

Böylece şu ana dek şunları gördük:

1. Bir savaşta'yız.
2. Şeytan düşmanımızdır.
3. Akıl savaş alanıdır.
4. İblis özen ve gayretle düşüncelerimizde ruhsal kaleler kurar.
5. Şeytan bunu (iyi hazırlanmış planlar ve maksatlı hileler aracılığıyla) belirli bir strateji ve aldatmacayla yapar.
6. Acelesi yoktur, planını hazırlamak için gereken zamanı göze alır.

Gelin şimdi bir benzetmeyle onun planını daha açık ve ayrıntılı bir şekilde inceleyelim.

MARY AÇISINDAN

Mary ve kocası John'un mutsuz bir evlilikleri var. Aralarında her zaman kavga ve çekişme oluyor. Her ikisi de öfke, kin dolu ve birbirlerine gücenik. Evdeki sorunlardan etkilenen iki de çocukları var. Bu kavga çocukların okul yaşamlarında ve davranışlarında kendini gösteriyor. Çocuklardan biri yaşanan gergin ortamdan dolayı mide sorunları yaşamakta.

Mary'nin sorunu, eşi John'un evin reisi olmasına nasıl izin vermesi gerektiğini bilmemesinden kaynaklanıyor. Evin reisiymiş gibi davranıyor, yani tüm kararları kendisi almak, evin parasal işlerini kendisi idare etmek ve çocukları da yine kendisi terbiye etmek istiyor. "Kendi" parası olsun diye çalışmak istiyor. Tam anlamıyla başına buyruk, yaygaracı, ısrarcı ve kocasının başının etini yiyen biri!

"Mary'nin sorununun çözümünü biliyorum; İsa'yı tanınması gerek" diye düşünüyor olabilirsiniz.

Ama Mary O'nu tanıyor! Beş yıl önce, John'la üç yıllık evliyken İsa Mesih'i Kurtarıcısı olarak kabul etti.

"Yani İsa'yı Kurtarıcısı olarak kabul ettiğinden beri, Mary'de hiçbir değişikliğin olmadığını mı söylemek istiyorsun?"

Evet, elbette değişiklikler oldu. Kötü davranışı kendisini sürekli suçlu hissetmesine neden olmasına karşın, cennete gideceğine inanıyor. Şimdi umudu var. İsa'yla tanışmadan önce berbat ve umutsuz bir durumdaydı; oysa şimdi yalnızca berbat bir durumda.

Mary tutumunun yanlış olduğunun farkında ve değişmek istiyor. Bu konuda iki kişiden danışmanlık aldı ve kilisede dua istekleri olan kişilere yönelik bir çağrı yapıldığında o neredeyse her zaman öfke, isyan, bağışlamama, güceniklik ve kin üzerinde zafer kazanma dileğiyle dua kuyruğunda yerini alır. Peki neden gelişme göstermiyor?

Bu sorunun yanıtı Romalılar 12:2’de yer almaktadır: **“Bu çağın (dünyanın) gidişine [temeli olmayan dışsal yapay adet ve geleneklerine göre şekillendirilip uyarlanmış olarak] uymayın; bunun yerine, Tanrı’nın (sizler için olan Kendi gözündeki) iyi, beğenilir ve yetkin isteğinin ne olduğunu ayırt edebilmek için [tüm] düşüncenizin [yeni fikirleri ve yeni tutumları sayesinde] yenilenmesiyle değişin.”**

Mary zihninde ruhsal kalelere sahip. Bu kaleler yıllarca oradaydılar. Ama o, bunların oraya nasıl yerleştiğini bile bilmiyor. İsyankâr, patronvari, rahatsız edici vs. olmaması gerektiğini biliyor, ama bu doğasını değiştirmek için ne yapması gerektiğini bilmiyor. Sanki bazı belirli durumlar karşısında hareketlerini kontrol edemediği için böyle uygunsuz davranışlar sergiliyor.

Mary düşüncelerini kontrol edemediği için hareketlerini de kontrol edemiyor. Düşüncelerini kontrol etmiyor, çünkü yaşamının erken çağlarında İblis’in düşüncelerinde kurmuş olduğu ruhsal kaleler var.

İblis iyi hazırladığı planlarını yürürlüğe koymaya, maksatlı hilelerini tohum gibi ekmeye kişi daha çok genç yaşta başlar. Mary’nin sorunları uzun zaman önce, ta çocukluk döneminden itibaren başlamıştır.

Mary’nin çocukken yalnızca canı sıkın diye kendisini döven aşırı derecede baskıcı bir babası vardı. Eğer yanlış bir tek hareket yapsa, bütün öfkesini ondan çıkarırdı. Yıllarca kendisine ve annesine kötü davranan babası karşısında çaresiz biçimde acı çekip durdu. Eşine ve kızına karşı her yönden saygısızdı. Ancak Mary’nin erkek kardeşi hiçbir yanlış yapamazdı! Sırf erkek diye özel bir ilgi görüyordu sanki.

On altı yaşına geldiğinde, “Erkekler kendini gerçekten bir şey sanıyor. Hepsisi de aynı; onlara asla güvenilmez. Sana zarar verip senden faydalanacaklardır. Eğer bir erkeksen hayat senindir. Dilediğin her şeyi yapabilirsin. Etrafındakilere buyruklar savurup patronluk taslayabilirsin, insanlara canının istediği gibi davranabilirsin ve bu konuda hiç kimse (özellikle eşler ve kızlar) hiçbir şey yap-

maz” gibi yalanlarla Mary’nin beyni yıllarca Şeytan tarafından yıkanmıştı.

Bunun bir sonucu olarak, Mary zihninde kesin bir yargıya varmıştı: “Buradan kurtulduğum zaman bir daha asla hiç kimse bana ne yapmam gerektiğini söyleyemeyecek!”

Şeytan çoktan onun aklının savaş alanında savaşı yürürlüğe koymuştu. Bu düşünceleri kafanızda tekrar tekrar yüzbinlerce kez veya daha da uzun, on yıl gibi bir zaman dilimi içinde çalıp dinleyin ve ardından evlenmeye ve tatlı, boyun eğen, övülen bir eş olmaya hazır olup olmadığınızı görün. Hatta mucizevi bir şekilde böyle bir eş olmak isterseniz bile, bunu nasıl yapacağınızı bilmeyeceksiniz.

TANRI’NIN SÖZÜNÜN SAĞLADIĞI SİLAHLAR

...Eğer benim sözüme bağlı kalırsanız [öğretilerime bağlı kalıp onlar doğrultusunda yaşarsanız], gerçekten öğrencilerim olursunuz. Gerçeği bileceksiniz ve gerçek sizi özgür kılacak...

Yuhanna 8:31-32

İsa burada bizlere Şeytan’ın yalanlarına karşı nasıl galip gelebileceğimizi anlatıyor. Tanrı gerçeğinin bilgisine sahip olmalıyız. Tanrı’nın sözüyle düşüncelerimizi yenilemeliyiz, ondan sonra da 2.Korintliler 10:4-5’teki silahları, ruhsal kaleleri, safsataları ve Tanrı bilgisine karşı diklenen her engeli yıkmak için kullanmalıyız.

Bu “silahlar” vaaz, öğreti, kitap, kaset, seminerler ve özel Kutsal Kitap çalışmalarından elde ettiğimiz “Söz”dür. Aldığımız bu söz, Kutsal Ruh’un esiniyle vahiy oluncaya kadar bu söze bağlı kalmalı ve devam etmeliyiz. Devam etmek önemlidir. Markos 4:24’te İsa Mesih şöyle diyor: “...[çalışmaya ve düşünmeye ayırdığınız zamanı] **Hangi ölçekle verirseniz, aynı ölçekle [bilgi ve erdem] alacaksınız...**” Tekrar ediyorum, söz silahını kullanmaya *devam* etmeliyiz.

Kullanabileceğimiz diğer ruhsal silahlar ise, övgü ve duadır. Diğer tüm savaş tekniklerinin arasında İblis’i en çabuk bozguna uğratan silah, övgüdür. Ama övgüler yürekten olmalı, işe yarayıp

yaramadığını öğrenmek için denediğimiz bir yöntem olmamalıdır. Ayrıca övgü de, dua da Tanrı'nın sözünü içerir. Tanrı'yı, iyiliği ve sözü doğrultusunda överiz.

Dua, Baba Tanrı'yla olan birebir ilişkidir. O'na gelip O'ndan yardım istemek veya bizi rahatsız eden bir konu hakkında O'nunla konuşmaktır.

Etkili bir dua yaşamınız olsun istiyorsanız, Göksel Babanız'la özel ve yakın, kişisel bir ilişki geliştirmelisiniz. Sizi sevdiğini, merhametli olduğunu ve size yardım edeceğini bilmelisiniz. İsa'yı tanımaya başlamalısınız. O sizin arkadaşınızdır ve sizin için öldü. Kutsal Ruh'u tanımaya başlamalısınız; O sizin Yardımcınız olarak her zaman yanınızdadır. Size yardım etmesine izin verin.

Dualarınıza Tanrı'nın sözünü katmayı öğrenin. Tanrı'ya yaklaşmamızın temelinde O'nun sözü ve ihtiyaçlarımız yatar.

Sonuçta silahlarımız, farklı şekillerde kullanılan Tanrı'nın sözüdür (Kutsal Yazılar). Pavlus'un 2.Korintliler'de söylediği gibi, silahlarımız insansal (dünyasal) silahlar değil, ruhsaldır. Ruhsal silahlara ihtiyacımız var, çünkü egemen ruhlara karşı savaşıyoruz; hatta İblis'in ta kendisine karşı! İsa bile çöldeyken İblis'i yenmek için Tanrı'nın sözünü silah olarak kullandı (Luka 4:1-13). İblis O'na her yalan söylediğinde, İsa, "Şöyle yazılmıştır" deyip Tanrı'nın sözünü kullanarak (alıntı yaparak) ona karşılık verdi.

Mary de silahlarını kullanmayı öğrendikçe, zihnindeki ruhsal kaleleri yıkmaya başlayacaktır. Kendisini özgür kılacak olan gerçeği bilecektir. Bütün erkeklerin dünyasal babası gibi olmadıklarını görecektir. Bazılarının kendi babası gibi, fakat birçoğunun öyle olmadığını anlayacaktır. John, babası gibi değildir ve Mary'yi çok sevmektedir.

JOHN AÇISINDAN

Hikâyenin diğer kahramanı John'dur! Mary ile yaşadıkları evlilik ve ailevi sorunlarına ilaveten, John'un bir de kendi sorunları vardır.

John'un aile reisi olarak sorumluluk yüklenmesi gerekmektedir.

Tanrı onun, evinin kâhini olmasını amaçlamaktadır. John yeniden doğmuş biri ve doğru bir aile düzeninin nasıl olması gerektiğini biliyor. Ailesini, parasal konuları, çocukları ve kendisini eşinin kontrol etmesine izin vermemesi gerektiğini biliyor. Bütün bunları bilmesine karşın, kendini yenik hissediyor ve zamanının çoğunu spor yapıp televizyon seyrederek geçiriyor.

John insanlarla yüzleşmekten nefret ettiği için sorumluluklarından kaçıyor. Pasif bir tutum takınıp kendi kendine şöyle düşünmeyi yeğliyor: “Eh, bu durumu gidişatına bırakırsam, belki zamanla halledilir.” Ya da, “Bu konuda dua edeceğim” deyip olaylar karşısında bir şey yapmamak için kendi kendine bahaneler üretiyor. Elbette, dua etmek iyi bir şeydir; ama bu, sorumluluklardan kaçmak için başvurulan bir yöntemden başka bir şey değilse, o zaman iyi değildir.

John’un evdeki, Tanrı vergisi olan konumunu alması gerekir dediğim zaman ne demek istediğime açıklık getireyim. Ortalıkta “Maço ya da Kazak erkeği gibi” yetkisi hakkında atıp tutarak ve herkese bağırıp çağırarak dolaşsın demek istemiyorum. Efesliler 5:25, Mesih, inanlılar topluluğunu nasıl sevdiyse, erkeğin de karısını öyle sevmesi gerektiğini öğretir. John’un sorumluluk üstlenmesi gerekir ve sorumlulukla beraber yetki de gelir. Karısının karşısında dimdik ve sağlam durmalıdır – sağlam, ama sevecen. Eşini, çocukken hep acı çekmiş olsa bile, Tanrı’ya güvenip kendisini O’na teslim ettikçe, bütün erkeklerin babası gibi olmadıkları konusundaki inancını yeniden kazanacağına inandırmalıdır.

John aslında birçok şey yapabilir; ama Mary gibi İblis’e kapı açtığı için onun da kendisini tutsak eden bazı “sabit fikirleri” var. John’un aklında da bir savaş sürmektedir. Mary gibi, o da çocukken sözlü istismara uğramıştır. Otoriter ve baskıcı annesinin sivri bir dili vardı ve sık sık, “John, hiçbir işe yaramazsın sen; tamamen bir fiyaskosun” gibi şeyler söyleyerek onu durmadan incitirdi.

Annesinin onayını almaya can attığı için (tüm çocukların yaptığı gibi) onu memnun etmek için elinden geleni yapıyordu. Ama ne kadar çok çabalasa o kadar çok hata yapıyordu. Sakarlık gibi bir

alışkanlığı da olduğundan, annesi ona sürekli ne kadar “sakar” biri olduğunu hatırlatmakta tereddüt etmezdi. Annesini hoşnut edebilmek için kendini o kadar çok zorlardı ki, sonunda gerginleşip elindeki yere düşürür ve doğal olarak böylece, yapmak istediği şeyi asla yapamazdı.

Arkadaşlık kurmak istediği çocuklar da maalesef onu dışlamıştı. Hayatımızın bazı dönemlerinde çoğumuzun başına bu tür şeyler gelir, fakat annesi tarafından da dışlandığı için, bu John için çok yıkıcı olmuştu.

Lise yıllarının başlarında gerçekten hoşlandığı bir kız vardı, o da onu reddedip başka biriyle birlikte olmaya başlamıştı. Zamanla bütün bu olaylar birikti ve İblis yıllarca onun aklında (zihninde) kaleler inşa etti. John sessiz, utangaç ve içine kapanık biri olmuş, kendi kabuğuna çekilmekten başka bir yol bulamamıştı.

Gerginlik yaratmaktan çekinen, pasif bir insan tipleridir John. Zihnine yıllarca şunun gibi düşünceler saldırmıştır: “Başkalarına ne düşündüğünü söylemenin anlamı yok, zaten seni dinlemeyecekler. Başkaları tarafından kabul görmek istiyorsan, onların istekleri doğrultusunda yaşamalısın.”

Bir konu hakkında ne zaman dirense ve kendi inandığı şeyi ne zaman savunsa, tartışmayı kaybediyordu. Bu yüzden artık insanlarla karşı karşıya gelmek istemiyordu.

Kendi kendine şöyle düşündü: “Sonunda nasıl olsa yine ben kaybedeceğim, öyleyse bir tartışma başlatmanın anlamı yok.”

ÇÖZÜM NEDİR?

Rab’bin Ruhu üzerimdedir. Çünkü O [Meshedilmiş Olan, Mesih] beni yoksullara Müjde’yi (iyi haberi) iletmek için meshetti. Tutsaklara serbest bırakılacaklarını, körlere gözlerinin açılacağını duyurmak için, ezilenleri [haksızlığa, eziyete uğramış ve felaketlerden harap olmuş olanları] özgürlüğe kavuşturmak ve Rab’bin lütuf yılını [kurtuluşun ve Tanrı’nın karşılıksız iyiliğinin bolca yayıldığı günü] ilan etmek için beni gönderdi.

Luka 4:18-19

John ve Mary'nin sorunlarına bakıldığında, evdeki yaşantılarını hayal etmek pek de zor değil. Hatırlarsanız birçok kavga ve çekişmenin olduğunu söylemiştim. Kavgalar her zaman açık ve görünür bir şekilde gerçekleşmez. Çoğu zaman kavgalar, herkesin fark ettiği, ama kimsenin bu konuda bir şey yapmak istemediği soğuk bir rüzgâr esintisi gibidir. Evdeki hava korkunçtur ve İblis bundan zevk alır!

John'a ve Mary'e ne olacak? Ya çocuklara? Üstesinden gelebilecekler mi? Onlar Hıristiyan; bu nedenle, evliliklerinin yıkıldığını ve ailenin yok olduğunu görmek utanç verici olur. Aslında bu, onlara bağlı. Yuhanna 8:31-32, verecekleri karar için anahtar bir ayet olacaktır. Tanrı'nın sözünü araştırmaya ve çalışmaya devam ederlerse, gerçeği bilecekler ve bu gerçek doğrultusunda harekete geçmeleri, kendilerini *özgür* kılacaktır. *Fakat* Tanrı kendileri ve geçmişlerine ilişkin gerçekleri onlara gösterdikçe, her ikisi de bu gerçeklerle yüzleşmelidir.

Gerçek her zaman Tanrı'nın sözü aracılığıyla ortaya çıkar. Fakat maalesef insanlar onu her zaman kabul etmezler. Hatalarımızla yüzleşmek ve baş etmeye çalışmak çok acı verici bir süreçtir. Genel olarak konuşmak gerekirse, insanlar yanlış davranışlarını haklı çıkarmaya çalışırlar. Geçmişlerinin ve yetiştiriliş tarzlarının, geleceklerini ve hayatlarının geri kalan kısmını olumsuz bir şekilde etkilemesine izin verirler.

Geçmişimiz neden acı çektiğimizi açıklayabilir, ama köleliğin boyunduruğunda kalmak için bunu bahane olarak kullanamayız.

Hiç kimsenin özrü yoktur, çünkü İsa, tutsakların serbest bırakılacakları vaadini gerçekleştirmeye her an hazırdır. Yol boyunca İsa'yla birlikte yürürsek, O mutlaka hayatımızın her alanı için bitiş noktası olan zafer çizgisinin ötesine götürecektir bizleri.

ÇIKIŞ YOLU

Herkesin karşılaştığı denemelerden (hangi şekilde gelirse gelsin veya nereye doğru sürüklerse sürüklesin, kişiyi günah işlemeye iten denemelerden) başka [insanın dayanma gücünü aşan ve

insan tecrübesine tabi tutulmamış, ayarlanmamış ve uyarlanmamış] denemelerle karşılaşmadınız. Tanrı [kendi sözüne ve kendi şefkatli doğasına sadıktır] güvenilirdir, gücünüzü aşan biçimde denenmenize izin vermez. Dayanabilmeniz için denemeyle birlikte (sığınabileceğiniz bir yere götüren) çıkış yolunu da [her zaman] sağlayacaktır.

1.Korintliler 10:13

Şeytan'ın içinde bulunduğumuz durumları hayatlarımızda ruhsal kaleler inşa etmek için nasıl kullandığını, aklın savaş alanında nasıl savaş verdiğini bu benzetme sayesinde net şekilde gördüğünüzü umuyorum. Ama Tanrı'ya hamt olsun, bu kaleleri yıkmak için silahlarımız var. Tanrı bizleri terk edip çaresiz bırakmaz. 1.Korintliler 10:13, Tanrı'nın gücümüzü aşan biçimde denenmemize izin vermeyeceğine, her denemeyle birlikte kaçış için çıkış yolunu da sağlayacağına söz verir.

Aramızdan herhangi biri John'un ya da Mary'nin yerinde olabilirdi. Eminim ki, aranızdan birçoğu şöyle ya da böyle, bu senaryoya yabancı değildir. Onların sorunları içseldir – yani düşüncelerinde ve tutumlarındadır. Dışsal davranışları, yalnızca içsel (ruhsal) yaşamlarının bir ürünüdür. Şeytan şunu çok iyi biliyor: Eğer düşüncelerimizi kontrol edebilirse, hareketlerimizi de kontrol edebilir.

Hayatınızda yıkılması gereken büyük kaleler olabilir. Tanrı'nın sizden yana olduğunu söyleyip sizi teşvik etmeme izin verin. Bir savaş var ve aklınız da bu savaşın alanıdır. Ama size iyi bir haberim var: Tanrı bu savaşta sizin safınızdadır!

2.
Bölüm

Yaşamsal Bir Gereksinim

Yaşamsal Bir Gereksinim

Yalnızca bu ayet bile, doğru şekilde düşünmenin ne kadar önemli olduğunu anlatmaya yetiyor. Düşünceler güçlüdür ve Süleyman'ın Meselleri (Özdeyişleri) Kitabı'nın yazarına göre, yaratıcı özelliklere sahiptir. Eğer düşüncelerimiz kimliğimizi etkileyecekse, o zaman doğru şeyler düşünmeye kesinlikle öncelik vermeliyiz.

Çünkü içinden nasıl düşünürse kendisi öyledir...

SÜLEYMAN'IN MESELLERİ
(ÖZDEYİŞLERİ) 23:7

Düşüncelerinizi Tanrı'nın sözüyle uyumlu hale getirmenizin ne kadar önemli ve zaruri olduğunun aklınıza yerleşmesini istiyorum.

Negatif bir akla (düşünceye) ve pozitif bir hayata sahip olamazsınız.

BENLİĞE DAYALI DÜŞÜNCEYE KARŞILIK RUH'UN DÜŞÜNCESİ

Benliğe uyanlar benlikle ilgili, Ruh'a uyanlarsa [Kutsal] Ruh'la ilgili işleri düşünürler.

Romalılar 8:5

Romalılar'ın 8. bölümünde, benlikle ilgili şeyleri “düşünürsek” doğal benliğin izinde yürüyeceğimiz; ama Ruh'la ilgili şeyleri “düşünürsek” Ruh'un izinde yürüyeceğimiz öğretilir.

Bir başka deyişle, eğer benliğe dayanan şeyleri düşünürsek (yanlış ve olumsuz düşünceler), Ruh'un izinde yürüyemeyiz. Örnek bir Hıristiyan yaşantısına sahip olabilmek için, yenilenmiş düşüncelere sahip olmak ve Tanrı'nın düşündüğü gibi düşünmek yaşamsal bir gereksinimdir.

Bazen bizler, bir konuya dikkatimizi vermenin önemini kavramadıkça, o konuya karşı bir türlü ciddi veya duyarlı olamayız. Ancak olayları akışına bırakmanın ciddi boyutlarda sorunlar çıkarabileceğini fark ettiğimizde direksiyona geçeriz ve konuyla yakından ilgilenmeye başlarız; çünkü konunun önemini fark etmişizdir artık.

Örneğin, bankanız sizi arayıp hesabınızdaki paradan 850 dolar eksik olduğunu haber versin. Hemen o anda sorunun ne olduğunu anlamaya çalışırsınız. Araştırmanız sonucunda belki de yatırmış olmanız gereken parayı yatırmamış olduğunuzu keşfedersiniz. İleride daha büyük sorunlara meydan vermemek için o parayı temin edip hemen bankaya koşarsınız.

Aynı şekilde, düşüncelerinizin (aklınızın) yenilenmesi konusunda sizleri tekrar düşünmeye teşvik ediyorum.

Yıllardır süregelen yanlış düşünme biçiminden dolayı hayatınız bir kaos içinde olabilir. Eğer öyleyse, *doğru düşünme biçimlerine kavuşmadıkça, hayatınızın da doğru bir sürece girmeyeceği* gerçeğini kavramaya başlamalısınız. Bu konuyu yaşamsal bir gereksinim olarak görmelisiniz. Şeytan'ın zihninizde inşa etmiş olduğu kaleleri yıkma konusunda ciddi olmalısınız. Tanrı'nın sözü, övgü ve dua silahlarınızı kullanın!

RUH İLE

...Güçle kuvvetle değil, ancak benim Ruhum'la başaracaksınız.

Zekeriya 4:6

Özgürlüğe giden yolda yapabileceğimiz en iyi şeylerden biri, Tanrı'dan yardım istemektir – hem de sık sık istemek.

Silahlarınızdan biri duadır (dilemek). Yalnızca kararlı olmakla sorunlarınızın üstesinden gelemesiniz. Kararlı olmalısınız, ama Kutsal Ruh'ta kararlı; kendi gücünüze bel bağlayarak değil! Kutsal Ruh Yardımcınız'dır – O'nun yardımını isteyin. O'na güvenin, kendinizi O'na teslim edin. Bu işi tek başınıza yapamazsınız.

YAŞAMSAL GEREKSİNİM

Bir imanlı için doğru düşünüş biçimi yaşamsal bir gereksinimdir. Yaşamsal gereksinimi karşılanmayan kişi hayatta kalmaz – kalp atışı ve kan basıncı nasıl zaruriyse, bu da zaruridir.

Uzun yıllar önce Tanrı, Kutsal Kitap okuyarak ve dua ederek geçirdiğim zaman konusunda, bana bir gerçek göstermişti. Rab bana bunların hayati bir gereksinim olduğunu gösterinceye kadar, bunları yapabilmek için kendimi disiplin etmeye çalışıyordum ve korkunç bir zaman geçiriyordum. Fiziksel yaşamım nasıl hayati belirtilere bağlı ise, ruhsal yaşamım da Tanrı'yla düzenli olarak geçirdiğim kaliteli saatlere bağlı. O'nunla olan beraberliğimin hayati önem taşıdığını anlayınca, buna yaşamımda hep öncelik tanıdım.

Aynı şekilde, zaferli bir yaşam sürdürmek için doğru şekilde düşünmenin ne kadar önemli olduğunu anladığımda, düşündüğüm şeyleri çok daha ciddi biçimde sorgulamaya başladım ve düşüncelerimi de dikkatle seçer oldum.

İÇİNDEN NASIL BİRİ OLDUĞUNU DÜŞÜNÜRSEN, ÖYLESİNDİR

Ya ağacı iyi (sağlam ve sağlıklı), meyvesini de iyi (sağlam ve sağlıklı) sayın; ya da ağacı kötü (çürük ve hastalıklı), meyvesini de kötü (çürük ve hastalıklı) sayın. Çünkü her ağaç meyvesinden tanınır.

Matta 12:33

Kutsal Kitap, bir ağacın meyvesinden tanındığını söyler.

Yaşantılarımızda da aynı şey geçerlidir. Düşüncelerin meyvesi vardır. İyi şeyler düşünürseniz hayatlarızdaki meyveler iyi, kötü şeyler düşünürseniz hayatlarızdaki meyveler kötü olacaktır.

Aslında, bir insanın davranışlarına bakıp o kişinin hayatında baskın olan düşünceleri anlayabilirsiniz. Hoş ve nazik bir insanda zalim ve kin dolu düşüncelere rastlayamazsınız. Aynı şekilde, gerçekten kötü bir insanda da iyi ve sevgi dolu düşüncelere rastlayamazsınız.

Süleyman'ın Özdeyişleri 23:7'yi hatırlayıp yaşamınız üzerinde büyük bir etki yaratmasına izin verin: İçinden nasıl biri olduğunu düşünürsen, öylesindir.

3.
Bölüm

Pes Etmeyin

Pes Etmeyin!

Hayatınızın ve zihninizin durumu ne kadar kötü görünürse görünürsün, pes etmeyin! İblis'in sizden çalmış olduğu toprakları geri alın. İstenilen sonuçları elde etmek için kendi yeteneğinize değil, Tanrı'nın lütfuna güvenin.

*İyilik yapmaktan usanmayalım.
Gevşemezsek mevsiminde
biçeriz.*

GALATYALILAR 6:9

Galatyalılar 6:9'da Elçi Pavlus, iyilik yapmaktan usanmamamız için bizleri yüreklendiriyor. Asla vazgeçmemeliyiz. Tanrı, yılmayacak ve sonuna kadar sadık kalacak insanlar arıyor.

İÇİNDEN GEÇİP GİDİN

Suların içinden geçerken seninle olacağım, ırmakların içinden geçerken su boyunu aşmayacak. Ateşin içinde yürürken yanmayacaksın, alevler seni yakmayacak.

Yeşaya 43:2

Hayatınızda neyle yüzleşirseniz yüzleşin, neyle karşılaşırsanız karşılaşın, engelin içinden geçip gitmeniz ve pes etmemeniz için sizi teşvik ediyorum!

Habakkuk 3:19'da söz edilen geyik ayaklarını (geyik, dağlara hızla ve ustalıklarla tırmanabilen bir hayvandır) geliştirmenin yolu, ilerlemekten geçer. **Ve beni yüksek yerlerin [sıkıntı, acı ya da sorumluluk] üzerinde [ruhsal olarak geliştirerek] yürütür [korku içinde hareketsiz durarak değil, yürüyerek]!**

Tanrı ruhsal gelişimimizi, bizim yanımızda olarak, bizleri güçlendirerek ve zor anlarımızda “durmayıp devam etmemiz” için bizi teşvik ederek sağlar.

Vazgeçmek kolaydır, ama (ateşin) içinden geçip gitmek iman gerektirir.

KARAR SİZİN!

Önünüze yaşamla ölümü, kutsamayla laneti koyduğuma bugün yeri göğü size karşı tanık gösteriyorum. Yaşamı seçin ki, siz de çocuklarınız da yaşayasınız.

Yasa'nın Tekrarı 30:19

Her gün binlerce düşünceyle karşı karşıya kalırız. Benliğin ardından değil, Ruh'un ardından gidebilmek için aklınızın (düşüncelerinizin) yenilenmesi gerekir. Benliğe dayanan (dünyasal, bedensel) aklımız, özgürce düşünme konusunda o kadar ustalaşmıştır ki, yanlış şeyler düşünmek için hiçbir çaba sarf etmez.

Diğer taraftan, doğru bir düşünceye sahip olmak için bilinçli seçimler yapmak zorundayız. Tanrı'nın düşündüğü gibi düşünmeye karar verdikten sonra, doğru düşünceleri *seçmemiz* ve *seçmeye devam etmemiz* gerekir.

Savaşın artık dayanılmaz olduğunu ve bu savaşı kazanamayacağımızı hissetmeye başladığımızda, hemen bu ve bu gibi düşünceleri yıkmalı, bunların yerine 'başarabileceğiz' şeklindeki düşünceleri seçmeliyiz! Sadece 'başarabileceğiz' şeklindeki düşünceleri seçmekle kalmamalı, aynı zamanda vazgeçmeme konusunda da kararlı olmalıyız. Kuşku ve korku bombardımanı altındayken bile cesaretle, "Asla pes etmeyeceğim! Tanrı benden yana, O beni seviyor ve bana yardım ediyor!" demeliyiz.

Hayatımız boyunca vermemiz gereken birçok karar olacaktır. Yasa'nın Tekrarı 30:19'da Rab halkına, önlerine yaşamla ölümü koyduğunu söyledikten sonra yaşamı seçmelerini istedi. Süleyman'ın Özdeyişleri 18:21'de, "**Ölüm ve hayat dilin elindedir; ve onu sevenler meyvesinden yerler**" der.

Düşüncelerimiz, sözlerimizdir. Bu yüzden yaşam veren düşünceler *seçmemiz*, çok ama çok önemlidir. Bunu yaptığımızda, doğru sözler de ardından gelecektir.

PES ETMEYİN!

Savaşın sonu gelmeyecekmiş gibi hissettiğinizde ve asla başaramayacağınızı düşündüğünüzde şunu unutmayın: Siz dünyasal ve benliğe dayanan bir akli yeniden programlayıp ona Tanrı'nın düşündüğü gibi düşünmeyi öğretiyorsunuz.

İmkânsız mı? *Hayır!*

Zor mu? *Evet!*

Tanrı'nın sizin safınızda bulunduğunu unutmayın. O yeryüzündeki en iyi "bilgisayar programcısı"dır. (Aklınız, yaşamınız boyunca içine yalnızca yanlış programlar yüklenmiş bir bilgisayar gibidir). Tanrı sizin içinizde çalışıyor ve siz düşüncelerinizin kontrolünü eline alması için O'nu davet ettiyseniz, aklınızı yeniden programlayacaktır. O'nunla işbirliğini sürdürün ve *asla pes etmeyin!*

Bu kesinlikle zaman alan zor bir süreçtir, ama Tanrı'nın düşündüğü gibi düşünmeyi seçerseniz doğru yönde ilerlemiş olursunuz. Zamanınızı bir şeyler yaparak geçirin; böylece hayatınızın geri kalan kısmında hep aynı berbat durumda kalmaz, ileriye doğru gitmiş olursunuz.

HAYDİ KALKIN VE MÜLK EDİNİN!

Tanrımız RAB Horev'de bize, "Bu dağda yeteri kadar kaldınız" dedi, "Haydi kalkın... Amurlular'ın dağlık bölgesine... gidin. Bu toprakları size verdim. Gidin, atalarınıza, İbrahim'e, İshak'a, Yakup'a ve soylarına ant içerek söz verdiğiniz toprakları mülk edin."

Yasa'nın Tekrarı 1:6-8

Yasa'nın Tekrarı 1:2'de, Musa İsrail halkına Kenan'ın (vaat edilmiş topraklar) sınırına kadar on bir günlük yolları olduğunu söylemişti, ama buna rağmen oraya ulaşmaları kırk yıl sürdü. 6'ncı ayette Musa İsraililer'e şöyle der: "Tanrımız Rab Horev'de bize, 'Bu dağda yeteri kadar kaldınız' dedi."

Sen de yeteri kadar bu dağda kaldın mı? On bir günlük yolculuk için kırk yıl harcadın mı hiç?

Ben de, kendi yaşantımdaki derin uykudan uyanıp hiçbir yere gitmediğimi fark ettim. *Zafer kazanmamış bir Hıristiyan*'dım. Mary ve John'unkine benzer birçok yanlış düşüncem ve yıllar boyunca aklımda inşa edilmiş ruhsal kalelerim vardı. Şeytan bana yalan söylemişti, ben de ona inanmıştım. Bu nedenle bir yalanın içinde (aldatılmış olarak) yaşamıştım.

Aynı dağda yeteri kadar kalmıştım. Tanrı'nın sözü gerçeğini bilmiş olsaydım, çok daha kısa sürecek olan yolculuğum için kırk yıl harcamazdım.

Tanrı bana İsraililer'in "çöl zihniyetine" sahip oldukları için çölde kaldıklarını gösterdi – onları çölde tutan şey, birtakım yanlış düşüncelerdi. Bu konuya ilerleyen bölümlerde değineceğiz, ama şimdi aklınızın (düşüncelerinizin) yenilenmesi ve düşüncelerinizi dikkatlice seçmeyi öğrenmeye başlamanız konusunda ciddi bir karar vermenizi istiyorum. Zafer tamamlanıncaya ve hakkınız olan mirası elde edinceye kadar vazgeçmeyeceğinizi, pes etmeyeceğinizi aklınıza sokmalısınız!

4.
Bölüm

Azar Azar

Azar Azar

Düşüncelerinizin yenilenmesi *azar azar* gerçekleşecektir. Bu nedenle, çok yavaş bir ilerleme kaydettiğinizi görürseniz cesaretiniz kırılmasın.

Bu ulusları önünüzden azar azar kovacak. Onları birden ortadan kaldıramazsınız. Yoksa çevrenizde yabanıl hayvanlar çoğalır.

Rab İsrail halkına, vaat edilen topraklara girmeden önce “çevredeki yabanıl hayvanlar” çoğalmasın diye, düşmanlarımı önlerinden azar azar kovacağını söylemişti.

YASA’NIN TEKRARI 7:22

Kısa zamanda çok fazla özgürlük elde edersek, bizi yok edecek olan o “yabani hayvanın” gurur olduğuna inanıyorum. Aslında özgürlüklerimizin birer birer gelmesi daha iyidir. Bu şekilde özgürlüğümüze daha çok değer veririz; kendi gücümüzle gerçekleştirebileceğimiz bir şey olmadığının, Tanrı’dan gelen bir armağan olduğunun farkına varırız.

KURTULUŞTAN ÖNCE ACI GELİR

Sizleri Mesih’te [Kendi] sonsuz yüceliğine çağıran ve bütün lütfun kaynağı olan [tüm lütfunu ve iyiliğini bizlere bağışlayan] Tanrı’nın kendisi kısa bir süre acı çekmenizden sonra sizi yetkinleştirip pekiştirecek, güçlendirip temellendirecektir.

1.Petrus 5:10

Neden “kısa bir süre” için acı çekmeliyiz? Bir sorunumuz olduğunu fark ettikten sonra, İsa’dan gelen kurtuluşa kavuşuncaya kadar bir tür acı çektiğimize inanıyorum, fakat kurtuluş geldiğinde çok daha fazla seviniriz. Bunu kendi başımıza başaramayıp O’nu beklememiz gerektiğini anladığımızda, bizim yapamadığımızı yaptığında yüreklerimiz şükran ve övgülerle dolup taşar.

HİÇBİR MAHKÛMİYET YOK

Böylece Mesih İsa'ya ait olanlara artık hiçbir mahkûmiyet yoktur.

Romalılar 8:1

Kötü günler geçirdiğinizde veya aksaklıklar yaşadığınızda, suçluluk duygusu altına girmeyin. Ayağa kalkıp her şeye yeniden başlayın. Bir bebek yürümeyi öğrenene ve güvenle adım atmanın keyfini çıkarıncaya kadar defalarca düşüp kalkar. Burada bebeğin lehine olan bir şey var: Ne kadar düşse ve ağlasa da, bebek her zaman ayağa kalkar ve yeniden denemeye başlar.

İblis, düşüncelerinizi yenileme konusunda sizi durdurmak için elinden geleni yapacaktır. O, doğru olmayan düşünceleri reddedip doğru olanları seçmeyi öğrendiğiniz zaman üzerinizdeki kontrolünü kaybedeceğini bilir. Sizi, cesaretinizi kırarak ve suçlayarak durdurmaya çalışacaktır.

Suçluluk duygusuna kapıldığınızda, “Söz silahını” kullanın. Romalılar 8:1’den alıntı yaparak, kendinize ve Şeytan’a doğal benliğin izinde gitmediğinizi, Ruh’un izinde gittiğinizi hatırlatın. Doğal benliğin izinde gidip gitmemek size, Ruh’un izinde gitmek ise Tanrı’ya bağlıdır.

Başarısızlığa uğradığınız zaman (ki uğrayacaksınız), bu sizin beceriksiz olduğunuz anlamına gelmez. Bu, her şeyi doğru olarak yapmadığınızı gösterir yalnızca. Hepimiz kabul etmeliyiz ki, güçlü taraflarımızın yanı sıra zayıf taraflarımız da var. Zayıflıklarımızın içinde Mesih’in güçlü olmasına izin verin; zayıf olduğunuz günlerde bırakın O sizin gücünüz olsun.

Tekrar ediyorum, *suçluluk duygusuna yer vermeyin*. Dolu dolu bir zafere sahip olacaksınız. Bu biraz zaman alacak, çünkü “azar azar” gelecek.

CESARETİNİZİ YİTİRMEYİN

Neden üzgünsün, ey gönlüm, neden içim huzursuz? Tanrı'ya

umut bağla, çünkü O'na yine övgüler sunacağım; O benim kurtarıcım ve Tanrım'dır.

Mezmur 42:5

Cesaretimizin kırılması umudumuzu yok eder, doğal olarak da İblis her zaman cesaretimizi kırmaya çalışır. Umudumuz kalmadığı zaman pes ederiz; İblis'in de isteği budur zaten. Kutsal Kitap bize korkmamamızı ve yılmamamızı tekrar tekrar söyler. Tanrı, cesaretimizi yitirirsek zafere ulaşamayacağımızı bildiğinden, yeni bir projeye başladığımızda her zaman, "Cesaretini yitirme" deyip bizi yüreklendirir. Tanrı bizim cesaretimizin kırılmasını değil, aksine daha da artmasını ister.

Cesaretsizlik ya da suçluluk duygusu sizi boğmaya çalıştığında, düşünce hayatınızı kontrol etmelisiniz. Ne gibi şeyler düşündünüz? Şu tür şeyler mi?

"Bu çok zor; başaramayacağım. Hiçbir şey değişmiyor, hep aynı, her zaman başarısızlığa uğruyorum. Düşünceleri yenileme konusunda diğer insanlar eminim benim kadar sorun yaşamıyorlar. Hatta belki de vazgeçmeliyim. Denemekten artık yoruldu. Dua ediyorum, ama sanki Tanrı beni duymuyor. Herhalde davranışlarımla O'nu hayal kırıklığına uğrattığım için dualarıma cevap vermiyor."

Bu örnek sizin düşüncelerinizi temsil ediyorsa, suçluluk duygusuna kapılmanıza ya da cesaretinizi yitirmiş olmanıza şaşmamalı. Unutmayın, içinizden neyi düşünürseniz, öyle olursunuz. Cesaret kırıcı şeyler düşünürseniz cesaretiniz kırılır. Sizi suçlu kılacak şeyler düşünürseniz suçluluk duygusu altına girersiniz. Düşünce şeklinizi değiştirin ve özgür olun!

Olumsuz düşünmek yerine şöyle düşünün:

"Tamam, her şey biraz yavaş ilerliyor, ama Tanrı'ya yücelik olsun ilerleme kaydediyorum. Özgürlüğe giden yolda olduğuma gerçekten memnunum. Dün çok kötü bir gün geçirdim. Gün boyunca yanlış düşünme biçimini seçtim. Baba, beni bağışla ve 'durmayıp devam edebilmem' için bana yardım et. Bir hata yaptım, ama en

azından bu hatayı bir daha tekrarlamam gerekmeyecek. Bugün yeni bir gün! Beni seviyorsun Rab. Her sabah merhametin tazeleniyor.

“Cesaretimin kırılmasına izin vermeyeceğim. Suçlanmayı da kabul etmeyeceğim. Baba, Kutsal Kitap beni mahkûm etmediğini söylüyor. İsa’yı benim uğruma ölmesi için gönderdin. İyi olacağım – bugün harika bir gün olacak. Bugün doğru şeyler düşünmeyi seçmem için yardım et!”

Eminim böyle hoş, olumlu ve Tanrı’nın istediği gibi düşündüğünüzde, zaferi hissedeceksiniz.

İstediklerimizin hemen yerine gelmesinden hoşlanırsınız. İçimizde sabır meyvesine sahibiz, ama onu yansıtabilme için üzerinde çalışmalıyız. Bazen Tanrı, bizi tümüyle özgür kılmaya çalışırken acele etmez. Tanrı, imanımızı artırmak ve sabrımızı tam bir yetkinliğe erdirmek için o zor bekleyiş anlarını kullanır (Yakup 1:4). Tanrı’nın zamanlaması mükemmeldir. O asla gecikmez.

İşte bir başka iyi düşünce daha: “Tanrı’ya inanıyorum. Nasıl hissedersen hissedeyim, koşullar ne olursa olsun, inanıyorum ki O benim yüreğimde çalışıyor. Rab bende iyi bir işe başladı ve bunu bitirecek” (Filipililer 1:6; 2:13).

Ruhsal kaleleri yıkmak için söz silahınızı etkili bir şekilde işte böyle kullanabilirsiniz. Sizlere tavsiyem sadece doğru düşünmeyi amaçlamanız değil, bir adım daha ileri gidip bunları sesli bir şekilde söylemenizdir.

Şunu unutmamalısınız! Tanrı sizleri *adım adım* özgürlüğe kavuşturuyor, bu nedenle cesaretinizi yitirmeyin ve hata yaptığınızda suçluluk duygusuna kapılmayın.

Kendinize karşı sabırlı olun!

5.
Bölüm

Olumlu Olun

Olumlu Olun

Olumlu düşünceler olumlu yaşamlar üretir. Olumsuz düşünenler ise olumsuz yaşamlar üretir. Olumlu düşünceler her zaman iman ve umutla, olumsuz düşünceler ise her zaman korku ve kuşkuyla doludur. ...inandığın gibi olsun...

MATTA 8:13

Bazı insanlar umut etmekten korkarlar, çünkü hayatlarında çok acı çekmişlerdir. O kadar hayal kırıklığına uğramışlardır ki, daha fazlasına dayanamayacaklarını düşünürler. Hayal kırıklığına uğramamak için de umut etmeyi bir kenara bırakırlar.

Umut etmekten kaçınmak, acı çekmekten korunmak için başvuru bir tür savunma mekanizmasıdır. Hayal kırıklıkları acı verir! Bu nedenle bir kez daha acı çekmektense, pek çok insan umut etmeyi bırakmayı yeğler veya başlarına herhangi bir iyiliğin gelebileceğine inanmayı reddeder. Böyle bir tutum olumsuz bir yaşam tarzı oluşturur. Düşünceler olumsuz olduğu için her şey olumsuz olmaya başlar. Süleyman'ın Meselleri (Özdeyişleri) 23:7'yi hatırlayın: [Bir Kişi] **içinden nasıl düşünürse kendisi öyledir...**

Yıllar önce inanılmaz derecede olumsuz düşünen bir insandım. Ne zaman ardı ardına iki olumlu şey düşünsem, zihnimde hemen bir kramp oluşurdu. Bütün felsefem şundan ibaretti: “İyi bir şeyin olacağını bekleme, böylece, olmadığı zaman hayal kırıklığına uğramazsın.”

Hayatımda o kadar çok hayal kırıklığına uğramış, o kadar çok yıkıcı olaya tanık olmuştum ki, iyi bir şeyin gerçekleşebileceğine inanmaktan korkar hale gelmiştim. Her konuda kötümserdim. Düşüncelerimin tümü olumsuz olduğundan, sözlerim de olumsuzdu; bu nedenle hayatım da öyleydi.

Tanrı'nın sözünü gerçekten incelemeye ve beni gönencime yeniden kavuşturması için O'na güvenmeye başladığım zaman, fark ettiğim ilk şeylerden biri karamsarlığımdan kurtulmam gerektiği oldu.

Matta 8:13'te İsa bizlere *inandığımız gibi olacağımı* söyler. Benim inandığım her şey olumsuzdu, doğal olarak da başıma bir sürü olumsuzluklar geliyordu.

Bu, istediğimiz her şeyi yalnızca düşünerek elde ederiz anlamına gelmez. Her birimiz için Tanrı'nın mükemmel bir tasarısı vardır ve biz O'nu düşüncelerimizle veya sözlerimizle kontrol edemeyiz. Ama O'nun isteğine ve tasarısına uygun şeyler söylemeli ve düşünmeliyiz.

Şu an Tanrı'nın sizin için olan isteğinin ne olduğu konusunda hiçbir fikriniz yoksa, en azından şöyle düşünmeye başlayabilirsiniz: “Pekala, Tanrı'nın tasarısını bilmiyorum, ama beni sevdiğini biliyorum. Ne yaparsa yapsın benim için iyi olacak ve ben bereket alacağım.”

Hayatınız hakkında olumlu düşünmeye başlayın.

Karşılaştığımız her konuda olumlu düşünmeyi ilke edinin. Bugün hayatınızda olan şeyler pek iyi olmasa bile, Kutsal Kitap'ta vaat ettiği gibi, Tanrı'nın ondan iyi bir şeyler çıkarmasını bekleyin.

HER ŞEY BİRLİKTE İYİLİK İÇİN ETKİNDİR

Tanrı'nın, kendisini sevenlerle, amacı uyarınca çağrılmış olanlarla birlikte her durumda [belirli bir plana uygun olarak] iyilik için etkin olduğunu biliriz.

Romalılar 8:28

Kutsal Kitap her şeyin iyi olduğunu söylemez, ama her şeyin *birlikte her durumda iyilik için etkin olduğunu* söyler.

Diyelim ki alışverişe çıkmayı planlıyorsunuz. Arabanıza biniyorsunuz ve arabanız çalışmıyor. Bu durumda olaya iki farklı yönden yaklaşabilirsiniz. Birincisi, “Biliyordum! Hep böyle oluyor! Ne

zaman bir şey yapmak istesem hep fiyaskoyla sonuçlanıyor. Bütün planlarımda olduğu gibi, bunun da suya düşeceğini biliyordum zaten” diyebilirsiniz. Ya da, “Pekala, alışverişe çıkmak istiyordum, ama öyle görünüyor ki şu an gidemiyorum. Araba tamir edildikten sonra giderim. Planımdaki bu değişikliğin benim için iyi yönde sonuçlanacağına inanıyorum. Bugün evde kalmamın bir sebebi olmalı, o yüzden bugün burada kalarak zamanımın tadını çıkaracağım” diyebilirsiniz.

Romalılar 12:15’te Elçi Pavlus bizlere, kendimizi daima insanlara ve olaylara göre uyarlamaya (adapte etmeye) hazır olmamızı söyler. Yani, plan yapan insanlar olmayı öğrenmeliyiz, ama aynı zamanda bu planlar istediğimiz gibi gitmeyince yıkılmayan kişiler olmayı da öğrenmeliyiz.

Bu ilkeyi uygulamak için geçenlerde mükemmel bir fırsatım oldu. Dave ve ben Florida’nın Lake Worth Kenti’nde idik. Üç gün boyunca orada hizmet etmiştik ve bavullarımızı hazırlayıp evimize dönmek için havaalanına gitmek üzere idik. Dönüş seyahatinde rahat edebilmek için rahat bir pantolon, bluz ve düztabanlı ayakkabılar giymeyi planlamıştım.

Giymeye başlamıştım, ama bir türlü pantolonumu bulamıyordum. Her yeri aradık taradık ve sonunda onu elbise dolabının alt kısmında bulduk. Askıdan düşmüştü ve üzerinde korkunç kırıksıklıklar vardı. Yanımıza buharlı kırıksık giderici seyahat ütümüzü almıştık; bununla kırıksıklıkları gidermeye çalıştım. Kıyafeti üzerimde denedim, ama sonunda olmayacağını anladım. Elbise ve yüksek topuklu ayakkabı giymekten başka bir çarem kalmamıştı.

Bu durum karşısında sinirlerimin gerildiğini hissedebiliyordum. Görüyorsunuz değil mi? İsteddiğimiz şeyi elde edemeyince, duygularımız kabarır ve bizleri zavallı bir insan haline getirmeye, olumsuz bir tutum içine sokmaya çalışır. O an hemen bir seçim yapmam gerektiğini fark ettim. Ya olaylar istediğim gibi gitmediği için kızgın ve öfkeli kalabilir ya da kendimi bu duruma göre ayarlayıp hayatıma devam ederek dönüş yolculuğumun tadını çıkarabilirdim.

Gerçekten olumlu (pozitif) olan bir insan için bile, olaylar her

zaman istediği yönde gelişmeyebilir. Ama olumlu düşünen bir insan, neyle karşılaşırsa karşılaşsın hayatına devam edebilir ve hayattan keyif almaya karar verebilir. Olumsuz düşünen birisi hiçbir zaman hiçbir şeyden keyif almaz.

Olumsuz düşünen insanlarla birlikte olmak hiç de eğlenceli değildir. Bu kişiler buldukları ortama ağır bir hava taşırlar. Şikâyet eden, söylenip duran ve hep kusur bulan kişilerdir bunlar. İyi olan onca şeyin arasından potansiyel sorun teşkil edecek olan o bir tek şeyi fark ederler daima.

Aşırı olumsuz düşündüğüm o günlerde, henüz yeni dekore edilmiş bir eve gider, etrafımdaki güzellikleri görmek ve bunlar hakkında konuşmak yerine, duvarın bir köşesinde biraz gevşekçe yapışmış olan duvar kâğıdını ya da penceredeki bir lekeyi görür ve ona işaret ederdim adeta. Hayattaki güzel şeylerden keyif alamam için İsa'nın beni özgür kılmasından dolayı o kadar mutluyum ki! O'ndaki umudum ve imanım aracılığıyla kötü şeylerin iyi şeylere dönüşebileceğine inanabiliyorum.

Olumsuz düşünen biriyseniz kendinizi bu konuda *suçlu hissetmeyin!* Suçluluk duygusu olumsuz bir şeydir. Bunları, size olumsuzluğunuz hakkında *olumsuz* olmanız için değil, olumsuz olmakla ilgili sorununuzun farkına varıp, Tanrı'nın bu konuda size yardım edip sizi düzeltmesi için O'na güvenmeye başlamanız amacıyla paylaşıyorum.

Özgürlüğe giden yol, mazeret bulmadan sorunla yüzleşme adımıyla başlar. Eğer olumsuz biriyseniz, eminim ki bunun için bir nedeniniz vardır. Ama unutmayın, bir Hıristiyan olarak, Kutsal Kitap'a göre artık yeni bir insansınız.

YENİ BİR GÜN!

Bir kimse Mesih'teyse [aşılındıysa], yeni yaratıktır (tamamen yeni bir yaratılış); eski şeyler [önceki ahlaki ve ruhsal durum] geçmiş, her şey yeni olmuştur.

2.Korintliler 5:17

“Yeni bir yaratılış” olarak başınızdan geçmiş olan o eski olayların Mesih’teki yeni yaşamınızı etkilemesine izin vermek zorunda değilsiniz. Mesih’te yeni bir yaşama sahip yeni bir yaratıksınız. Tanrı’nın sözü doğrultusunda yenilenmiş düşünceye (akla) sahip olabilirsiniz. İyi şeyler gerçekleşecek hayatınızda!

Sevinin! Bu yeni bir gün!

KUTSAL RUH’UN İŞİ

Size gerçeği söylüyorum, benim gidişim sizin yararınızdır (iyi, elverişli, hayırlı). Gitmezsem, Yardımcı (Öğütçü, Tesellici, Avukat, Şefaathçi, Güçlendiren, Yanı Başında Hazırda Bekleyen) size [yakın ve güçlü bir arkadaşlık için] gelmez. Ama gidersem, O’nu [sizinle yakın ve güçlü bir arkadaşlık içinde olması için] size gönderirim. O gelince günah, doğruluk (yürek temizliği ve Tanrı karşısında pak olma) ve gelecek yargı konusunda dünyayı suçlu olduğuna ikna edecektir.

Yuhanna 16:7-8

Olumsuz düşünmekten kurtulmanın en zor yanı gerçekle yüzleşip, “Ben olumsuz düşünen bir insanım ve değişmek istiyorum. Kendi kendimi değiştiremem, ama Tanrı’ya güvendiğçe O’nun beni değiştireceğine inanıyorum. Biraz zaman alacağını biliyorum, ama hevesimin kırılmasına izin vermeyeceğim. *Tanrı bende iyi bir işe başladı ve bunu bitirmeye elbette gücü var*” (Filipililer 1:6) diyebilmektir.

Kutsal Ruh’tan, her negatif olmaya başladığınızda sizi bu konuda ikna etmesini isteyin. Bu O’nun işlerinden biridir. Yuhanna 16:7-8, Kutsal Ruh’un bizi günah ve doğruluk konusunda ikna edeceğini öğretir. İkna olduğunuzda Tanrı’dan yardım isteyin. Kendi başınıza bu durumun üstesinden gelebileceğinizi düşünmeyin. O’na güvenin!

Önceleri her ne kadar aşırı olumsuz bir insan olsam da, Tanrı bana, O’na güvenirsem beni çok olumlu biri haline getireceğini söyledi. Olumlu düşünme konusunda çok zorlanıyordum. Şimdi ise olumsuz düşüncelere hiç tahammül edemiyorum. Bu, sigara kullanımına benzer. Çoğu zaman, sigarayı bırakmış biri sigaraya tolerans

tanımaz. Ben de öyleyim. Yıllarca sigara içtim, ama bıraktıktan sonra sigaranın kokusuna bile tahammül edemez oldum.

Olumsuzluk konusunda da aynı şey geçerlidir. Önceleri çok olumsuz bir insandım. Şimdiyse olumsuzluğa dayanamıyorum; neredeyse hakaret gibi geliyor bana. Herhalde olumsuz düşüncelerden kurtulduğumdan beri çok güzel olaylar yaşadım ki, artık olumsuz olan her şeye karşıyım.

Ben gerçeklerle yüzleşiyorum ve sizi de buna teşvik ediyorum. Hasta iseniz, “Hasta değilim” demeyin, çünkü bu doğru olmaz; ama, “İnanıyorum ki Tanrı beni iyileştiriyor” diyebilirsiniz. “Gittikçe daha da kötüleşiyorum, sonunda herhalde kendimi hastanede bulacağım” demenize gerek yok. Bunun yerine, “Tanrı’nın şifa veren gücü şu an üzerimde işliyor; iyi olacağıma inanıyorum” diyebilirsiniz.

Her şey dengeli olmalı. Bu, olumluluğunuza birazcık olumsuzluk katmak değil, başınıza iyi veya kötü ne gelirse gelsin, bunların üstesinden gelebilmek için “açık fikirli” olmanız anlamına gelir.

AÇIK FİKİRLİ

Veriya’daki Yahudiler Selanik’tekilerden daha açık fikirliydi. Tanrı’nın sözünü büyük ilgiyle karşılayarak her gün Kutsal Yazılar’ı inceliyor, öğretilenlerin doğru olup olmadığını araştırıyorlardı.

Elçilerin İşleri 17:11

Kutsal Kitap açık fikirli olmamız gerektiğini söylüyor. Bu, Tanrı’nın bizler için olan isteği konusunda, her ne olursa olsun açık olmalıyız anlamına gelmektedir.

Örneğin, nişanı bozulduğu için acı çeken tanıdığım genç bir bayan vardı. Genç adam ve kendisi, evlenmemeye karar vermiş olmalarına rağmen bu ilişkilerini sürdürüp sürdürmeme konusunda Rab’be dua ediyorlardı. Genç bayan ilişkilerinin devam etmesini

istiyordu ve bu konuda eski nişanlısının da aynı düşünceyi paylaştığını umuyordu.

Eğer olaylar istediği gibi cereyan etmezse ona “açık fikirli!” olmasını tavsiye ettim. Bana, “Peki bu olumsuz olmak (olumsuz düşünmek) değil mi?” diye karşılık verdi.

Hayır, değil!

Olumsuz olmak, “Artık hayatım bitti, kimse beni istemeyecek. Başaramadım, bundan böyle sonsuza dek mutsuz kalacağım” diye düşünmektir.

Olumlu olmak ise, “Bunun böyle olmasına gerçekten çok üzül-düm, ama Tanrım’a güveniyorum. Erkek arkadaşım ile yeniden bir araya gelebileceğimizi umut ediyorum. İlişkimizin düzelmesi için Rab’be dua edeceğim; ama her şeyden önce Tanrı’nın mükemmel isteğini arıyorum. Olaylar istediğim gibi gelişirse bile üstesinden geleceğim, çünkü İsa yüreğimde yaşıyor. Bir süreliğine acı çekebilirim, ama Rab’be güveniyorum. İnanıyorum ki sonunda her şey benim açımdan iyi olacak” diye düşünmektir.

Bu gerçeklerle yüzleşmek, açık fikirli olmak ve hâlâ olumlu kalmaktır.

Bu dengedir.

UMUDUN GÜCÜ

İbrahim umutsuz bir durumdayken birçok ulusun babası olacağına umutla iman etti. “Senin [sayılamayacak kadar olan] soyun böyle olacak” sözüne güveniyordu. Yüz yaşına yaklaşmışken, ölü denebilecek bedenini ve Sara’nın ölü [kısır] rahmini düşündüğünde [değerlendirdiğinde] imanı zayıflamadı. İmansızlık edip Tanrı’nın vaadinden [O’nun vaadini sorgulayarak] kuşkulandı; tersine, imanı güçlendi ve Tanrı’yı yüceltti.

Romalılar 4:18-20

Dave ve ben, Mesih’in bedenindeki hizmetimizin her geçen yıl daha çok büyüyeceğine inanıyoruz. Her zaman daha fazla insana

yardım etmek istiyoruz. Ama şunun da farkındayız, eğer Tanrı'nın başka bir tasarısı varsa ve yıl sonuna kadar hiçbir büyüme kaydedemezsek, bu durumun sevincimizi yok etmesine izin veremeyiz.

Birçok şeye inanıyoruz, ama tüm bunların ötesinde inandığımız *Biri* var. O da İsa Mesih'tir. Neler olacağını her zaman kestiremiyoruz. Sadece bunların her zaman bizim iyiliğimiz için etkin olacağını biliyoruz!

Ne kadar çok olumlu olursak, o kadar çok Tanrı'yla uyum içinde oluruz. Tanrı her zaman olumludur ve O'nunla birlikte hareket etmek için bizim de olumlu olmamız gerekir.

Gerçekten çok zor koşullar altında olabilirsiniz ve, "Joyce, eğer durumumu bilseydin benden olumlu olmamı beklemezdin" diye düşünebilirsiniz.

Romalılar 4:18-20'yi tekrar okuyun. Bu ayetlerde, İbrahim'in, durumu kavradıktan sonra (gerçekleri görmezlikten gelmedi), ölü denebilecek bedenini ve Sara'nın ölü rahmini düşünerek (kısaca şöyle bir gözden geçirdi), insan gözüyle bakıldığında tamamen umutsuz görülen bir durumda umutla iman ettiği yazılıdır.

İbrahim olumsuz gibi görünen bir durum karşısında çok olumlu bir davranış sergiledi!

İbraniler 6:19, *umudun* canımızın çıpası (gemi demiri) olduğunu söyler. Umut, zorlu bir deneme saatinden geçerken bizlerin ayakta kalmasını sağlayan güçtür. Umudunuzu asla yitirmeyin. Eğer yitirirseniz sefil bir hayatınız olur. Eğer umudunuz olmadığı için zaten sefil bir hayat yaşıyorsanız, şimdiden umut etmeye başlayın. Korkmayın! Ama her şeyin her zaman istediğiniz gibi olacağına söz veremem. Hiçbir zaman hayal kırıklığına uğramayacağınızı da garanti edemem. Ama zor durumlarla karşılaştığınız bile umut edebilir ve olumlu düşünebilirsiniz. Kendinizi Tanrı'nın mucizeler yaratan dünyasına teslim edin.

Hayatınızda mucize bekleyin.

İyi şeyler bekleyin!

ALMAYI BEKLEYİN!
ALMAK İÇİN BEKLENTİ İÇİNDE OLUN!

Yine de RAB size lütfetmeyi [büyük bir] özlemle [büyük bir beklentiyle, dört gözle ve tutkuyla] bekliyor, size merhamet göstermek için harekete geçiyor. Çünkü RAB adil Tanrı'dır. Ne mutlu (bereketli, talihli, kıskanılacak) O'nu [zaferini, lütfunu, sevgisini, esenliğini, sevincini, eşsiz ve bozulmaz arkadaşlığını] [büyük bir] özlemle bekleyenlere!

Yeşaya 30:18

Bu, en sevdiğim ayetlerden biridir. Üzerinde derin düşünürseniz büyük bir umut oluşmaya başlayacaktır içinizde. Tanrı lütfetmek (iyilikte bulunmak) için birisini aradığını ve bu aradığı kişinin olumsuz düşüncelere sahip, asık suratlı birisi olamayacağını belirtir. Beklentiyle dolu biri olmalıdır (Tanrı'nın kendisine iyilikte bulunması için arzuyla ve özlemle bekleyen biri).

KÖTÜ ÖNSEZİLER

“Kötü önseziler” nedir?

Bir sabah Tanrı'nın sözünü okuyup üzerinde derin düşündükten kısa bir süre sonra, banyoda saçlarımı tarıyordum. O anda havada garip ve ürkütücü bir şey algıladım. Sanki kötü bir şey olacaktı gibi bir hisse kapıldım. Aslında bu hislere çoğu zaman sahip olduğumun farkına vardım.

Rab'be, “Sürekli hissettiğim bu şey de nedir?” diye sordum.

“Kötü önseziler” diye cevap verdi.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum, daha önce böyle bir şeyi hiç duymamıştım. Bu olaydan kısa bir süre sonra Süleyman'ın Özdeyişleri 15:15'te şu cümleye rastladım: “**Mazlumun bütün günleri [kaygı verici düşünceler ve kötü önseziler nedeniyle] sıkıntı doludur, mutlu bir yürekse [şartlara bakmaksızın] sahibine sürekli ziyafettir.**”

O anda, hayatımın büyük bir kısmının kötü düşünceler ve kötü

önseziler (hisler) tarafından perişan edildiğinin farkına vardım. Evet, çok zor anlar yaşadığım oldu, ama zor anlar yaşamadığım zamanlarda bile kendimi sefil ve perişan hissediyordum. Çünkü düşüncelerim hayata bakışımı bulandırıp yaşamdan keyif almamı engelliyordu.

DİLİNİ KÖTÜLÜKTEN UZAK TUT!

Yaşamdan zevk almak, iyi günler [iyi – görünse de görünmese de] görmek isteyen, dilini kötülükten, dudaklarını yalandan (hile ve açığızluluktan) uzak tutsun.

1.Petrus 3:10

Bu ayet açıkça bizlere, hayattan keyif almanın ve iyi günler görmenin, olumlu bir dile ve düşünceye sahip olmaya bağlı olduğunu söyler.

Ne kadar olumsuz biri olduğunuz veya ne kadar zamandır böyle olduğunuz önemli değil. Biliyorum ki değişebilirsiniz, çünkü ben değiştim. Bunun için zamana ve Kutsal Ruh'un kucak dolusu yardımına gereksinimim vardı, ama inanın buna değdi!

Siz de bunun çabaya değer olduğunu göreceksiniz.

Ne olursa olsun, Rab'be güvenin – ve olumlu olun!

6.
Bölüm

Zihin Bağlayıcı Ruhlar

Zihin Bağlayıcı Ruhlar

Bir keresinde iman yolunda öyle bir yere gelmiştim ki, önceden inandığım şeylere inanmakta artık zorluk çekiyordum. Bendeki yanlışlığın ne olduğunu anlayamamıştım ve neticede aklım çok karışmıştı. Bu olay böyle devam ederken aklım daha da karıştı. İnançsızlık olağanüstü bir hızla büyüyordu sanki. Çağrım hakkında kendimi sorgulamaya başlamıştım; hizmetimiz için Tanrı'nın bana vermiş olduğu görüşü kaybettiğimi düşünüyordum. Perişan ve sefil bir haldeydim (imansızlık her zaman sefalet getirir).

Hiç kaygılanmayın; her konudaki dileklerinizi, Tanrı'ya dua edip yalvararak şükranla bildirin. O zaman Tanrı'nın her kavrayışı aşan esenliği Mesih İsa aracılığıyla yüreklerinizi ve düşüncelerinizi koruyacaktır.

FİLİPİLİLER 4:6-7

İki gün üst üste durmadan ruhumda şu cümlenin yankılandığını duyuyordum: “Zihin bağlayıcı ruhlar.” İlk gün bunun hakkında pek düşünmedim. Ancak ikinci gün yakarıшта bulunup dua etmeye başlarken, yaklaşık dördüncü ve beşinci kez yeniden, “Zihin bağlayıcı ruhlar” ifadesini işittim.

Hizmet ettiğim bütün insanlardan, birçok inanlının düşünceleriyle (zihinleriyle) ilgili sorunlar yaşadığını biliyordum. Kutsal Ruh'un, beni zihin bağlayıcı ruha karşı gelip Mesih'in Bedeni (kilise) için dua etmeye yönlendirdiğini düşündüm. Böylece, dua edip İsa'nın adıyla zihin bağlayıcı ruhlara karşı geldim. Dua etmeye başladıktan bir iki dakika sonrasında kendi zihnimde (düşüncelerimde) inanılmaz bir kurtuluşun gerçekleştiğini hissettim. Çok etkiliydi.

ZİHİN BAĞLAYICI RUHLARDAN KURTULMAK

Tanrı'nın bana sağladığı her bir kurtuluşun neredeyse tamamı, aşamalı olarak ve Tanrı'nın sözüne iman edip onu ikrar etmem sayesinde gelmiştir. Yuhanna 8:31-32 ve Mezmur 107:20 ayetleri benim tanıklığımdır. Yuhanna 8:31-32'de İsa, **“...Eğer benim sözüme bağlı kalırsanız (sözümde devam ederseniz), ...gerçekten öğrencilerim olursunuz. Gerçeği bileceksiniz ve gerçek sizi özgür kılacak”** der. Mezmur 107:20'de ise Rab şöyle der: **“Sözünü gönderip iyileştirdi onları, kurtardı ölüm çukurundan.”**

Ama o anda zihnimde bir şeylerin gerçekleştiğini biliyordum, bunu hissetmiştim. Birkaç dakika sonrasında, dua etmeden önce inanmakta zorluk çektiğim konulara inanmakta artık zorluk çekmiyordum.

Size bir örnek vereceğim. Zihin bağlayıcı kötü ruhların saldırısına uğramadan önce, Tanrı'nın sözü doğrultusunda Missouri'nin Fenton Kenti'nden gelen ve hiç kimsenin tanımadığı bir kadın olmam gerçeğinin, hayatımda veya hizmetimde hiçbir fark yaratmayacağına inanıyordum (Galatyalılar 3:28). Tanrı, zaman geldiğinde kimsenin kapayamayacağı kapıları açacaktı (Vahiy 3:8). Bana emanet etmiş olduğu ve boyunduruk altında olanları özgür kılan mesajını dünyanın her yanında vaaz edecektim.

Radyo aracılığıyla Müjde'yi ulusumuza duyurma fırsatına sahip olacağıma inanıyordum (benden dolayı değil, bana rağmen). Kutsal Yazılar'a göre, Tanrı'nın bilgeleri utandırmak için dünyanın saçma saydıklarını seçtiğini biliyordum (1.Korintliler 1:27). Hastaları iyileştirmek için Rab'bin beni kullanacağına inanıyordum. Çocuklarımızı hizmette kullanacağına inanıyordum. Tanrı'nın yüreğine koymuş olduğu bir sürü harika şeye inanıyordum.

Buna rağmen zihin bağlayıcı ruhlar bana saldırdığında, pek fazla bir şeye inanıyor gibi görünmüyordum. “Herhalde tüm bunları ben uydurdum. İnanmak istediğim için inandım sadece, büyük olasılıkla hiçbir zaman gerçekleşmeyecek” gibi şeyler düşünüyordum. Fakat bu ruhlar beni terk ettiğinde, eski imanım hızla geri döndü.

İNANMAYA KARAR VERİN

Bunun gibi, [Kutsal] Ruh da güçsüzlüğümüzde bize yardım eder. Ne için dua etmemiz gerektiğini bilmeyiz, ama Ruh'un kendisi, sözle anlatılamaz iniltilerle bizim için aracılık eder.

Romalılar 8:26

Hristiyanlar olarak, inanmak için *karar vermeyi* öğrenmeliyiz. Genellikle Tanrı aklımızın kavramayacağı ve aynı görüşü paylaşmaya yanaşmayacağı bazı şeyler için bizlere gereken imanı sağlamaktadır (Ruh'un ürünü). Akıl her şeyi anlamak ister – her şeyin ardında yatan neden, nasıl ve ne zaman sorularına yanıt bulmayı arzular. Genellikle bu unsurlar bizlere Tanrı tarafından açıklanmadığı takdirde, akıl kavrayamadığı şeye inanmayı reddeder.

Bir inanlının yüreğinden (içsel varlığından) bir şeyi *bilmesi*, fakat aklın bu bildiği şeye karşı gelmesi çok sık rastlanan bir olaydır.

Ne zaman, neden ve hayatımda *nasıl* gerçekleşeceğini hiç anlamasam bile, Tanrı'nın sözünün bildirdiğine ve Tanrı'nın bana vermiş olduğu (bana konuştuğu veya kişisel vaatte bulunduğu şeyler) *rhema* (açıklanan veya konuşulan) sözüne inanmaya çok uzun zaman önce karar vermiştim.

Ama mücadele verdiğim bu durum farklıydı; karar gücümün ötesindeydi. Bu zihin bağlayıcı ruhlar tarafından bağlanmışım ve kendimi bir türlü imanımı harekete geçirecek konuma getiremiyor-
dum.

Şükürler olsun ki Tanrı, Kutsal Ruh'u aracılığıyla bana nasıl dua etmem gerektiğini gösterdi ve kendim için dua etmeye başladığımı bilmememe rağmen O'nun gücü galip geldi.

Eminim ki bu kitabı birisi sizi teşvik ettiği için okuyorsunuz. Belki sizin de bu alanda sorunlarınız var. Eğer öyleyse, sizleri İsa'nın adıyla dua etmeye teşvik ediyorum. O'nun kanının gücüyle "zihin bağlayıcı ruhlara" karşı gelin. Bir kez değil, ne zaman bu konuyla ilgili zorlukla karşılaşırsanız hemen dua edin.

Biz ilerlemeye çalıştıkça, İblis'in bize doğru fırlatmış olduğu

ateşli oklar asla bitip tükenmez. İman kalkanınızı kaldırın. Yakup 1:2-8'de öğretildiği gibi, denemelerle yüz yüze geldiğimizde Tanrı'dan bilgelik isteyebiliriz. O bize bilgelik sağlayıp ne yapmamız gerektiğini gösterecektir.

Bir sorunum vardı – daha önce hiç karşılaşmadığım bir ateşli ok. Ama Tanrı bana nasıl dua etmem gerektiğini gösterdi ve özgür kıldım.

Siz de özgür kılınacaksınız.

7.
Bölüm

***Ne Hakkında Düşündüğünüzü
Düşünün***

Ne Hakkında

Düşündüğünüzü Düşünün

Tanrı'nın sözü, neyi düşünerek zamanımızı geçirmemiz gerektiğini bize öğretir.

Koşullarını derin derin düşünüyorum, yollarını [Senin Yasan'ın belirtmiş olduğu yaşam yollarını] izlerken.

Mezmun yazarı Tanrı'nın koşulları hakkında derin derin düşündüğünü söyler. Bu demektir ki, Mezmun yazarı zamanının büyük bir kısmını Tanrı'nın yolları, öğretileri ve yönergeleri hakkında uzun uzun düşünerek geçiriyordu. Mezmun 1:3, bunu yapan kişi, “...Akarsu kıyılarına dikilmiş [ve iyi bakılmış] ağaca benzer, meyvesini mevsiminde verir, yaprağı hiç solmaz; yaptığı her işi başarır [ve olgunluğa erişir]” der.

MEZMUR 119:15

Tanrı'nın sözü üzerinde düşünmek çok yararlıdır. Bir kimse ne kadar çok Tanrı'nın sözü üzerinde derin derin düşünürse, Tanrı'nın sözünden o kadar çok yararlanır.

DÜŞÜNDÜKLERİNİZE DİKKAT EDİN!

...Ne dinlediğinize dikkat edin. Ölçtüğünüz ölçü [çalışmaya ve düşünmeye ayırdığımız zaman] ile size [bilgi ve erdem] ölçülecektir; ve size üstüne [bunun yanı sıra] konulacaktır.

Markos 4:24

Ne kadar muhteşem bir ayet! Okuduğumuz ve işittiğimiz söz üzerinde ne kadar çok zamanımızı düşünmeye ayırırsak, onu uygulamak için o kadar çok güç ve yeteneğe sahip olacağımızı söylüyor. Ayrıca okuduklarımız ve işittiklerimiz hakkında da o kadar çok Tanrı tarafından esinlenmiş bilgiye sahip olacağız. Yani Tanrı'nın sözüne ne kadar çok yatırım yaparsak, o kadar çok kâr elde ederiz.

Özellikle şu vaade dikkat edin: Tanrı'nın sözü üzerinde düşünmek ve çalışmak için ayırmış olduğumuz zaman, bize geri dönecek olan bilgi ve erdemi belirleyecektir.

Vine's *An Expository Dictionary of New Testament Words* adlı sözlük, İngilizce *King James Kutsal Kitap* çevirisinde Grekçe "güç" anlamına gelen *dunamis* sözcüğünün bazı ayetlerde "erdem"¹ olarak çevrildiğini söyler. *The New Strong's Exhaustive Concordance of the Bible*'a göre *dunamis*'in bir başka tercümesi "yeterlilik"² olarak geçmektedir. Birçok insan Tanrı'nın sözünü derin şekilde araştırmıyor. Bunun sonucu olarak da neden güçlü Hıristiyanlar olamayıp zaferli bir yaşama sahip olamadıklarına şaşırıyorlar.

Gerçek şu ki, pek çok kişi Tanrı'nın sözünü araştırıp üzerinde düşünmek için pek fazla çaba harcamıyor. Başkalarının öğrettiği ve vaaz ettiği Tanrı sözünü dinlemek için çeşitli yerlere gidebilirler. Kasetten vaazlar dinliyor ya da ara sıra Kutsal Kitap'ı okuyor olabilirler, ama onun üzerinde düşünmek de dâhil, Tanrı sözünün yaşamlarında önemli bir yer edinmesine izin vermiyorlar.

Yani beden tembel ve birçok insan her şeyi zahmetsizce (hiçbir çaba harcamadan) elde etmek istiyor; ama işler böyle yürümüyor. Tekrar söylüyorum, *bir kimse Tanrı'nın sözüne ne kadar çok yatırım yaparsa, ondan o kadar çok kâr elde eder.*

TANRI'NIN SÖZÜ ÜZERİNDE DERİN DERİN DÜŞÜNÜN

Ne mutlu (berekatli, talihli, gönencilik, gıpta edilecek) o insana ki, kötülerin öğüdüyle yürümez [onların amaçlarını ve hedeflerini izlemez], günahkârların yolunda [boyun eğip pasif şekilde] durmaz, alaycıların [ve küçümseyenlerin] arasında [rahatlamak ve dinlenmek için] oturmaz. Ancak zevkini RAB'bin Yasası'ndan (koşullarından, talimatlarından, öğretilerinden) alır ve gece gündüz onun üzerinde derin derin (uzun uzun) düşünür (ve çalışır).

Mezmun 1:1-2

Webster Sözlüğü'nün tanımlamasına göre, *derin derin düşünmek*,

1. *Derinlemesine düşünmek, uzun uzun düşünmek veya zihninde*

*tartmak; 2. Aklında tasarlamak veya niyet etmek... Düşünüp taşınmakla meşgul olmak*³ anlamlarına gelir. Vine's *An Expository Dictionary of New Testament Words* adlı sözlükte, "derin derin düşünmek" için şu açıklama yapılır: "...öncelikli olarak bakmak veya ilgilenmek, ...dikkat etmek, uygulamak, ...özen gösterip gayret ederek, ...uygulamak sözcüğün en yaygın anlamıdır, ...uzun uzun düşünmek, hayal etmek, ...önceden tasarlamak."⁴

Süleyman'ın Özdeyişleri 4:20'de şöyle yazar: "**Oğlum, sözlerime dikkat et, dediklerime kulak ver.**" Eğer Süleyman'ın Özdeyişleri 4:20'yi "derin derin düşünmek" ifadesinin anlamlarıyla birlikte okursak, Tanrı'nın sözüne zihnimizde; üzerinde derin derin düşünerek, uzun uzun düşünüp taşınarak, sürekli gözümüzün önüne getirip uygulayarak dikkat ettiğimizi görürüz. Buradaki ana düşünce, eğer Tanrı'nın sözünü yerine getirmek istiyorsak zamanımızı onu düşünerek geçirmemiz gerektiğidir.

Şu eski deymi hatırlıyor musunuz? "Uygulaya uygulaya mükemmele ulaşılır." Gerçekten hayatlarımızda bir konuda uygulama yapmadan, o alanda usta olmayı bekleyemeyiz. Hıristiyanlık konusunda neden farklı bir beklentimiz olsun ki?

DERİN DERİN DÜŞÜNMEK BAŞARIYI GETİRİR

Yasa Kitabı'nda yazılanları dilinden düşürme. Tümünü özenle yerine getirmek için gece gündüz onu düşün. O zaman başarılı olacak ve amacına ulaşacaksın.

Yeşu 1:8

Kutsal Kitap, başarılı olmak ve her şeyde amacına ulaşmak istiyorsan eğer, Tanrı'nın sözünü gece gündüz düşünmen gerektiğini söyler.

Zamanının ne kadarını Tanrı'nın sözünü düşünmekle geçiriyorsun? Bu soruya verilecek dürüst bir yanıt, hayatının herhangi bir alanında yaşadığın sorunlara açıklık getirecektir.

Hayatım boyunca çoğu zaman ne düşündüğüme dikkat etmedim. Açıkçası aklıma gelen her şeyi düşünürdüm. Şeytan'ın aklıma dü-

şünceler sokabileceğini bilmiyordum. Kafamdan geçenlerden çoğu ya Şeytan'ın yalanlarıydı ya da tam anlamıyla anlamsız saçmalıklardı – üzerinde düşünerek gerçekten de zaman kaybetmeye değmeyecek kadar boş şeylerdi. İblis düşüncelerimi kontrol ettiği için hayatımı kontrol edebiliyordu.

NE HAKKINDA DÜŞÜNDÜĞÜNÜZÜ DÜŞÜNÜN!

Bir zamanlar hepimiz böyle insanların arasında, benliğin ve aklın isteklerini yerine getirerek benliğimizin [bedensel zevklere düşkün ve yozlaşmış doğamız tarafından yönlendirilen davranışlarımızın] tutkularına göre yaşıyorduk...

Efesliler 2:3

Pavlus burada doğal benliğin yozlaşmış arzuları tarafından sürüklenme ya da benliğin ve aklın isteklerini yerine getirme konusunda bizleri uyarmaktadır.

Hristiyan olmama rağmen, düşüncelerimi kontrol etmeyi öğrenemediğim için sorun yaşıyordum. Aklımı meşgul eden her şey üzerinde düşünüyordum, ama bunların hiçbiri olumlu ve yapıcı değildi.

Düşünce şeklimi değiştirmem gerekiyordu!

Aklın savaş alanı olduğu konusunda Rab bana öğretmeye başladığı zaman, O'nun bana söylemiş olduğu bir şey vardı ve bu benim hayatımın dönüm noktasını oluşturdu. Rab, bana “Ne hakkında düşündüğünü düşün” dedi. Bunu yapmaya başladığım anda, hayatımda neden o kadar çok sorun olduğunu anlamam pek fazla zamanımı almadı.

Aklım darmadağın, berbat bir haldeydi.

Yanlış olan her şeyi düşünüyordum.

Yıllarca kiliseye gittim, ama dinlediğim konular üzerinde hiçbir zaman düşünmedim. Açıkçası, söylenenler bir kulağımdan girip öbür kulağımdan çıkardı. Her gün Kutsal Kitap'tan okurdum, ama okuduklarım hakkında hiç düşünmezdim. Tanrı'nın sözüne *dikkat*

etmiyordum. Dinlediğim konular üzerinde düşünmek için ne zaman ayırıyordum ne de çalışıyordum. Bu nedenle de karşılığında erdem ya da bilgi elde edemiyordum.

TANRI’NIN İŞLERİNİ DÜŞÜNÜN

Ey Tanrı, mabedinin içinde senin inayetini düşündük.

Mezmun 48:9

Mezmun yazarı Davut Rab’bin harika işleri hakkında düşünmekten sık sık söz eder. Rab’bin adı, merhameti ve bunun gibi şeyler hakkında düşündüğünden söz eder.

Sıkıntı hissettiğinde, kederli zamanlarda Mezmun 143:4-5’i yazıp şöyle demiştir: **“Bundan dolayı ruhum içimde bayılıyor [kasvet çöküyor]; içimde yüreğim şaşırıyor. Eski günleri anıyorum; senin bütün işlerini derin düşünüyorum; ellerinin işi üzerine düşünceye dalyorum.”**

Bu bölümden, Davut’un depresyon ve keder karşısındaki tepkisinin, sorun üzerinde düşünmek olmadığını görürüz. Bunun yerine, tam aksine eski günlerin güzel anılarını hatırlamayı – Tanrı’nın işlerini ve ellerinin işi üzerinde düşünmeyi *seçerek* soruna karşı geldiğini görüyoruz. Bir başka deyişle, güzel bir şey hakkında düşündü ve bu, depresyonun üstesinden gelmesine yardımcı oldu.

Şunu asla unutmayın: *Zafer kazanmada, aklınızın büyük ve önemli bir rolü var.*

Yaşamlarımıza zafer getiren şeyin, Tanrı’nın sözü aracılığıyla işleyen Kutsal Ruh’un gücü olduğunu biliyorum. Ama yapılması gereken işin büyük bir kısmı, düşüncelerimizi Tanrı’yla ve O’nun sözüyle aynı hizaya getirmektir. Eğer bunu yapmayı reddeder veya bunun pek önemli bir şey olmadığını düşünürsek, zaferi asla tadamayız.

DÜŞÜNCELERİNİZİ YENİLEYEREK DEĞİŞİN

Bu çağın (dünyanın) gidişine [onun dışsal ve yüzeysel geleneklerine] uymayın; bunun yerine, Tanrı’nın [sizler için olan Kendi

gözündeki] iyi, beğenilir ve yetkin isteğinin ne olduğunu ayırt edebilmek için [tüm] düşüncenizin [yeni fikirleri ve yeni tutumları sayesinde] yenilenmesiyle değişin.

Romalılar 12:2

Bu bölümde Pavlus, Tanrı'nın iyi ve yetkin isteğinin hayatlarımızda gerçekleştiğini görmek istiyorsak, görebileceğimizi; *ancak* bunu, düşüncelerimizin (aklımızın) yenilenmesiyle görebileceğimizi söylüyor. Düşüncelerimizi neyle yenileyeceğiz? Tanrı'nın düşünce şekli doğrultusunda yenileyeceğiz. Bu yeni düşünüş biçimiyle, Tanrı'nın olmamızı istediği kişilere dönüştürülüp değiştiriliriz. İsa bunu ölümü ve dirilişi sayesinde mümkün kıldı. Düşüncelerimizi yenileme süreciyle bu, yaşamlarımızda gerçek bir hal alır.

Herhangi bir karışıklığa neden olmamak için bu noktada şunu söylememe izin verin: Kurtuluşun doğru düşünmeyle *hiçbir* ilgisi yoktur. Kurtuluş yalnızca İsa'nın kanı, çarmıhtaki ölümü ve dirilişi üzerine kuruludur. İsa'yı gerçekten kurtarıcıları olarak kabul ettikleri için birçok kişi cennette girecektir. Ama bu kişilerden pek çoğu düşüncelerini Tanrı'nın sözü doğrultusunda yenilemediklerinden dolayı, Tanrı'nın onlar için hazırlamış olduğu o güzel ve iyi tasarılar hayatlarında gerçekleşmeyecek ve bu nedenle de zaferli bir yaşam sürdürme keyfini kaçırmış olacaklar.

Yıllarca ben de onlardan biriydim. Yeniden doğmuştum. Cennette gidecektim. Kiliseye gider ve dini kuralları uygulardım, ama yaşamımda gerçekten bir zafer göremiyordum. Bunun sebebi yanlış şeyleri düşünmemdi.

ONLARI DÜŞÜNÜN

Sonuç olarak, kardeşlerim, gerçek, saygıdeğer, doğru, pak, sevimli, hayranlık uyandıran, erdemli ve övülmeye değer ne varsa, onu düşünün [aklınızı onlara odaklayın].

Filipililer 4:8

Kutsal Kitap ne gibi şeyler üzerinde düşünmemiz gerektiği konusunda bizlere ayrıntılı talimatlar vermektedir. Kutsal Yazılar'da

iyi şeyler hakkında düşünmemiz, yıkıcı değil yapıcı şeyleri düşünmemiz öğütlenmektedir.

Elbette düşüncelerimiz davranışlarımızı ve ruh halimizi etkiler. Rab'bin bizlere söylediği her şey bizim kendi iyiliğimiz içindir. O, bizleri nelerin mutlu ettiğini, nelerinse sefil duruma düşürdüğünü bilir. Bir kimse yanlış düşüncelerle doluysa, zavallı ve perişan haldedir; kendi kişisel tecrübelerime dayanarak, bir kimse zavallı ve perişan halde ise, genelde sonunda başkalarını da zavallı ve perişan hale getirdiğini söyleyebilirim.

Düzenli olarak kendinize, “Bugün neler hakkında düşündüm?” diye sorup bir liste yaparak düşünce hayatınızı analiz etmelisiniz.

Ne hakkında düşündüğünüzü düşünmek çok önemli ve kendi yararınızdır; Şeytan genellikle insanları sorunlarının veya acılarının kaynağını gerçekte olduğundan farklı göstererek aldatır. Etraflarında olup bitenlerden (içinde buldukları durumlardan) dolayı mutsuz olduklarını düşünmelerini ister, ama aslında bu acı halleri, *içlerinde* olup bitenlerden (düşüncelerinden) kaynaklanmaktadır.

Uzun yıllar boyunca mutsuzluğumu hep başkalarının yaptıklarına ya da yapmadıklarına bağladım ve buna gerçekten de inandım. Zavallılığım nedeniyle eşimi ve çocuklarımı suçluyordum. Eğer farklı olsalardı, ihtiyaçlarıma daha duyarlı olsalardı, ev işlerinde bana daha çok yardımcı olsalardı, ben de o zaman mutlu olurum diye düşünüyordum. Bana mutsuzluk veren şey o an için oydu, başka zaman ise başka bir şey... Yıllar böylece ardı ardına geçip gidiyordu. Sonunda gerçeğe yüzleştim; eğer doğru davranışa sahip olmayı başarırısam bunlardan hiçbirini beni mutsuz edemezdi. Beni zavallı ve perişan hale getiren şey kendi düşüncelerimdi.

Son bir kez daha söylememe izin verin: *Ne hakkında düşündüğünüzü düşünün*. Sorunlarınızdan bir kısmını belirleyebilir ve özgürlüğe giden yolda hızla ilerleyebilirsiniz.

İKİNCİ KISIM:

Düşünce Şekilleri

Giriş

Düşünceleriniz ne durumda?

...Oysa biz Mesih'in düşüncesine sahibiz.

Düşüncelerinizin sürekli değiştiğini fark ettiniz mi? Bazen sakin, bazen de endişeli olabilirsiniz. Ya da aldığınız bir kararın kesinlikle doğru olduğunu düşünebilir, ama daha sonra bunu sorgulamaya başlayabilirsiniz ve kafanız o anda karışabilir.

1.KORİNTLİLER 2:16

Bu gibi şeyleri ben de yaşadım. Hiçbir zorluk çekmeden Tanrı'ya güvenip inandığım zamanlar olmuştur, ama bazı zamanlarda da kendimi kuşku ve imansızlığın amansız saldırısı altında bulmuşumdur.

Düşüncelerimiz sürekli değişebildiği için, bazen kendime düşüncelerimin ne zaman normal halde olduğunu sormaya başladım. Bu durumun normal halinin nasıl olduğunu öğrenmek istedim ki, anormal düşünceler ortaya çıktığında hemen baş edebileyim.

Örnek olarak, eleştiren, yargılayan ve kuşkucu bir düşünceye sahip olmak bir inanlı için anormal sayılmalıdır. Buna rağmen, hayatımın büyük bir kısmında, olmaması gerekse de bu benim için normaldi. Alışmış olduğum şey buydu. Düşünüş biçimim yanlış olup başıma bir sürü dert açsa da, düşüncelerimde yanlış bir şeylerin olduğunun farkında değildim.

Düşüncelerim konusunda bir şeyler yapabileceğimi bilmiyordum. Yıllardır inanlıydım; fakat inanlıların nasıl sağlıklı bir düşünce yapısına kavuşabilecekleri konusunda bilgi sahibi değildim.

Yeniden doğuşumuzla birlikte düşüncelerimiz de yeniden doğmaz – mutlaka yenilenmeleri gerekmektedir (Romalılar 12:2). Daha önce de söylediğim gibi, düşüncelerimizin yenilenmesi için zamana gereksinimimiz vardır. Bu kitabın bir sonraki bölümünü okuyup da hâlâ Mesih'i kurtarıcısı olarak kabul eden birisi için anormal sayılan bir düşünceye sahip olduğunuzu görürseniz, kendinizi harap etmeyin. Sorunu fark etmek, çözüme ulaşmak için doğru yolda atılan ilk adımdır.

Birkaç yıl önce, Rab'le olan ilişkim konusunda ciddi bir tavır sergilemeye başladığımda, Rab bana sorunlarımın birçoğunun yanlış düşünüş biçiminden kaynaklandığını göstermeye başladı. Kafam karmakarışık! Bir kez bile olması gerektiği gibi olmamıştır – eğer olmuşsa bile, bu uzun sürmemiştir.

Yanlış düşüncelere ne kadar bağımlı olduğumu görmeye başlınca, şaşırđım. Aklıma gelen o yanlış düşünceleri yıkmaya çalıştım, ama ne yazık ki hemen geri döndüler. Özgürlük yavaş yavaş gelmeye başladı.

Düşüncelerinizin yenilenmemesi için Şeytan size acımasızca saldıracaktır. Gözle görülür bir zafer elde edinceye kadar bu konu üzerinde durmanız ve duaya devam etmeniz çok önemlidir.

Düşünceleriniz ne zaman normale dönüyor? Aklınızın dağınık mı olması, yoksa aklınızı çalıştırdığınız şey üzerinde odaklayabiliyor mu olmanız gerekir? Yaşamda gitmeniz gereken yön hakkında akla uygun bir şekilde güven ve esenlik içinde mi olmalısınız, yoksa kafanız karışık ve kızgın bir ruh hali içinde mi olmalısınız? Aklınızın kuşku ve imansızlıkla mı dolu olması, sizin de endişe ve kaygı içinde korku tarafından işkence altında mı olmanız gerekiyor? Yoksa Tanrı'nın çocuğuna bütün kaygılarını O'na yükleme ayrıcalığı verilmiş midir? (1.Petrus 5:7).

Tanrı'nın sözü, Mesih'in düşüncesine sahip olduğumuzu öğretir. İsa'nın yeryüzündeyken nasıl bir düşünceye sahip olduğunu düşünüyorsunuz? – Yalnızca Tanrı'nın Oğlu olarak değil, İnsanoğlu olarak da.

Aklın Savaş Alanı'nın bir sonraki bölümüne duayla ve beklentiyle geçin. İsa'nın zaferli bir öğrencisi olarak, normal ve normal olmayan düşünceler konusunda uyanık olacağınıza inanıyorum.

8.
Bölüm

***Düşüncelerim Ne Zaman
Normal Bir Durumdadır?***

Düşüncelerim Ne Zaman Normal Bir Durumdadır?

Pavlus'un, "yüreklerimizin gözlerinin" aydınlanmasıyla bilgelik kazanmamız için dua ettiğine dikkat edin. Üzerinde inceleme yapmış olduğum birkaç şeye dayanarak, "yüreğin gözlerini" *akıl (düşünce)* olarak betimliyorum.

Bir Hıristiyan olarak düşüncelerimiz nasıl olmalı? Bir başka deyişle, bir insanlının normal bir düşünme biçimi nasıl olmalı? Bu soruya cevap verebilmek için aklın ve ruhun farklı işlevlerine bakmalıyız.

Tanrı'nın sözüne göre, ruh ve akıl birlikte işlev görmektedir: Ben bunu, "ruhun yardımına gelen akıl" ilkesi olarak adlandırıyorum.

Bu ilkeyi daha iyi anlayabilmek için insanlının hayatında nasıl işlev gördüğüne bakalım.

Rabbimiz İsa Mesih'in Tanrısı, yüce Baba, kendisini [derin ve yakından] tanımanız için size bilgelik ve [gizli kalmış sırları açıklayan] vahiy ruhunu versin diye [her zaman] dua ediyorum. O'nun çağrısından doğan umudu, kutsallara (Kendisi için ayrılmış olanlara) verdiği mirasın yüce zenginliğini ve iman eden bizler için etkin olan kudretinin aşkın büyüklüğünü anlamamız için, yüreklerinizin gözleri aydınlansın diye dua ediyorum.

EFESLİLER 1:17-18

RUH-AKIL İLKESİ

İnsanın düşüncelerini, insanın içindeki ruhundan başka kim bilebilir (anlayabilir)? Bunun gibi, Tanrı'nın düşüncelerini de Tanrı'nın Ruhu'ndan başkası bilemez (anlayamaz ve kavrayamaz).

1.Korintliler 2:11

Bir kimse Mesih'i kurtarıcısı olarak kabul ettiğinde, Kutsal Ruh o kişinin içinde yaşamaya başlar. Kutsal Kitap, Kutsal Ruh'un, Tanrı'nın düşüncelerini (aklını) bildiğini öğretmektedir. İnsanın düşüncelerini insanın içindeki ruhundan başka kimsenin bilememesi gibi, Tanrı'nın düşüncelerini de Tanrı'nın Ruhu'ndan başka kimse bilemez.

Kutsal Ruh içimizde yaşadığına ve Tanrı'nın düşüncelerini bildiğine göre, O'nun amaçlarından biri, Tanrı'nın bilgeliğini ve vahiyi bizlere açıklamak, iletmeştir. Bu bilgelik ve vahiy, ruhumuza verilmektedir. Sonra ruhumuz, aklımız (zihnimiz) olan yüreklerimizin gözlerini aydınlatır. Kutsal Ruh bunu, ruhsal olarak bizlere iletilen şeyleri pratik anlamda anlayabilmemiz için yapmaktadır.

NORMAL YA DA ANORMAL?

İnanlılar olarak bizler hem doğal hem de ruhsal bireyleriz. Doğal olan ruhsal olanı her zaman anlamaz; bu yüzden ruhlarımızda yer alan şeyleri anlamamız için zihinlerimizin aydınlanması çok önemli ve gereklidir. Kutsal Ruh bu aydınlamayı bizlere ulaştırmak istiyor, ne var ki *aklımız (zihnimiz) çok meşgul olduğu için Ruh'un açıklamak istediği şeyleri çoğu zaman kaçırılmaktadır*. Çok yoğun ve meşgul durumda olan bir akıl anormal haldedir. Akıl normal bir durumda olduğunda, huzur içindedir – boş değil, huzurludur.

Aklımız zihinsel değerlendirmeler, kaygı, endişe, korku ve benzeri şeylerle dolu olmamalı; sakin, sessiz ve sükûnet içinde olmalıdır. Kitabın bu ikinci kısmında, aklın birkaç anormal durumunu inceleyeceğiz. Büyük olasılıkla bu durumlardan bazılarını yabancı olmayıp kendi aklınızın da sık sık içinde bulunmuş olduğu durumları fark edeceksiniz.

Aklın (düşüncenin) bu bölümde anlatılan “normal” durumda tutulması gerektiğini anlamamız önemlidir. Zihinlerimizi olağan durumlarıyla karşılaştırın ve o zaman çoğunlukla Kutsal Ruh'un aydınlatmasına neden çok az sahip olduğumuzu, bilgelik ve vahiy konusunda da kendimizi neden çok sık eksik hissettiğimizi anlayacaksınız.

Kutsal Ruh'un inanlının aklını (düşüncesini) aydınlatmaya çalıştığımı unutmayın. Kutsal Ruh Tanrı'dan aldığı bilgiyi kişinin ruhuna aktarır. Eğer akli ve ruhu karşılıklı olarak birbirlerine yardım ediyorsa, o zaman bu kişi tanrısal bilgelik ve esinde yürüyebilir. Ama akli (düşüncesi) çok meşgulse, Rab'bin ona kendi Ruhu aracılığıyla gösterip açıklamak istediği şeyi kaçıracaktır.

İNCE, YUMUŞAK BİR SES

RAB, “Dağa çık ve önümde dur, yanından geçeceğim” dedi. RAB'in önünde çok güçlü bir rüzgâr dağları yarıp kayaları parçaladı. Ancak RAB rüzgârın içinde değildi. Rüzgârın ardından bir deprem oldu, RAB depremin içinde de değildi. Depremden sonra bir ateş çıktı, ancak RAB ateşin içinde de değildi. Ateşten sonra ince, yumuşak bir ses duyuldu.

1.Krallar 19:11-12

Rab'den esin alabilmek için uzun yıllar boyunca dua ettim ve içimde yaşayan Ruh'u aracılığıyla beni aydınlatmasını istedim. Bu isteğimin Kutsal Kitap'a uygun olduğunu biliyordum. Tanrı'nın sözüne inanıyordum ve dilediğimde alacağımdan emindim. Ama çoğu zaman “ruhsal ahmak” olarak adlandırdığım gibi hissediyordum kendimi. Daha sonralarıysa, Kutsal Ruh'un bana açıklamak istediği şeylerin birçoğunu alamadığımı ve bunun sebebinin aklımın (zihnimin) çok karışık ve meşgul olması olduğunu ve bundan dolayı da zihnimin kendisine sunulan bilgileri kaçırdığımı fark ettim.

Aynı odada bulunan iki insanı hayal edin. Biri diğerine bir sırrını fısıldamaya çalışıyor. Eğer odanın içi gürültülüyse, mesaj iletilmiş olsa bile gizli bilgiyi edinmeyi bekleyen kişi odadaki gürültüden dolayı hiçbir şeyi duyamayıp olayı kaçıracaktır. Hatta belki de dikkat etmezse, birisinin ona seslendiğinin bile farkına varmayacaktır.

İşte Tanrı'nın Ruhu'yla bizim ruhumuzun arasındaki iletişim de bu şekildedir. Kutsal Ruh'un işleyiş ve iletişim yolları naziktir, hassastır. Yukarıda yazılan ayette olduğu gibi, çoğu zaman bizlere

“yumuşak bir ses” ile seslenir. Bu yüzden, O’nu işitmek için kulaklarımızın hassas olması çok önemlidir.

RUH VE AKIL

Öyleyse ne yapmalıyım? Ruhumla [içimde olan Kutsal Ruh aracılığıyla] da zihnimle de [akıllıca] dua edeceğim...

1.Korintliler 14:15

“Ruhun yardımına gelen akıl” ilkesini daha iyi anlayabilmek için belki de dua konusunu ele almalıyız. Elçi Pavlus bu ayette, hem ruhuyla hem de zihniyle dua ettiğini söylüyor.

Pavlus’un neden söz ettiğini gayet iyi anlıyorum, çünkü ben de aynı şeyi yapıyorum. Sık sık ruhta (bilinmeyen bir dilde) dua ederim; böyle dua ettikten bir süre sonra genelde kendi ana dilim olan İngilizce’de dua etmem için aklıma bir şeyler gelir. Aklın, ruhun yardımına bu şekilde geldiğine inanıyorum. Tanrı’nın bilgisini ve bilgeliğini benim anlayabileceğim şekilde bana ulaştırabilmek için, her ikisi de birlikte işlev görmektedir.

Bu aynı zamanda ters yönde de işlemekte. Dua etmek istediğim zamanlar oluyor; dua etmek için kendimi Tanrı’ya hazır bir konuma getiriyorum. Eğer ruhumda özel bir kıvılcım hissetmezsem, zihnimle (aklımla) dua etmeye başlıyorum. Farkında olduğum ve bildiğim belirli durumlar ve konular için dua ediyorum. Bazen bu dualar sönük gibi geliyor; ruhumdan hiçbir yardım gelmiyor. Biraz çabalar gibi oluyorum ve önceden bilgi sahibi olduğum başka bir konu hakkında dua ederek devam ediyorum.

İçimdeki Kutsal Ruh beni belirli bazı konularda etkisi altına alıncaya dek bu şekilde dua etmeyi sürdürüyorum. Beni etkisi altına alınca, benim rasgele dua etmeye çalıştığım herhangi bir konu hakkında değil, özellikle dua etmemi istediği belirli bir konuya dokunduğumu bilirim. Bu şekilde, ruhum ve aklım birbirine yardım edip birlikte çalışarak Tanrı’nın isteğini gerçekleştirirler.

DİLLERDE KONUŞMA VE DİLLERİN ÇEVİRİSİ

Bunun için, bilmediği dili konuşan, kendi söylediklerini çevirebilmek [güce sahip olmak] için dua etsin. Bilmediğim dille dua edersem ruhum [içimdeki Kutsal Ruh aracılığıyla] dua eder, ama zihnimin buna katkısı olmaz [meyve vermez ve hiç kimseye de yardımı olmaz].

1.Korintliler 14:13-14

Ruhun ve aklın birlikte nasıl işlev gördüğüne dair başka bir örnek de, dillerde konuşma armağanı ve ardından gelen çeviridir.

Dillerde konuştuğum zaman, zihnimin buna bir katkısı olmaz. Tanrı bana veya bir başkasına söylediğim şeylerin anlamını açıklayanaya kadar bu böyledir; ancak ondan sonra zihnimin bir katkısı olur, yani ürün verir.

Lütfen şunu aklınızdan çıkarmayın: Armağanlar dillerle konuşma ve dillerin aynı sözcüklerle [birebir] çevirisi değildir. Sözlü veya yazılı çeviri, iletilen mesajın tamamen aynı sözcüklerle birebir aktarılmasıdır, buna karşın yorum katılarak yapılan çeviride, yoruma dayalı çeviri yapan kişi bir başkasının ne dediğine ilişkin anladığı şeyi aktarır, ama bunu kendi özel kişiliğinden kaynaklanan kendine özgü ifade tarzıyla yapar.

Bir örnek vereyim: Bir kız kardeş kilisede ayağa kalkıp bilinmeyen bir dilde bir mesaj verebilir. Bu mesaj ruhundan gelmiş olduğundan ne kendisi ne de herhangi bir başka kişi ne söylediğini bilmez. Tanrı benim, genel anlamıyla bu mesajın neyi ifade ettiğini anlamamı sağlayabilir. İmanla bir adım atıp söylenenlerin yoruma dayalı çevirisini yapmaya başlayınca, mesajı herkes tarafından anlaşılabilir bir hale getirmiş olurum. Ancak bu, benim aracılığım ile kendime özgü ifade tarzımla gerçekleşir.

Ruh'ta (bilinmeyen bir dilde) dua etmek ve bu (bilinmeyen dilin) yoruma dayalı çevirisini yapmak, "ruhun yardımına gelen akıl" ilkesini anlamanın harika bir yoludur. Ruh bir şeyler söylemektedir, akıl da buna anlam vermektedir.

Şimdi şunu düşünün: Eğer bu kız kardeş bilinmeyen bir dilde konuşuyor ve Tanrı bunun yorumu dayalı çevirisini yapması için birini arıyorsa, zihnimin (aklımın) dinlemek için çok karışık ve meşgul bir durumda olduğunu görürse, o zaman beni es geçecektir. Yorumu dayalı çeviriyi bana vermeye çalışsa da bunu algılayamayacağım.

Rab'be daha yeni iman etmiş ve ruhsal armağanları öğrenmekte olduğum sıralarda, neredeyse hep dillerde dua ederdim. Bir süre sonra dua hayatımdan sıkılmaya başladım. Bu konuyu Rab'be açtıktan sonra, Rab bana, dua ederken ne hakkında dua ettiğimi bilmediğim için sıkıldığımı söyledi. Ruhta dua ederken *her zaman* ne söylediğimi anlamak zorunda olmadığımı fark ettiğim halde, eğer hiçbir şey anlamamışsam, bu tür duanın dengesiz ve en çok sonuç veren dua türlerinden biri olmadığını öğrendim.

ESENLIK İÇİNDE, AYIK VE UYANIK AKIL

Aklı [eğilimi ve karakteri] pek olanı sen tam selâmet içinde saklarsın; çünkü o sana güvenir.

İşaya (Yeşaya) 26:3

Bu örneklerden, aklınızın ve ruhunuzun kesinlikle birlikte çalıştığını açıkça görebildiğinizi umuyorum. *Bu nedenle, aklınızın normal durumda olması son derecede önemlidir, yoksa ruhunuza yardımcı olamaz.*

Şeytan elbette, bu gerçeği biliyor ve bunu bildiği için de aklınıza saldırıyor, aklınızın savaş alanında sizlere karşı bir savaş yürütüyor. Şeytan, aklınızı her türlü kötü düşünceyle doldurarak onu aşırı derecede yükleyip çalıştırmak istiyor. Öyle ki, aklınız, içinizdeki kendi ruhunuz aracılığıyla çalışan Kutsal Ruh'un hizmetinde ve özgür bir konumda olmasın.

Akıl esenlik içinde tutulmalıdır. Peygamber Yeşaya'nın dediği gibi, akıl (düşünceleriniz) doğru şeylerde kalırsa, o zaman esenlik içinde olacaktır.

Fakat akıl yine de ayık ve uyanık olmalıdır. Ancak asla taşımaya

tasarlanmadığı şeylerle aşırı derecede yüklenirse, ayık ve uyanık olması imkânsız olur.

Şunu tekrar düşünün: Düşünceleriniz gün içinde ne kadar uzun süre normal bir durumda?

9.
Bölüm

***Başka Yerlere Kayıp Giden,
Sürekli Meraklanan Bir Akıl***

Başka Yerlere Kayıp Giden, Sürekli Meraklanan Bir Akıl

Bir önceki bölümde, çok meşgul olan bir aklın anormal halde olduğunu belirtmiştik. Anormal halde olduğu bir başka durum ise başka yerlere kayıp gittiği durumdur. Dikkat ve odaklanma sorunu, İblis'ten gelen zihinsel bir saldırıyı işaret eder.

Bunun için fikrinizin belini kuşatarak ayık olup...

1.PETRUS 1:13

Pek çok insan düşünce hayatlarında disiplin ilkelerini uygulamadıkları için yıllarca akıllarının başka yerlere kayıp gitmesine izin vermişlerdir.

Çoğu zaman dikkatini toparlayamama sorunu çekmekte olan insanların zihinsel engelli ya da zihinsel sorunlara sahip kişiler oldukları düşünülür. Ama bu dikkat ve odaklanma sorunu, aklın (zihnin) istediği zaman istediği şeyi yapmasına yıllarca izin verilmiş olmasından kaynaklanabilir. Dikkat sorunu aynı zamanda vitamin eksikliğinin bir işareti de olabilir. Bazı B vitaminleri konsantrasyonu artırır. Eğer bu konuda bir sorunuz varsa, beslenme alışkanlığınızın ve diyetinizin doğru olup olmadığını araştırın.

Aşırı yorgunluk da konsantrasyonu etkileyebilir. Şunu fark ettim ki, Şeytan aşırı derecede yorgun olduğum zamanlarda aklıma saldırmaya çalışır, çünkü ona karşı direnmenin bu zamanlarda daha zor olduğunu bilir. İblis bizlerin zihinsel engelli veya zihinsel sorunlara sahip olduğumuza inanmamızı ister – ki böylece onun için sorun yaratmayalım ve bize fısıldadığı her yalana inanalım!

Kızlarımızdan birinin çocukluk yıllarında dikkat sorunu vardı. Dikkat ve kavrama birbirine bağlı olduğu için okuma konusunda çok zorlanırdı. Pek çok çocuk, hatta bazı yetişkinler bile bu durumu an-

layamaz. Gözler sayfanın üzerindeki satırlarda dolaşır, ama zihinleri okunanları pek kavramaz.

Genellikle kavrama eksikliği, dikkat eksikliğinin bir sonucudur. Bunu kendimden biliyorum; Kutsal Kitap'tan veya herhangi bir kiptan bir bölüm okuyabilir ve birdenbire okumuş olduklarımın hiçbirini anlamadığımı fark ederim. Bu nedenle, okuduğum şeyleri tekrar okumak zorunda kalırım. Bazen o satırları sanki ilk kez okuyormuşum gibi gelir! Yaptığım işe odaklanamadığım için okuduklarımı da anlayamam.

Genellikle kavrama sorununun arkasında yatan sorun, aklın başka yerlere gitmiş olmasından kaynaklanan dikkat eksikliği sorudur.

BAŞKA YERLERE GİDEN AKIL

...ayağımı gözet [ne yaptığımı düşün]...

Vaiz 5:1

“Ayağımı gözet” ifadesinin “dengeyi kaybetme” ya da “raydan çıkma” anlamına geldiğine inanıyorum. Bu ifadeyle anlatılmak istenen, bir kişi aklını yaptığı şeye verirse (odaklanırsa) raydan çıkmayacağıdır.

Benim de aklım hep başka yerlere giderdi ve bu konuda onu eğitmem gerekiyordu. Bu kolay olmadı tabii, zaman zaman hâlâ eski haline döndüğü oluyor. Bazı işleri bitirmeye çalışırken birdenbire aklımın konuyla hiç ilgisi olmayan başka yerlere gittiğini fark ederim. Henüz tam ve mükemmel bir konsantrasyon seviyesine ulaştığımı söyleyemem, ama en azından aklımın istediği zaman istediği yere gitmesine izin vermemenin ne kadar önemli olduğunu anladığımı söyleyebilirim.

Webster Sözlüğü *başka yerlerde gezinmek* anlamına gelen kelimeyi şöyle tanımlıyor: “1. Başıboş, amaçsızca dolaşmak: GEZİNMEK. 2. Dolaylı bir yoldan ya da düzensiz adımlarla gitmek: RAHAT RAHAT YÜRÜMEK. 3. Düzensiz yol almak ya da düzensiz hareketlerde bulunmak: DOLANA DOLANA GİTMEK. 4. Pek açık

ve net ya da anlaşılır olmayan şekilde kendini ifade etmek veya düşünmek.”¹

Siz de benim gibiyseniz, kilise toplantısında oturabilir, konuşmacıyı dinleyebilir, gerçekten keyif alabilir ve söylenenlerden istifade edebilirsiniz. Ancak birdenbire aklınız başka yerlere gidebilir. Bir müddet sonra “kendinize gelirsiniz” ve neler olup bittiği hakkında hiçbir fikriniz olmaz. Bedeniniz kilisede olmuş olsa bile aklınız alışverişle ya da akşam yemeğinin menüsüyle ilgileniyor olabilir.

Ruhsal savaşta, savaş alanı aklınızdır. Düşmanın saldırılarını hayata geçirdiği yer orasıdır. İblis, birisinin kilise toplantısına katılıp da aklını öğretilenlere odaklayamazsa, orada bulunmakla hiçbir şey kazanmayacağını oldukça iyi bilir. İblis, kişinin eğer aklını disiplin edemezse ve onu yaptığı şeye odaklayamazsa, üzerinde çalıştığı projeyi tamamlayabilmek için o kişiyi disiplin altında tutamayacağını bilir.

Bu durum sohbetlerimizde de görülür. Bazen, eşim Dave benimle konuşurken onu bir süreliğine dinler, sonra birdenbire söylemiş olduğu şeylerden hiçbirini işitmemiş olduğumu fark ederim. Çünkü dikkatim dağılmıştır ve aklım başka konularla meşguldür.

Yıllardır Dave’in söylediklerini anlamış gibi davranır, ama sonra şöyle derdim: “Az önce söylediklerini tekrarlayabilir misin? Aklım yine başka yerlere gitti ve söylediğin hiçbir şeyi anlayamadım.”

Böylelikle en azından sorunla ilgilendiğimi hissediyorum. Sorunların karşısına dikilmek, üstesinden gelmenin tek yoludur!

İblis bana saldırmaya ve dikkatimi dağıtmaya koyulmuşsa eğer, o zaman belki de duymam gereken bir şeyi engellemeye çalıştığını düşünerek buna karşı koyarım.

Bu konuda düşmanla mücadele etmenin yollarından biri, çoğu kiliseden edinebileceğiniz kasetlerden istifade etmektir. Eğer toplantı sırasında söylenenlere dikkat edip aklınızı toparlayamıyorsanız, her hafta vaazın kasetini alın ve söylenenleri anlamak için kaç kez dinlemeniz gerekiyorsa dinleyin.

İblis sizin pes etmeyeceğinizi gördüğünde kendisi pes edecektir.

Unutmayın, Şeytan zihinsel sorununuzun olduğunu –sizde ters giden bir şeylerin olduğunu– düşünmenizi istiyor. Ama gerçek şu ki, aklınızı disiplin etmeye ihtiyacınız var. Bugünden itibaren yaptığınız şeye odaklanın. Bir süreliğine pratik yapmanız gerekecektir. Eski alışkanlıkları terk edip yeni alışkanlıklar kazanmak daima zaman alır. Ama inanın buna değer.

SÜREKLİ MERAĞLANAN AKIL

Size doğrusunu söyleyeyim, kim şu dağa, ‘Kalk, denize atıl!’ der ve yüreğinde kuşku duymadan dediğinin olacağına inanırsa, dileği yerine gelecektir. Bunun için size diyorum ki, duayla dilediğiniz her şeyi daha şimdiden almış olduğunuza inanın (güvenin ve emin olun), dileğiniz yerine gelecektir.

Markos 11:23-24

Olaylar karşısında bazen kendi kendime konuşurum. Örneğin,

“Yarın hava nasıl olacak acaba?”

“Partiye giderken üstüme ne giysem acaba?”

“Oğlum Danny’nin karnesindeki notlar nasıl olacak acaba?”

“Seminere kaç kişi katılacak acaba?”

Sözlükte, *acaba* sözcüğü kısmen *isim* olarak; “kuşkulu ve şaşırma hali”, kısmen de *fiil* olarak; “kuşku veya merakla dolmak” olarak tanımlanır.²

Akla gelebilecek her tür şeyi düşünüp, acaba diye merak edip durmak yerine olumlu bir şeyler yapmanın çok daha iyi olacağını sonunda kavramıştım. “Danny’nin karnesindeki notlar nasıl olacak acaba?” diye düşünüp durmak yerine, daha iyi notlar alacağına inanabilirim. Partiye giderken üstüme ne giyeceğimi düşünmek yerine, ne giyeceğime karar verebilirim. Hava nasıl olacak ya da toplantılarına kaç kişi katılacak diye düşünüp durmak yerine, olayları Rab’be bırakıp ne olursa olsun benim iyiliğim için etkin olacağı konusunda O’na güvenebilirim.

Kaygılanmak kişiyi kararsızlık içinde bırakır, kararsızlık ise karışıklığa neden olur. Kaygı, kararsızlık ve karışıklık, bir insanın Tanrı'dan gereksinim duyduklarını ve duasının yanıtını imanla almasına engel olur.

Markos 11:23-24'te İsa, “Duayla dilediğiniz her şeyi daha şimdiden alıp almadığınızı *merak edip* durun” demedi. Bunun yerine, “Duayla dilediğiniz her şeyi daha şimdiden almış olduğunuza inanın, dileğiniz yerine gelecektir” dedi.

Biz Hıristiyanlar, kuşkulananmak yerine *iman* etmeliyiz!

10.
Bölüm

Karışık Bir Akıl

Karışık Bir Akıl

Kaygıların ve karışıklıkların bir-birleriyle akraba olduklarını keşfettik. Acaba diye düşünüp durmak, kararlarda kesinlik yerine kuşku ve karışıklığa yol açabilir.

Yakup 1:5-8 *acabaların*, kuşku ve karışıklıkların üstesinden nasıl gelebileceğimizi anlamamızı sağlayan ve ihtiyacımız olanı Tanrı'dan nasıl alabileceğimizi gösteren mükemmel ayetlerdir. Bana göre, “değişken, kararsız” kişi (*King James Çevirisi* “iki fikirli” der) hiçbir karara varamayan, sürekli bir ileri bir geri giden bir adamın içinde bulunduğu karışıklığı resmeder. Ne zaman bir karara vardığını düşünse, hemen yine o *acabalar*, kuşku ve karışıklıklar geri döner ve tekrar kararsız hale gelir. Hiçbir konuda kararlı değildir.

İçinizden birinin bilgelikte eksigi varsa, herkese cömertçe, azarlamadan veren Tanrı'dan istesin; kendisine verilecektir. Yalnız hiç kuşku duymadan (tereddütlü olmadan, iki seçenek arasında kalmadan), imana istesin. Çünkü kuşku duyan kişi rüzgârın sürükleyip savurduğu deniz dalgasına benzer. Her bakımdan (düşündüğü, hissettiği ve karar verdiği her şeyde) değişken, kararsız olan kişi Rab'den bir şey [istediği şeyi] alacağını ummasın.

YAKUP 1:5-8

Hayatımın büyük bölümünü bu şekilde yaşadım – İblis'in bana karşı bir savaş ilan ettiğinin ve aklımın bir savaş alanı olduğunun farkına varmadan yaşadım. Her konuda aklım karmakarışıktı ve neden böyle olduğunu da anlamıyordum.

AKIL YÜRÜTMEK KARIŞIKLIĞA NEDEN OLUR

...Ey az imanlılar! Ekmeğiniz olmadığından dolayı aranızda neden söyleşiyorsunuz?

Matta 16:8

Buraya kadar, *acabalarla* sürekli olarak meraklanma konusundan

söz ettik. Kuşkulama konusuna bir sonraki bölümde daha ayrıntılı bir biçimde değineceğiz. Şimdilik karışıklık konusunu biraz daha irdelemek istiyorum.

Tanrı halkının büyük çoğunluğunun kafasının karışık olduğu kabul gören bir gerçekliktir! Neden? Gördüğümüz gibi, bunun nedenlerinden biri de sürekli meraklanıp kaygılanmamızdır. Bir başka nedeniyse akıl yürütmektir. Akıl yürütmek veya muhakeme etmek sözcüğünü sözlük, isim formunda şöyle tanımlamaktadır: “Bir mekan veya olay için akla uygun bir sezgi sağlayan temel gerçek veya güdü (motivasyon)” Eylem hali olan akıl yürütmek (*muhakeme etmek*) ise, “akıl yürütme yetisini kullanmak; akla uygun bir biçimde düşünmek”¹ anlamına gelir.

Daha basit bir deyişle, akıl yürütme, bir kişi bir şeyin ardında yatan “neden?” sorusunu anlamaya çalıştığı zaman ortaya çıkar. Akıl yürütme, aklın bir durumun, konunun ve olayın etrafında dolaşarak durmasına ve bütün ayrıntıları anlamaya çalışmasına neden olur. Bir öğretiyi veya bir savı, mantıklı olup olmadığını anlamak için ayrıntılı biçimde incelediğimizde zihinsel değerlendirmede bulunmuş oluruz. Eğer mantıklı değilse, üzerinde durmayız.

İblis sık sık Tanrı'nın isteğini akıl yürütme aracılığıyla bizlerden çalar. Rab bizleri özel bir şey yapmaya yönlendirebilir, eğer bu bize anlamsız ya da mantıksız geliyorsa, O'nu önemsemeyip yönlendirilmesine aldırmanın hatasına düşebiliriz. Tanrı birisini bir şey yapmaya yönlendirdiğinde, bu şey belki de ona mantıklı gelmeyebilir. Ruhu onaylarken akli reddedebilir; özellikle de bu, alıştığımızın dışında veya hoşumuza gitmeyen bir şeyse ya da bir bedel ödememizi gerektiren veya rahatsızlık veren bir durum söz konusuysa...

AKIL YÜRÜTÜP DURMA, YALNIZCA RUHA UY

Doğal kişi, Tanrı'nın Ruhu'yla ilgili gerçekleri kabul etmez. Çünkü bunlar ona saçma gelir, ruhça değerlendirildikleri için bunları anlayamaz (muhakeme edemez).

1.Korintliler 2:14

Burada sizlere, akıl yürütme ve ruha uyma konusunu anlamanıza yardımcı olacağını umduğum ve yaşamış olduğum bir olayı anlatmak istiyorum.

Bir sabah, yaşadığım kasabaya yakın bir yerde sürdürdüğüm haftalık toplantıya gitmek üzere giyinirken, birdenbire *yardımlaşma hizmetimizi* yürüten bayan aklıma geldi ve onun ne kadar sadık biri olduğunu düşünmeye başladım. Yüreğimde bir şekilde onu bereketleme isteği doğdu.

“Göksel Baba, Ruth Ann bunca yıldır bizler için o kadar büyük bir bereket kaynağı oldu ki, onu bereketlemek için ne yapabilirim?” diye dua ettim.

Hemen o anda gözlerim dolabımda asılı duran yeni almış olduğum kırmızı elbiseye takıldı. O anda Rab’bin bu elbiseyi Ruth Ann’a vermeme istediğini anlamıştım. Elbiseyi üç ay önce almış olmama rağmen hiç giymemiştim. Hatta elbise, ambalajında duruyordu. Gerçekten çok beğenmişim, fakat ne zaman giymeyi düşünsem pek içimden gelmiyordu.

Buna rağmen, elbiseyi *vermek* istemiyordum. Bu yepyeni ve pahalı elbiseyi ona vermeme söyleyen kişinin Tanrı olamayacağını düşünmeye (akıl yürütmeye) başladım – elbiseyle uyumlu gümüş, kırmızı bir çift küpe bile almıştım!

Ruhumda Tanrı’ya karşı duyarlı olmayı sürdürüp bedene dayanan düşünceleri ortadan kaldırsaydım, her şey güzellikle bitecekti. Ama biz insanlar Tanrı’nın istediği şeyleri gerçekten yapmak istemediğimizde, mantık yürütüp kendi kendimizi kandırmayı çok iyi biliriz. Bir iki dakika içinde tüm bunları unutmuş, işime geri dönmüştüm. İşin aslı, elbise yeni olduğu ve onu çok sevdiğim için bir başkasına vermek istemiyordum. Aklım, bu düşüncenin Tanrı’dan kaynaklanmadığını, İblis’in hoşlandığım bu şeyi benden çalmaya çalıştığını söylüyordu.

Birkaç hafta sonra aynı bölgede başka bir toplantıya hazırlanıyordum ki, yine geçen seferki gibi Ruth Ann’ı hatırladım. Onun için dua etmeye başladım. Tekrar aynı sahneyi oynadım: “Göksel Baba,

Ruth Ann bizler için o kadar büyük bir bereket kaynağı oldu ki, onu bereketlemek için ne yapabilirim?” Hemen o anda gözlerimin önüne o elbise geldi ve daha önceki (tamamen ve çabucak unuttuğum) olayı hatırladığım için utandım.

Bu sefer artık bu işten sıyrılmanın yolu yoktu; Tanrı'nın benden istediği şeyi kabul edip yapmalı ya da, “Rab, benden yapmamı istediğin şeyi biliyorum, ama yapmayacağım” demeliydim. İsteyerek ve bilerek itaatsizlik etmeyecek kadar çok seviyordum Rab'bi. Bu yüzden kırmızı elbiseyle ilgili O'nunla konuşmaya başladım.

Bir iki dakika içinde, önceki düşüncelerimde (muhakemelerimde) Tanrı'nın isteğinin dışına çıktığımı fark ettim. Giysi daha yeni olduğu için *bu düşünceler Rab'den olamaz* diye düşünmüştüm. Ama Kutsal Kitap'ın yalnızca eski şeyleri vermekten söz etmediğinin farkına varmışım şimdi! Bu giysi yeni olduğundan, onu bir başkasına vermek benim için büyük bir fedakârlık, Ruth Ann için ise büyük bir bereket anlamına geliyordu.

Yüreğimi Tanrı'ya açtığımda, Rab başlangıçtan beri bu elbiseyi Ruth Ann için almış olduğumu göstermeye başladı bana. Bu nedenle bir türlü elbiseyi giyme fırsatı bulamamıştım. Rab onu bereketlemek için beni kullanmayı planlamıştı, ama elbiseyle ilgili benim kişisel görüşlerim vardı ve görüşlerimden vazgeçmedikçe Kutsal Ruh tarafından yönlendirilemezdim.

Bu olay bana birçok şey öğretti. Kendi aklımız tarafından kolayca yanlış yönlendirilebileceğimiz ve mantığımızın bizleri Tanrı'nın isteği dışına sürükleyebileceği gerçeğini kavramam, bende akıl yürütme (muhakeme) konusunda “saygın” bir korku yarattı.

Hatırlarsanız 1.Korintliler 2:14'e göre, doğal kişi ruhsal kişiyi (yanı) anlayamaz. Bedenin düşüncesi (doğal varlığım) hiç giymediğim o yeni elbiseyi vermenin anlamını kavrayamadı, ama ruhum (ruhsal yanım) gayet iyi anlıyordu.

Bu örneğin sizlere bu konuda daha çok anlayış sağlayacağına ve daha önce hiç olmadığı kadar Tanrı'nın istediği yolda yürümenize yardım edeceğini umut ediyorum.

(Eminim o elbiseyi Ruth Ann'a verip vermediğimi merak ediyorsunuz. Evet, verdim! Kendisi bugün bizim ofisimizde tam zamanlı olarak çalışmaktadır ve halen işe gelirken arada bir o kırmızı elbiseyi giyer.)

SÖZÜN UYGULAYICILARI OLUN!

Tanrı'nın sözünü yalnız duymakla kalmayın, sözün uygulayıcıları da olun [söylenenlere itaat edin]. Yoksa [gerçeğe aykırı olarak akıl yürüterek] kendinizi aldatmış olursunuz.

Yakup 1:22

Tanrı'nın sözünü anlar, ama uygulamaya yanaşmazsak, mantığımız devreye girip bir şekilde bizi aldatmış demektir. Gerçek yerine başka bir şeye inanmamızı sağlamıştır. Bütün zamanımızı Tanrı'nın sözünün bildirdiğini (aklımızla) anlamaya çalışarak harcayamayız. Ruhumuz buna tanıklık ediyorsa, yolumuza devam edip O'nun sözünü uygulayabiliriz.

Benim hoşuma gitse de gitmese de, istesem de istemesem de, ya da iyi bir fikir olduğunu düşünsem de düşünmesem de, Tanrı'nın benim kendisine itaat etmemi istediğini keşfettim.

Tanrı, sözü aracılığıyla ya da içsel varlığımıza seslendiği zaman akıl yürütmemeli, sorgulamamalı ya da söylemiş olduğu şeyin mantıklı olup olmadığını tartışmamalıyız.

Tanrı konuştuğunda, söylediklerini mantık süzgecinden geçirmemeli – kendimizi harekete geçirmeliyiz.

İNSAN MANTIĞINA DEĞİL, TANRI'YA GÜVEN

RAB'be güven bütün yüreğinle, kendi aklına bel bağlama.

Süleyman'ın Özdeyişleri 3:5

Mantık yürütme aldanmaya kapı açar, karışıklığa da davetiye çıkarır.

Bir keresinde Rab'be, bunca insanın aklının neden karışık olduğunu sordum. Bana, "Her şeyi anlamaya çalışmamalarını söyle, o

zaman akılları karışmayacaktır” diye cevap verdi. Bunun kesinlikle doğru olduğunu gördüm. Mantık yürütme ve karışıklık birbirinden ayrı tutulamaz!

İçimizden bir şey düşünebilir ve Rab’bin önüne getirip bu konuda bize anlayış vermek isteyip istemediğini görmek için bekleyebiliriz, ama aklımız karışmaya başladığı anda sınır çizgisinin ötesine geçmişiz demektir.

Akıl (mantık) yürütmek birçok nedenden dolayı tehlikelidir. Ama en önemli tehlikelerinden biri şudur: Muhakeme edip mantıklı bir sonuca varabiliriz. Ama doğru diye nitelendirdiğimiz bu sonuç yine de doğru olmayabilir.

İnsan akılı, mantığı, düzeni ve muhakemeyi sever. Anladığı şeylerle uğraşmayı sever. Bu yüzden her şeyi aklımızın bölümlerindeki o küçük saklama kutularına yerleştirmeyi severiz ve, “Bu buraya gelmeli herhalde, çünkü buraya uyuyor” diye düşünürüz. Bazı konularda düşüncelerimiz bizi rahatsız etmeyebilir, ama buna rağmen hâlâ yanlış yolda olabiliriz.

Elçi Pavlus Romalılar 9:1’de şöyle der: **“Mesih’e ait biri olarak gerçeği söylüyorum, yalan söylemiyorum. Vicdanım da söylediklerimi Kutsal Ruh aracılığıyla doğruluyor.”** Pavlus doğru şeyi yaptığını biliyordu. Ama mantığı onayladığı için değil, ruhu onayladığı için...

Daha önce gördüğümüz gibi, akıl bazen ruhun yardımına gelir. Ruh ve akıl birlikte çalışır, ama ruh daha fazla onura layıktır ve her zaman aklın üstünde tutulmalıdır.

Ruhumuzda bir şeyin yanlış olduğunu biliyorsak, düşüncelerimizin ve mantığımızın o şeyi yaptırmak için bizi yanıltmasına izin vermemeliyiz. Aynı şekilde, eğer bir şeyin doğru olduğunu biliyorsak, düşüncelerimizin ve mantığımızın bizi o şeyi yapmaktan alıkoymasına da izin vermemeliyiz.

Tanrı bize pek çok konuda anlayış verir, ama Rab’le yürümek ve O’na itaat etmek için her şeyi anlamamız zorunlu değildir. Öyle zamanlar vardır ki, Rab imanımızı geliştirmek için büyük soru işaret-

leriyle baş başa bırakır bizleri. Yanıtsız sorular bedensel yaşantımızı çarmıha gerer. Akıl yürütmeyi bırakıp yalnızca Tanrı'ya güvenmek insanoğlu için zordur, ama bu süreç tamamlanınca akıl (zihin) dinlenme durumuna geçer.

Akıl yürütme, aklın (zihnin) giriştiği o “yoğun faaliyetlerden” biridir; doğru ile yanlış ayırt etmemizi ve tanrısal esine ulaşmamızı engeller. Tanrısal esin bilgisi ve doğal bilgi arasında büyük fark vardır.

Sizi bilmem ama ben, Tanrı'nın bana öyle bir şekilde açıklamasını istiyorum ki, zihnimde açıklanan şeylerin doğru olduğunu kesin şekilde ruhumla da *bileyim*. Muhakeme edip mantık yürüterek ve olayları analiz ederek bitkin ve harap düşmek ya da aklım karışınca kadar meselenin etrafında dolanıp durmak istemiyorum. Kendi anlayışından değil, Rab'be olan güvenden kaynaklanan yürek ve zihin rahatlığını yaşamak istiyorum.

Sizler ve ben, her şeyi bilmesek de, her şeyi Bilen'in isteğini yapmaya razı olduğumuz noktaya varmalıyız.

MESİH'TEN BAŞKA HİÇBİR ŞEY BİLMEMEYE

KARARLI OLUN

Kardeşler, Tanrı'yla ilgili bildiriye [insanların kurtuluşu için Mesih aracılığıyla yaptıklarımı] duyurmak için size geldiğimde, söz ustalığıyla ya da üstün bilgelikle gelmedim. Aranızdayken, İsa Mesih'ten ve O'nun çarmıha gerilişinden başka hiçbir şey bilmemeye (hiçbir şey hakkında bilgi edinmemeye ve hiçbir şeyin bilincinde olmamaya) kararlıydım.

1.Korintliler 2:1-2

Bilgi ve akıl yürütmeye karşı Pavlus'un tutumu buydu. Ben de bunu anlamaya ve takdir etmeye başladım. Uzun zaman almasına rağmen, ne kadar az bilgiye sahip olursam o kadar çok mutlu olduğumu fark ettim. Bazen o kadar çok şey öğreniriz ki, sonunda öğrendiklerimiz bizi berbat bir duruma düşürür.

Hep çok meraklı birisi olmuşumdur. Bir şeyi tam olarak anlamak

için her şeyi didik didik ederdim. Tanrı bana karışıklığın temelinde bu akıl yürütmelerimin olduğunu ve bana vermek istediği şeyleri almama bunların engel olduğunu gösterdi. Bana, “Joyce, eğer bilgelik edinmek istiyorsan, bu bedene dayanan düşünceleri (akıl yürütmeleri) bir kenara bırakmalısın” dedi.

Bugün şunu fark ettim ki, o zamanlar ancak her şeye açıklık getirdiğimde kendimi güvende hissediyordum. Hayatımın denetimini elimde tutmak istiyordum. Bazı şeyleri anlamadığım zaman denetimi elden kaçırdığımı sanıyordum – korkuyordum. Bir şeyler eksikti. Zihinsel esenlikten eser yoktu ve fiziksel olarak da düşünmekten bitkin düşmüştüm.

Sürekli yanlış zihinsel faaliyetler bedeninizi de yıpratır. Sizi yorgun ve bitkin düşürebilir!

Tanrı bundan kurtulmamı istedi. Ben de aynı şekilde, akıl yürütme bağımlılığı olan herkese aynı şeyi önemle tavsiye ediyorum. Evet, *bağımlılık* dedim. Kişi uyuşturucuya, alkole ya da sigaraya bağımlı olabileceği gibi, yanlış zihinsel faaliyetlere de bağımlı olabilir. Akıl yürütme *bağımlıydım* ve bundan kurtulduğumda, yan etkileri ortaya çıkmaya başladı. Olup bitenleri anlayamadığım için korkuya kapılıp kendimi kaybolmuş biri gibi hissettim. Hatta bundan sıkıldım bile!

Zihnimde akıl yürütmeye o kadar çok alışmıştım ki, bunu bıraktığımda, bu sefer zihin rahatlığına alışmam gerekti. Bir süreliğine sıkıcı gelmişti, ama şimdi buna bayılıyorum. Eskiden düşüncelerimin (zihnimin) dağılmasına alışkındım, şimdiyse akıl yürütmenin getirdiği acı ve eziyete tahammül bile edemiyorum.

Akıl yürütmek, Tanrı'nın isteği değildir.

Sürekli akıl yürütmenin normal bir şey olmadığını unutmayın. En azından zaferli bir yaşam sürmeyi amaçlayan Hıristiyanlar, başka bir deyişle aklın savaş alanındaki mücadeleyi kazanmak isteyen imanlılar için normal bir şey değildir.

11.
Bölüm

Kuşku ve İmansızlıkla Dolu Bir Akıl

Kuşku ve İmansızlıkla Dolu Bir Akıl 11

Kuşku ve imansızlık hakkında konuşurken, bu farklı olgulardan sanki aynı şeylermiş gibi söz ederiz. Halbuki birbirleriyle bağlantılı olmalarına rağmen ayrı şeylerdir.

Vine'nin *An Expository Dictionary of New Testament Words* adlı sözlüğü, *kuşkulanmak* fiilini, "...iki yolun arasında kalmak... gideceği yol hakkında güvensizlik duymak" şeklinde açıklar. Aynı sözlük, *kuşkulanmak* fiilinin imanı kıt olanlarla ilişkisini ise, "...kaygı ve endişe içinde olmak, korkuyla umut arasında bocalamak..."¹ şeklinde ifade eder.

Aynı sözlük, Grekçe'den *imansızlık* olarak tercüme edilen iki sözcükten birini, *Gözden Geçirilmiş King James Çevirisi*'ne dayanarak, "itaatsizlik" olarak betimler.²

Düşmanın bu iki güçlü silahını incelediğimizde; kuşkunun, bir kişinin iki karar arasında ikileme düşmesine (iki karar arasında gidip gelmesine) neden olduğunu, imansızlığın ise kişiyi itaatsizliğe sürüklediğini görürüz.

İblis'in tam olarak neyle saldırdığını fark etmenin bize yardımcı olacağını düşünüyorum. Kuşkuyla mı uğraşıyoruz? Yoksa imansızlıkla mı?

KUŞKU

...Daha ne zamana kadar böyle iki taraf arasında dalgalanacaksınız?...

1.Krallar 18:21

...Ey kıt imanlı, neden kuşku duydun?

MATTA 14:31

Halkın imansızlığına şaşıyordu...

MARKOS 6:6

Bu konuya ışık tutacak bir hikâye anlatmak istiyorum.

Hasta bir adam varmış. Bu adam iyileşmek için Kutsal Yazılar'ı okur, Tanrı'nın sözünü ikrar eder ve bu şekilde iyileşeceğine iman edermiş. Bu nedenle, kuşku dolu düşünceler tarafından saldırıya uğramış.

Çok zor bir dönem geçirdikten sonra tam da cesareti kırılmak üzereyken, Tanrı onun gözlerini ruhsal dünyaya açmış ve adam şu görümü görmüş. Yalanlar söyleyen kötü bir ruh, iyileşmeyeceğini ve bu yaptıklarının bir işe yaramayacağını söylüyormuş. Ama adam Tanrı'nın sözünü her okuduğunda ağzından kılıca benzer bir ışık saçılıyormuş; kötü ruh da korkup sendeliyor, yere düşüyormuş.

Bu görümden sonra adam, Tanrı'nın sözünü ikrar etme konusundaki ısrarlı tutumun ne kadar önemli olduğunu anlamış. İmanı nedeniyle, kötü ruhun ona kuşku silahıyla saldırdığını fark etmiş.

Kuşku, Tanrı'nın içimize yerleştirdiği bir şey değildir. Kutsal Kitap Tanrı'nın herkese bir **iman ölçüsü** verdiğini bildirir (Romalılar 12:3). Tanrı yüreklerimize iman koydu, fakat İblis kuşkuyla saldırarak imanımızı etkisiz hale getirmeye çalışır.

Kuşku, Tanrı'nın sözüne karşıt düşünceler şeklinde ortaya çıkar. Tanrı'nın sözünü bilmemiz bu yüzden son derece önemlidir. Eğer Tanrı'nın sözünü iyi bilirsek İblis'in bize ne zaman yalan söylediğini de anlayabiliriz. Ölümü ve dirilişi aracılığıyla İsa'nın bizlere sağladığı şeyleri çalmak amacıyla Şeytan'ın bizlere yalan söylediği kuşku götürmezdir.

KUŞKU VE İMANSIZLIK

İbrahim umutsuz bir durumdayken birçok ulusun babası olacağına umutla iman etti. “Senin [sayılamayacak kadar çok olan] soyun böyle olacak” sözüne güveniyordu. Yüz yaşına yaklaşmışken, ölü denebilecek bedenini ve Sara'nın ölü rahmini düşündüğünde imanı zayıflamadı. İmansızlık edip Tanrı'nın vaadinden (sorgulayarak) kuşkulanmadı; tersine, imanı güçlendi ve Tanrı'ya yüceltti. Tanrı'nın vaadini yerine getirecek güçte olduğuna tümüyle güvendi.

Romalılar 4:18-21

Ruhsal bir savaş içinde olduğumda, Tanrı'nın vaatlerini bilmeme rağmen kuşku ve imansızlık tarafından saldırıya uğradığımda, bu ayetleri okumayı veya üzerinde düşünmeyi çok severim.

Tanrı İbrahim'e kendi soyundan (bedeninden) bir mirasçı çıkaracağını vaat etmişti. Yıllar geçmiş, ama hâlâ İbrahim ve Sara'nın oğulları olmamıştı. İbrahim Tanrı'nın vadinin gerçekleşeceğine iman ediyordu. Ama o da kuşku dolu düşüncelerin saldırısına uğradı; imansızlık ruhu Tanrı'ya itaatsizlik etmesi için ona baskı yaptı.

Böyle bir durumda itaatsizlik, Tanrı bizleri yolumuza devam etmeye teşvik ederken bizim pes etmemiz anlamına gelebilir. İtaatsizlik yalnızca On Buyruk'a karşı gelmek değil, Rab'bin sesine veya kişisel olarak bizlere söylediği şeylere kulak asmamaktır.

Bu durum karşısında İbrahim'in imanı zayıflamadı. Tanrı'ya övgüler sunup O'nu yüceltti. Kutsal Kitap'ta, İbrahim'in imanının bu şekilde güçlendiği söylenir.

Görüyorsunuz, Tanrı bize bir şey söylediğinde ya da bizden bir şey yapmamızı istediğinde, inanmak ya da yapmak için ihtiyacımız olan iman da, Tanrı'dan gelen sözle birlikte gelir. Tanrı'nın bizden hem bir şey beklemesi, hem de o şeyi yapabileceğimize inanma gücünü bize vermemesi saçma olurdu. Şeytan imanla dolu bir yürekle ne kadar tehlikeli kişiler olabileceğimizi bildiği için, durmadan kuşku ve imansızlık silahıyla saldırır.

Olay, imana sahip olmamamız değil, yalnızca Şeytan'ın imanımızı yalanlarıyla yok etmeye çalışmasıdır.

Hizmete çağrıldığığim dönemle ilgili bir örnek vermek istiyorum sizlere. Üç hafta öncesiydi; Kutsal Ruh'la dolmamın dışında diğer günlerden tamamen farksız bir gündü. O sabah, Ray Mossholder'un "Karşı yakaya geçin" konulu öğretiş kasetini dinlemeyi henüz bitirmiştim. Bir kişinin yalnızca bir ayetten yola çıkarak bir saat boyunca böyle bir öğretiş verebileceğini ve bu denli ilgi çekici olabileceğini görünce şaşırıp heyecanlanmışım.

Yatağımı toplarken, birdenbire içimde Tanrı'nın sözünü öğretmek için büyük bir heyecan ve istek duydum. Sonra Rab'bin sesini

işittim; bana şöyle dedi: “Bütün dünyayı dolaşıp sözümü öğreteceksin ve kasetler aracılığıyla çok büyük bir öğretim hizmeti olacak.”

Tanrı'nın bana bu şekilde seslenmesi, böyle bir şeyin olabilmesi ya da yapabileceğime inanmam için ortada hiçbir neden yoktu. Birçok kişisel sorunum vardı zaten. Etkin hizmet yürütecek bir halde de görünmüyordum, ne var ki, Tanrı bilgeleri utandırmak için dünyanın saçma saydıklarını seçer (1.Korintliler 1:27). Tanrı, kişinin bedenine değil, yüreğine bakar (1.Samuel 16:7). Eğer yürek doğru ise, Tanrı bedeni değiştirebilir.

Normal şartlarda inanmam için hiçbir neden olmasa da, bu istek bende uyanınca, Tanrı'nın benden istediği şeyi yapabileceğime inanıp imanla dolmuştum. Tanrı çağırdığında, işi yapabilmek için gereken arzuyu, iman ve gücü sağlar. Ama şunu da belirtmek isterim ki, sabırla hazırlandığım ve eğitimden geçtiğim o yıllarda, İblis bana karşı sürekli kuşku ve imansızlık silahını kullandı.

Tanrı kendi halkının yüreğine *hayaller* ve *görüntüler* yerleştirir; bunlar, küçücük “tohumlar” olarak başlar. Bir kadın hamile kaldığında rahmine nasıl bir tohum yerleştiriliyorsa, bizler de, Tanrı'nın vaatleriyle ve söylemiş olduğu şeylerle bir bakıma “hamile” kalırız. “Hamilelik” süresince, Şeytan bizleri hayallerimizden vazgeçirip düşük yapmamız için çok çalışır. Kullandığı araçlardan biri kuşku; diğeri ise imansızlıktır. Bunların her ikisi de akla (zihne) karşı çalışır.

İman, ruhun bir ürünüdür; ruhsal bir güçtür. Düşman aklımızın (zihnimizin) ruhumuzla anlaşma içine girmesini istemez. Bir şeyi yapmamız için Tanrı yüreğimize iman koyduğunda, olumlu davranış bunu gerçekleştirebileceğimize inanırsak eğer, Şeytan bizim onun egemenliğine epeyce bir zarar vereceğimizi oldukça iyi bilir.

SUYUN ÜSTÜNDE YÜRÜMEYE DEVAM EDİN!

O sırada tekne kıyıda bir hayli [birçok yüz metre] uzakta dalgalarla boğuşuyordu. Çünkü rüzgâr karşı yönden esiyordu.

Sabaha karşı [3:00-6:00 arası] İsa, gölün üstünde yürüyerek onlara yaklaştı. Öğrenciler, O'nun gölün üstünde yürüdüğünü görünce dehşete kapıldılar. “Bu bir hayalet!” diyerek korkuyla bağrıştılar.

Ama İsa hemen onlara seslenerek, “Cesur olun, benim, korkmayın!” dedi.

Petrus buna karşılık, “Ya Rab” dedi, “Eğer sen isen, buyruk ver suyun üstünden yürüyerek sana geleyim.”

İsa, “Gel!” dedi.

Petrus da tekeden indi, suyun üstünden yürüyerek İsa'ya yaklaştı. Ama rüzgârın ne kadar güçlü estiğini görünce korktu, batmaya başladı. “Ya Rab, beni [ölümden] kurtar!” diye bağırdı.

İsa hemen elini uzatıp onu tuttu. Ona, “Ey kıt imanlı, neden kuşku duydun?” dedi.

Onlar tekneye bindikten sonra rüzgâr dindi.

Matta 14:24-32

Bu bölümde, dikkatinizi düşmanın hazırladığı plana çekmek için son ayeti vurgulamak istedim. Petrus daha önce hiç yapmamış olduğu bir şeyi yapmak için, İsa'nın buyruğu üzerine adım atmıştı. Aslında İsa'dan başka hiç kimse bunu yapmamıştı.

İman gerekliydi!

Petrus bir hata yaptı; rüzgârın gücü karşısında korkuya kapıldı. Kuşku ve imansızlığı nedeniyle batmaya başladı ve İsa'dan, kendisini kurtarmasını istedi. Şu olaya dikkat edin: Fırtına *onlar tekneye bindikten sonra dindi!*

Romalılar 4:18-21'de, İbrahim'in, imkânsız gibi görünen durum karşısında bile imanını koruyup Tanrı'nın vaadinden kuşkulandığını görürüz. İbrahim koşulların farkındaydı, fakat bunları Petrus gibi sürekli düşündüğünü sanmıyorum. Zor koşullar altında olabiliriz; buna rağmen düşüncelerimizi (aklımızı) imanımızı geliştirecek şeylere yönlendirebiliriz.

Bu yüzden İbrahim Tanrı'ya övgüler sunup O'nu yüceltmekle meşguldü. Tanrı'yı, zor anlarımızda, doğru bildiğimiz şeyleri yap-

maya devam ederek yüceltiriz. Efesliler 6:14, ruhsal savaş zamanlarında, belimizi gerçeğe kuşatmamızı söyler.

Hayatınızda bir fırtına baş gösterdiğinde, ayaklarınız üzerinde sağlam biçimde durun, başınızı dimdik yukarı kaldırın ve suyun üstünde (teknenin dışında) kalmaya Kutsal Ruh'ta kararlı olun! Genellikle fırtına, kendinizi rahat ve güvende hissettiğiniz yere geri döndüğünüzde diner.

İblis, sizleri yıldırma için önünüze fırtınalar çıkarır. Bu durumdayken bile aklınızın savaş alanı olduğunu unutmayın. Kararlarınızı verirken düşünce veya duygularınıza göre hareket etmeyin, ruhu-nuza danışın. Bunu yaptığınızda, başlangıçta var olan o aynı vizyonu tekrar göreceksiniz.

İKİ SEÇENEK ARASINDA KALMAYA İZİN YOK!

İçinizden birinin bilgelikte eksiği varsa, herkese cömertçe, azarlamadan veren Tanrı'dan istesin; kendisine verilecektir. Yalnız hiç kuşku duymadan (tereddüt etmeden, iki seçenek arasında kalmadan), imanla istesin. Çünkü kuşku duyan kişi rüzgârın sürükleyip savurduğu deniz dalgasına benzer. Her bakımdan (düşündüğü, hissettiği ve karar verdiği her şeyde) değişken, kararsız olan kişi Rab'den bir şey [istediğini] alacağını ummasın.

Yakup 1:5-8

Kilise önderim Rick Shelton'un, ilahiyat fakültesinden mezun olduğunda ne yapması gerektiği konusunda karar vermekte ne kadar zorlandığını ve aklının ne kadar karıştığını anlatan bir hikâyesi vardır. Tanrı yüreğine, mezun olduktan sonra tekrar St. Louis, Missouri'ye dönüp yerel bir kilise kurması gerektiği düşüncesini koydu – bunu yapmaya niyetliydi de. Ne var ki, gitme zamanı geldiğinde yanında eşi, biri yolda olmak üzere iki çocuğu, cebinde ise yaklaşık 50 Doları vardı. Görüldüğü gibi durumu pek de iyi değildi.

Karar verme aşamasındayken, daha büyük ve yerleşik iki farklı hizmet kuruluşundan, kendilerine katılması için teklif gelmişti. Maaşı da iyiydi. Hizmet fırsatları çekiciydi. Her şey bir yana, bu

iki hizmetten birinde çalışmak bile insanın gururunu okşardı. Ne kadar çok düşündüyse o kadar da çok akli karıştı. (Sanki *Bay Kuşku* ziyaretine gelmişti, değil mi?)

Bir zamanlar yapmak istediği şeyden kesinlikle emindi, fakat şimdi iki seçenek *arasında* kalmıştı. Tekrar St. Louis'e dönmek için koşullar lehine olmadığına göre, bu tekliflerden birini kabul etmek zorunda hissediyordu kendini. Ama bunların hiçbiri ona esenlik hissi vermiyordu. Sonunda ona iş teklifinde bulunan kilise önderlerinin birinden tavsiye istedi. Adam ona bilgece, "Sakin ve sessiz bir yere git, sonra da dışarıyla bağlantıyı kes. Yüreğindeki-nin ne olduğunu gör ve onu yap!" dedi.

Kilise önderinin tavsiyesine uyduğunda, yüreğinde St. Louis'deki kilise olduğunu fark etti. Elindekiyle bunu nasıl başarabileceğini bilmiyordu, ama itaat edip yoluna devam etti. Sonuç harikaydı.

Bugün Rick Shelton, St. Louis, Missouri'deki Life Christian Center'ın kurucusu ve önderidir. Bugünkü haliyle, Life Christian Center dünya çapında hizmet veren, yaklaşık üç bin kişilik bir kilisedir. Bu hizmet aracılığıyla geçen yıllar boyunca, binlerce insan bereket almış ve yaşamları değişmiştir. Beş yıl boyunca ben de orada yardımcı önderlik yaptım ve Life In The Word'deki (Tanrı'nın Sözü'ndeki Yaşam) hizmetim o zamanlarda başladı. Eğer Shelton yüreğini dinlemek yerine aklını dinlemiş olsaydı, İblis onu kuşku ve imansızlığa sürükleyerek hayatından neler çalmış olacaktı acaba?

KUŞKULANMAK BİR SEÇİMDİR

İsa sabah erkenden kente dönerken acıkmıştı. Yol kenarında gördüğü bir incir ağacına yaklaştı. Ağaçta [incir ağacının meyveleriyle yapraklarının aynı zamanda ortaya çıktığını bilerek] yapraktan başka bir şey bulamayınca ağaca, "Artık sonsuza dek sende meyve yetişmesin!" dedi. İncir ağacı o anda kurudu.

Öğrenciler bunu görünce şaşkına döndüler. "İncir ağacı birdenbire nasıl kurudu?" diye sordular.

İsa onlara şu karşılığı verdi: "Size doğrusunu söyleyeyim, eğer imanınız (güçlü ve sağlam bir güveniniz) olur da kuşku

duymazsanız, yalnız incir ağacına olanı yapmakla kalmazsınız; şu dağa, ‘Kalk, denize atıl’ derseniz, dediğiniz olacaktır. İmanla [ve gerçekten inanarak] dua ederseniz, dilediğiniz her şeyi alırsınız.”

Matta 21:18-22

İsa'nın öğrencileri bunu görüp şaşırıldıklarında, O'na incir ağacını tek bir sözle nasıl yok edebildiğini sordular. İsa şöyle dedi: “*Eğer imanınız olur da kuşku duymazsanız, o ağaca yapmış olduğum şeyin aynısını sizler de yapabilirsiniz – hatta daha da büyüklerini*” (Yuhanna 14:12).

İmanın Tanrı'dan gelen bir armağan olduğunu belirtmiştik, bu nedenle imana sahip olduğumuzu biliyoruz (Romalılar 12:3). Fakat kuşku, bir seçimdir. İblis'in, aklımıza (zihnimize) karşı kullandığı bir savaş taktiğidir.

Kendi düşüncelerinizi seçebildiğinizden dolayı kuşku geldiğinde onun ne olduğunu ayırt etmeyi öğrenmeli ve “Hayır, sağ ol” deyip iman etmeye devam etmelisiniz!

Seçim sizin!

İMANSIZLIK İTAATSİZLİKTİR

Kalabalığın yanına vardıklarında bir adam İsa'ya yaklaşip önünde diz çöktü. “Ya Rab” dedi, “Oğlumun haline acı! Sarası var, çok acı çekiyor. Sık sık ateşe, suya düşüyor. Onu senin öğrencilerine getirdim, ama iyileştiremediler.”

İsa, “Ey imansız ve sapmış kuşak!” dedi. “Sizinle daha ne kadar kalacağım? Size daha ne kadar katlanacağım? Çocuğu buraya, bana getirin.” İsa cini azarlayınca, cin çocuktan çıktı, çocuk o anda iyileşti.

Sonra öğrenciler tek başlarına İsa'ya gelip, “Biz cini neden kovamadık?” diye sordular.

İsa, “İmanınız kıt olduğu için” karşılığını verdi...

Matta 17:14-20

Unutmayın, imansızlık itaatsizliğe sürükler.

Belki de bu gibi durumlarda İsa öğrencilerine yapmaları gereken bazı şeyleri öğretmişti. Ama imansızlıkları itaatsizliğe neden olmuştu ve bu yüzden de başarısız olmuşlardı.

Neyle karşılaşarsak karşılaşalım aslında olan şudur: Tanrı yapmamızı istediği şeyleri yapabilmemiz için bizleri çağırmış ve mes-hetmiştir, ama buna rağmen tıpkı kuşku olayında olduğu gibi, imansızlık buna engel olacaktır. İmansızlık, canlarımızın O’nda ra-hata kavuşup, O’nun sahip olmamızı istediği o huzur ve esenliğe sahip olmamıza engel olacaktır (Matta 11:28-29).

BİR ŞABAT İSTİRAHATI

Bu nedenle [Tanrı’nın] o huzur diyarına [şahsen görmek ve tecrübe etmek için] girmeye gayret edelim; öyle ki, hiçbirimiz aynı tür sözdinlemezlikten ötürü [çölde düşenler gibi] düşmesin.

İbraniler 4:11

Eğer İbraniler Kitabı’nın dördüncü bölümünün tamamını okursanız, Tanrı halkı için geçerli olan bir Şabat Günü’nden söz ettiğini göreceksiniz. Eski Antlaşma’da Şabat Günü dinlenme (istirahat) günü olarak tutuluyordu. Yeni Antlaşma’da söz edilen bu Şabat istirahatı, ruhsal bir dinlenme zamanıdır. Tüm inanlıların kaygılanmayı ya da endişeyi reddetme ayrıcalığıdır. İnanlılar olarak biz de Tanrı’nın huzur diyarına girebiliriz.

İbraniler 4:11 dikkatlice incelenirse, iman etmeden bu huzur diyarına giremeyeceğimizi, imansızlığın ve sözdinlemezliğin bizi alıkoyacağını görürüz. İmansızlık bizleri “çöl hayatında” hapsedecektir, fakat İsa bizler için kalıcı bir huzur diyarı sağlamıştır – öyle bir diyar ki, insan orada ancak imanla yaşayabilir.

İMANDAN İMANA YAŞAMAK

Çünkü onda Tanrı’nın salâhı [doğruluğu] imandan imana keş-folunur; nitekim: “Fakat salih [aklanmış olan doğru kişi] imanla yaşayacaktır” diye yazılmıştır.

Romahlılar 1:17

Bu konuya ışık tutacak bir olay anımsıyorum. Bir akşam evde bazı ev işlerini yapmaya çalışıyordum ve çok perişan bir haldeydim. Huzursuzluk hissediyordum. Rab’be durmadan şunu sordum: “Bir hata mı yaptım?” Sorunumun ne olduğunu öğrenmek istiyordum. İman yaşamında öğrenmiş olduğum her şeyi yerine getirmeye çalışıyordum, ama kesinlikle bir şey eksikti.

Bu sırada telefon çaldı. Bir yandan telefonla konuşuyor, diğer yandan da Kutsal Yazılar’ın bulunduğu bir kart kutusunu karıştırıyordum. Telefonu kapadığımda, teşvik almak umuduyla rasgele bir kart seçmek istedim.

Romalılar 15:13’ü çektim: **“Umut kaynağı olan Tanrı, Kutsal Ruh’un gücüyle umutla dolup taşmanız için iman yaşamınızda [imanınızın tecrübesi aracılığıyla] sizleri tam bir sevinç ve esenlikle doldursun.”**

Anlamıştım!

Bütün sorunum kuşku ve imansızlıktı. İblis’in yalanlarına inanıp kendi kendimi mutsuz ediyordum. Olumsuz bir tutum içindeydim. Sevinç ve esenliğim olamazdı, çünkü iman etmiyordum. Hem imansız olmak hem de sevinç ve esenliğe sahip olmak imkânsızdır.

İblis’e değil, Tanrı’ya inanmaya karar verin!

İmanla yaşamayı öğrenin. Romalılar 1:17’ye göre Tanrı’nın salâhı (doğruluğu) bu şekilde açıklanır. Rab bana imandan imana bir yaşam sürdüreceğime, genellikle imandan kuşkuya ve kuşkudan imansızlığa geçtiğimi göstermek zorunda kalmıştı. Birinden ötekine gidip geliyordum. Bu yüzden hayatımda bunca sorun ve acı vardı.

Yakup 1:7-8’e göre, değişken ve kararsız bir kişi bütün yollarında kararsızdır ve Rab’den istediği şeyi asla alamaz. Değişken olmamayı aklınıza koymalısınız; kuşkuyla yaşamayın!

Tanrı sizin için harika bir yaşam tasarladı. Yalanlarıyla İblis’in sizden çalmasına izin vermeyin! Onun yerine, **“...Safsataları, Tanrı bilgisine [Tanrı’nın gerçek bilgisine] karşı diklenen her engeli yıkın, her düşüncüyü tutsak edip Mesih’e (Meshedilmiş Olan’a) bağımlı kılın”** (2.Korintliler 10:5).

12.
Bölüm

Kaygı ve Endişeyle Dolu Bir Akıl

Kaygı ve endişe; her ikisi de Rab'be ...üzülme... olan hizmetimiz sırasında dikkatimizi dağıtmaya çalışan, zihne karşı yapılan saldırılardır. Bununla birlikte düşman, imanda büyümemize ve zaferli bir yaşam sürmemize engel olmak için her iki olguyu da kullanır.

MEZMUR 37:8

Bazı insanların kaygı konusunda öyle çok sorunları var ki, adeta kaygı bağımlıdırlar. Kendi kaygıları olmasa da başkalarının durumları için kaygılanmak hoşlarına gider. Ben de aynı sorunu yaşadığımdan bu gibi konularda deneyimli sayılırım.

Birçok şey için kaygılanıp durduğumdan, İsa'nın sahip olabilemem için öldüğü o esenliğin tadını hiç alamamıştım.

Aynı anda hem kaygı çekmek hem de huzur içinde yaşamak kesinlikle olanaksızdır.

Esenlik kişiye verilebilecek bir şey değildir; Ruh'un bir ürünüdür (Galatyalılar 5:22); meyve, asmada kalmanın bir sonucudur (Yuhanna 15:4). “Kalmak”, İbraniler Kitabı'nın dördüncü bölümünde ve Kutsal Kitap'ın farklı yerlerinde de geçen, “Tanrı'nın huzuruna” girmekle ilgilidir.

Kutsal Kitap'ta, kaygılanma anlamında kullanılan birkaç farklı sözcük vardır. *King James Çevirisi* “kaygılanma” sözcüğünü kullanmaz. “Üzülme” sözcüğünün (Mezmur 37:8) yanı sıra, kaygılanmaya karşı bizleri uyarmak için diğer bölümlerde; “düşünmeyin” (Matta 6:25), “hiçbir şeyde kaygı çekmeyin” (Filipililer 4:6) ve, “bütün kaygılarınızı... yükleyin” (1.Petrus 5:7) gibi ifadeler kullanır. Konuyla ilgili farklı tabirler ve çeviri örnekleri içerdiği için ben ge-

nelde *The Amplified Bible*'ı kullanırım (İngilizce Genişletilmiş Kutsal Kitap Çevirisi). Bu bölümün geri kalan kısmında, konuyu daha anlaşılır kılmak için “kaygılanma” sözcüğünü kullanacağım.

KAYGI SÖZCÜĞÜNÜN TANIMI

Webster Sözlüğü *kaygı/kaygı çekmek sözcüklerini* şöyle tanımlar: “-eylem hali: 1. Kendini rahatsız veya tedirgin hissetmek, 2. Endişe etmeye, üzüntü duymaya veya acı ve ıstırap çekmeye neden olmak; -isim hali: 3. Endişe verici, rahatsız edici düşüncelerin kaynağı.”¹ Rahatsızlık veren düşüncelerle kendine işkence etmek olarak da tanımlanmaktadır.

Rahatsızlık veren düşüncelerle kendine işkence/azap etme tanımını gördüğümde, hemen o anda, bundan daha iyisini yapabileceğime karar verdim. Bütün Hıristiyanlar’ın bundan daha iyisini yapabileceğine inanıyorum. İmanlıların oturup kendi kendilerine ıstırap çektirecek kadar akılsız ve bilgisiz olduklarını sanmıyorum.

Kaygı, yaşadığımız olayları kesinlikle daha iyi hale getirmez, öyleyse bundan neden vazgeçmeyelim ki!

Konuyla ilgili başka bir tanım benim bu olayı daha iyi kavramamı sağladı: “Bir hayvanın başka bir hayvana yaptığı gibi, dişlerini diğerinin boğazına geçirip yakalayarak korkunç bir şekilde silkelemek, yaralamak veya tekrar tekrar ısırıp durmak.”²

Bu tanım üzerinde biraz düşünürken, şu bağlantıyı kurdum: İblis de yukarıda açıklanan tanıma uygun şekilde kaygıyı kullanır. Birkaç saatlik kaygıdan sonra kendimizi aynen öyle hissederiz – sanki birisi boğazımızdan yakalayıp gücümüz tükenene kadar bizi hırpalamıştır. Yakamızı bir türlü bırakmak bilmeyen ve durmadan gelen o düşünceler, tanımlamada belirtildiği gibi tekrar tekrar gelen ısırık darbeleri gibidir.

Kaygı, Şeytan tarafından zihnimize karşı yapılan bir saldırıdır. İmanlı, aklıyla belirli şeyleri yapması için talimatlar almıştır, fakat düşman bunların yapılmasını istemez. Bu nedenle, zihinsel bağlamda aklımızın Tanrı’nın tasarlamış olduğu amaçta işlememesi

için, İblis zihnimizi yanlış düşüncelerle doldurup meşgul etmeye çalışır.

İlerleyen bölümlerde, aklımızla yapmamız gereken doğru şeylerden söz edeceğiz, ama şimdilik bu konuyu, yani kaygı konusunu, gerçekten ne kadar boş ve yararsız olduğunu tam olarak idrak edene kadar incelemeye devam edelim.

“Kaygı saldırısı”na uğradığımızda, Matta 6:25-34 ayetleri, okunmak için en yerinde ayetlerdir. Bu çok önemli konuda Rab’bin bizlere neler söylediğini anlamak için bu ayetleri tek tek inceleyelim.

HAYAT BUNLARDAN DAHA ÜSTÜN DEĞİL MİDİR?

Bunun için size diyorum: Ne yiyeceksiniz, yahut ne içeceksiniz diye hayatınız için, ne giyeceksiniz diye bedeniniz için de kaygı çekmeyin (tedirgin olmayın ve endişe etmeyin). Hayat [nitelik olarak] yiyecekten ve beden giyecekten [daha mükemmel] daha [çok] üstün değil midir?

Matta 6:25

Hayat kalitemiz yüksek olmalı ki, hayattan büyük bir haz alabilelim. Yuhanna 10:10’da İsa, “**Hırsız, ancak çalıp öldürmek ve telef etmek için gelir. Ben onlarda hayat olsun, çok hayat olsun diye geldim (bolca, taşıncaya kadar)**” der. Şeytan çeşitli yollardan bu hayatı bizden çalmaya çalışır – işte bu yollardan biri de kaygıdır.

Matta 6:25, hayatlarımızda kaygılanacak hiçbir şeyin olmadığını öğretir – hayatlarımızın hiçbir alanında! Tanrı’nın bizler için sağlamış olduğu yaşam kalitesi, diğer tüm şeyleri de kapsayacak kadar yüksektir, ama bu şeyler için kaygı çekmeye başlarsak bunları, hatta Tanrı’nın bizim sahip olmamızı istediği hayatı kaybederiz.

BİR KUŞTAN DAHA DEĞERLİ DEĞİL MİSİNİZ?

Göğün kuşlarına bakın, onlar ne ekerler, ne biçerler, ne de ambarlara toplarlar; ve Göksel Babanız onları besler. Siz onlardan daha değerli değil misiniz?

Matta 6:26

Kuşları seyrederek biraz zaman geçirmemiz hiç de fena olmaz. Aslında Rabbimiz de bunu yapmamızı söyledi.

Onlara bakmak için zaman ayırmalıyız. Ne kadar özenle ve ihtiyatla bakıldıklarını en azından kendimize hatırlatma gereğini hissettiğimiz anlarda, bu tüylü dostlarımızı biraz izlemeliyiz. Bir sonraki yiyeceklerinin nereden geleceğini hiç bilmezler, ama buna rağmen hiçbir zaman bir kuşun dalın üstünde oturup kaygılanmaktan ötürü sinir krizi geçirdiğini ben şahsen görmedim.

Efendimizin burada söylemek istediği şey gayet açık: “*Siz bir kuştan daha değerli değil misiniz?*”

Zayıf bir kimlik ve öz değer sorunuyla boğuşuyor olsanız bile, Göksel Babanız’ın kuşlarla nasıl ilgilendiğini görebilir ve kesinlikle bir kuştan daha değerli olduğunuza inanabilirsiniz.

KAYGILANMAKLA NE KAZANIYORSUN?

Hangi biriniz kaygılanmakla ömrünü bir anlık uzatabilir?

Matta 6:27

Kaygılanmanın yararsız olduğu açıkça belirtilmiştir. Hiçbir faydası yoktur. Öyleyse bu kadar endişelenip kaygılanmak niye?

BU KADAR KAYGILANMAK NİYE?

Giyecek konusunda neden kaygılanıyorsunuz? Kır zambaklarının nasıl büyüdüğüne bakın! Ne çalışırlar, ne de iplik eğirirler. Ama size şunu söyleyeyim, bütün görkemine karşın Süleyman bile (görkeminde, asaletinde, zarafetinde) bunlardan biri gibi giyinmiş değildi. Bugün var olup yarın ocağa atılacak olan kır otunu böyle giydiren Tanrı’nın sizi de giydireceği çok daha kesin değil mi, ey kıt imanlılar?

Matta 6:28-30

Hiçbir iş yapmayan bir çiçek bu kadar ilgi görebiliyorsa ve bu çiçek Süleyman’ın bütün görkemini geride bırakacak kadar güzel görünebiliyorsa, bu, elbette Tanrı’nın bize de bakacağına ve ihtiyaçlarımızı karşılayacağına inanabileceğimize işaret eder.

ÖYLEYSE KAYGILANMAYIN, ENDİŞE ETMEYİN!

Öyleyse, ‘Ne yiyeceğiz?’ ‘Ne içeceğiz’ ya da ‘Ne gıyeceğiz’ diyerek kaygılanmayın.

Matta 6:31

Bu ayeti biraz daha genişletip şu soruyu da eklemeyi seviyorum: “Ne yapacağız?”

İblis’in, bu soruyu imanlıların kulağına gün boyu durmaksızın fısıldamaktan başka bir işi olmayan kötü ruhları gönderdiğini düşünüyorum. Zor sorular yöneltip imanlının bu sorulara bir cevap aramaya çalışarak değerli zamanını kaybetmesine neden oluyorlar. İblis, Hıristiyan’ı uzun ve pahalıya mal olacak amansız bir savaşa sürüklemek umuduyla, durmadan aklın savaş alanında mücadele veriyor.

31. ayette, Rab’bin *endişe etme* veya *kaygılanma* dediği kısma dikkat edin. Ağzın yürekte taşıdığı söylediğini hatırlayın (Matta 12:34). Düşman, zihnimizi yanlış şeylerle yeterince doldurabilirse, er ya da geç ağzımızdan yanlış şeyler çıkmaya başlayacağını bilir. Sözlerimiz çok önemlidir, çünkü imanımızı teyit ederler – ama bazı durumlarda da imansızlığımızı teyit ederler.

TANRI’YI ARAYIN, ARMAĞANLARI DEĞİL

Uluslar hep bu şeylerin peşinden giderler. Oysa göksel Babanız bütün bunlara gereksinmeniz olduğunu bilir. Siz öncelikle O’nun egemenliğinin ve doğruluğunun (O’nun gibi yapmanın ve olmanın) ardından gidin (gaye edinin ve gayret edin), o zaman size bütün bunlar da verilecektir.

Matta 6:32-33

Tanrı çocuklarının dünyadaki ulusların çocukları gibi olmamaları gerektiği apaçıktır! Uluslar bir şeylerin ardından giderler, ama bizler Tanrı’nın ardından gitmeliyiz. Eğer bunu yaparsak Tanrı, ihtiyacımız olan diğer tüm şeyleri de bizlere sağlayacağına söz vermiştir.

Tanrı'nın yüzünü aramayı öğrenmeliyiz, elini değil!

Göksel Babamız çocuklarına güzel şeyler vermekten mutluluk duyar, tabii yalnızca o şeylerin ardından gitmiyorsak!

Tanrı ihtiyaçlarımızı biz daha O'na söylemeden önce bilir. Eğer dileklerinizi O'na bildirirsek (Filipililer 4:6), uygun gördüğü zamanda dileklerinizi yerine getirecektir. Kaygılanmanın kesinlikle bir yararı olmaz, sadece ilerlememizi engeller.

GÜNÜ GÜNÜNE

**O halde yarın için kaygılanmayın. Yarının kaygısı yarının olsun.
Her günün derdi kendine yeter.**

Matta 6:34

Kaygılanmayı veya endişe etmeyi, yarın nasıl bir gün olacak diye bugünü harcamak olarak tanımlarım. Tanrı'nın bize vermiş olduğu zamanı, tasarlamış olduğu yönde kullanmayı öğrenelim.

Hayat, yaşamak içindir – şu anda, şimdi...

Maalesef, günü gününe, dolu dolu yaşamayı bilen çok az insan vardır. Siz de onlardan biri olabilirsiniz! İsa, Şeytan'ın yaşamımızı çalmak için geldiğini söyledi (Yuhanna 10:10). Artık ona daha fazla izin vermeyin! Yarın için bugünden kaygılanmayın. Bugünün olayları kendine yeter zaten. Tanrı'nın lütfu bugünün sorunlarıyla baş edebilmeniz için sizinledir, ama yarının lütfu yarın olmadan gelmeyecektir – o yüzden bugünü boşa harcamayın!

KAYGILANMAYIN

Hiç kaygılanmayın; her konudaki (belirli) dileklerinizi, Tanrı'ya dua edip valvararak şükranla bildirin.

Filipililer 4:6

“Kaygı saldırısı”na uğradığınızda size yardımcı olabilecek bir başka ayettir bu.

Tanrı'nın sözünü ağzınızdan düşürmemenizi tavsiye ederim.

Bu, düşmana karşı kullanılması gereken iki ağızlı kılıçtır (İbraniler 4:12; Efesliler 6:17). Saldırı esnasında, kının içinde duran bir kılıcın pek yararı olmayacaktır.

Tanrı bize sözünü vermiştir – *onu kullanın!* Bu gibi ayetleri öğrenin ve düşman saldırıya geçtiğinde, İsa'nın kullanmış olduğu silahlara, yani Tanrı'nın sözüyle karşılık verin!

SAFSATALARI YIKIN

Safsataları, Tanrı bilgisine [Tanrı'nın gerçek bilgisine] karşı diklenen her engeli yıkıyor, her düşüncüyü tutsak edip Mesih'e (Meshedilmiş Olan'a) bağımlı kılıyor.

2.Korintliler 10:5

Sizlere sunulan düşünceler Tanrı'nın sözüyle hemfikir değilse, İblis'in çenesini kapamanın en iyi yolu Tanrı'nın sözünü kullanmaktır.

Tanrı'nın sözü, kaygı ve endişeye karşı zafer kazanmak için kullanılabilecek en etkili silahtır.

KAYGILARINIZI TANRI'YA YÜKLEYİN

Uygun zamanda sizi yüceltmesi için, Tanrı'nın kudretli eli altında [kendi gözünüzde], kendinizi alçaltın. Bütün kaygılarınızı [sıkıntılarınızı, endişelerinizi, tasalarınızı, ilk ve son kez olmak üzere] O'na yükleyin, çünkü O sizi kayırır.

1.Petrus 5:6-7

Düşman, karşımıza bir sorun çıkarmaya çalıştığında, bu sorunu Tanrı'ya yükleyebilme ayrıcalığına sahibiz. Buradaki “yüklemek” ifadesi aslında *atmak* ya da *fırlatmak* anlamındadır. İnanın bana, Rab bunları halledebilir. Bunları ne yapacağımı gayet iyi bilir.

Bu ayet kendimizi alçaltmanın, kaygılanmak anlamına gelmediğini gösterir. Kaygılanan bir kimse, bir şekilde kendi sorununa kendisi çözüm getirebileceğine inanır. Kaygılanmak, aklın deli gibi koşturmuş bir çözüm arayışı içine girmesidir. Kibirli kişi sürekli

kendini düşünür, alçakgönüllü kişi ise Tanrı'yla doludur. Kibirli kişi kaygı çeker, alçakgönüllüyse Rab'bi bekler.

Bir tek Tanrı kurtarabilir bizleri. Rab bunu anlamamızı istiyor. Böylece her durumda ilk tepkimiz O'na güvenmek, yaslanmak ve O'nun huzuruna girmek olsun.

TANRI'NIN ESENLİĞİ, HUZURU

Ey Tanrımız, onları yargılamayacak mısın? Çünkü bize saldıran bu büyük orduya karşı koyacak gücümüz yok. Ne yapacağımızı bilemiyoruz. Gözümüz sende.

2.Tarihler 20:12

Bu ayete bayılıyorum! Buradaki insanlar öyle bir duruma düşmüşlerdi ki, üç şeyin farkına kesin olarak vardılar:

1. Düşmanlarına karşı koyacak güçleri yoktu.
2. Ne yapacaklarını bilmiyorlardı.
3. Gözlerini Tanrı'ya dikmeleri gerekiyordu.

Aynı bölümün 15 ve 17. ayetlerinde, içinde buldukları durumu Rab'bin önünde kabul ettiklerinde, Tanrı'nın onlara ne dediğini okuyoruz:

“...Bu büyük ordudan korkmayın, yılmayın! Çünkü savaş sizin değil, Tanrı'nındır...”

“Bu kez savaşmak zorunda kalmayacaksınız. Yerinizde durup bekleyin, RAB'bin size sağlayacağı kurtuluşu görün...”

Bizim konumumuz ne? İsa'da kaldığımız ve Tanrı'nın huzuruna girdiğimiz konumdur. O'na odaklanmış olarak sürekli bir biçimde Rab'bi umutla beklediğimiz, bizi yönlendirdiği şeyi yaptığımız ve bunları yapmadığımız takdirde de benlikte yürüyeceğimize ilişkin “Rab korkusuna” sahip olduğumuz konumdur.

O'nun huzuruna girmekle ilgili olarak şunu söylemek istiyorum: Karşı koyma veya bize yönelik bir baskı söz konusu olmaksızın “Tanrı'nın huzur ve esenliğine girme” diye bir şey yoktur.

Bunu örnelemek için bir öyküyü sizlerle paylaşmak istiyorum. Bir gün iki ressamdan, huzuru temsil edecek bir resim çizmeleri istenmiş. Birisi çok uzaklardaki dağların arkasında sakin ve huzur dolu bir göl manzarası, diğeryse gürül gürül akan bir şelalenin tam ortasında bir huş ağacının dalında, yuvasında sakin bir şekilde duran bir kuş resmi çizmiş.

Huzuru hangi resim betimliyor acaba? İkincisi, çünkü karşı koyma olmadan huzur ve esenlik diye bir şey yoktur. İlk resim durgunluğu temsil eder. Manzaradaki yer belki sakin görünebilir ve dinlenmek için insan oraya gitmek isteyebilir. Güzel bir resim olabilir, ama “Tanrı’nın huzurunu, esenliğini” betimlemez.

İsa, **“Size esenlik bırakıyorum, size kendi esenliğimi veriyorum. Ben size dünyanın verdiği gibi vermiyorum...”** (Yuhanna 14:27) demiştir. Verdiği esenlik ruhsal bir esenliktir. Huzuru ise, şiddetli bir fırtınanın tam ortasında sakin kalmamızı sağlayan bir huzurdur. İsa önümüzdeki tüm engelleri kaldırmak için değil, engellere karşı bize farklı bir yaklaşım tarzı vermek için geldi. O’nun boyunduruğunu yüklenip O’ndan öğrenmeliyiz (Matta 11:29). Bu, O’nun yollarını öğrenmemiz ve hayata O’nun gibi yaklaşmamız gerektiği anlamına gelir.

İsa kaygılanmadı. Bizim de kaygılanmamız gerekmiyor!

Kaygılanmayı bırakmak için önce kaygılanacak bir şeyin kalmamasını bekliyorsanız, o zaman şunu söylememe izin verin: Çok beklersiniz! Çünkü o zaman *hiç* gelmeyebilir. Karamsar değilim. Dürüst ve gerçekçiyim!

Matta 6:34, her günün derdi kendine yettiği için, yarın için kaygılanmamamızı öneriyor. Bunu İsa’nın kendisi söylemiştir ve O kesinlikle karamsar biri değildi. Bir fırtınanın ortasında sakin kalmak ve Tanrı’dan gelen o huzurun keyfini çıkarmak Rab’be yücelik getirir, çünkü bu, O’nun yollarının işe yaradığını gösterir.

KAYGI, KAYGI, KAYGI!

Hayatımın çoğunu boş şeyler için kaygılanmakla harcadım. O

yıllarıma geri dönebilmek ve olaylara farklı şekilde yaklaşabilmek isterdim. Ancak Tanrı'nın vermiş olduğu zamanı bir kez harcadığınızda, geri dönüp bu hatayı telafi etmek olanaksızdır.

Diğer taraftan, eşim hiç kaygılanmazdı. Bazen benimle birlikte kaygılanmadığı için öfkelenirdim. Örneğin, bazen mutfakta oturur, bütün faturalarımızı ve çek defterimizi masaya serer incelerdim. Tabii ödememiz gereken faturaların miktarı, sahip olduğumuz paranın miktarından daha fazla olduğu için sınırlarım altüst olurdu. Bu arada Dave yan odada çocuklarla oynardı. Çocuklar üstünde zıplayıp dururken, saçlarına bigudiler yerleştirirken o televizyon seyredirdi.

Pek hoş olmayan bir tonla ona, “Ben burada bunlarla uğraşırken orada oynamak yerine sen de buraya gelip neden bir şeyler yapmıyorsun?” dediğimi hatırlarım. O da, “Ne yapmamı istiyorsun?” diye karşılık verince söyleyecek bir şey bulamazdım; biz böyle bir parasal sıkıntı ve çaresizlik içindeyken onun bu şekilde davrandığını ve iyi zaman geçirdiğini görmek beni delirtiyordu.

Dave, Tanrı'nın ihtiyaçlarımızı her zaman karşıladığını ve bize düşen görevi yerine getirdiğimizi hatırlatarak (ki bu ondalık ve sunu vermek, dua edip O'na güvenmek idi), Tanrı'nın da kendine düşen görevi yerine getirmeyi sürdüreceğini söyleyerek beni sakinleştirirdi (Şunu belirtmeliyim ki, ben kaygılanırken Dave Tanrı'ya güveniyordu). Sonra onunla ve çocuklarla birlikte odaya giderdim, ama kısa bir süre sonra, “Ama ne yapacağız? Bütün o faturaları nasıl ödeyeceğiz? Ya ...” düşünceleri yine zihnimi kurcalamaya başladılar.

Sonra da hayal dünyanın beyaz perdesinde tüm o felaketleri görürdüm – ipotekli malımın elimden alınması, icra gelmesi, eğer onlardan yardım istememiz gerekirse arkadaşlarımın ve akrabalarımın önünde mahcup olacağımız durum vs. gözlerimin önüne gelirdi. Siz de bu “filmi” daha önce gördünüz mü ya da böyle düşünceler aklınızdan hiç geçti mi? Elbette, yoksa elinizdeki bu kitabı okuyor olmazdınız!

İblis'in bana sunduğu düşüncelerden sıyrılıp biraz ara verdikten sonra, yine mutfaka döner, tüm faturaları, hesap makinesini ve çek

defterini çıkarır her şeyi baştan alırdım; böyle yaptıkça daha da çok sinirlenirdim. Sonra yine aynı sahneye geri dönerdik! “Sorumlulukların” hepsini kendi üstüme alırken Dave ve çocukların öylece iyi zaman geçirmeleri karşısında kızar ve bağırdım!

Aslında yaşadıklarım sorumluluk almak değil, yalnızca kaygılanmaktı – bu, aslında Tanrı’ya getirip teslim etmem gereken bir yüküdü.

Şimdi geriye dönüp baktığımda, evliliğimin ilk dönemlerindeki o akşamları nasıl ziyan ettiğimi görüyorum. Zaman, Tanrı’nın bize vermiş olduğu en değerli armağandır. Oysa ben onu İblis’e vermiştim. Zamanınız size aittir. Onu iyi kullanın; onu bir daha geri alamayacaksınız.

Tanrı bütün ihtiyaçlarımızı karşıladı ve bunu çeşitli şekillerde yaptı. O bizi asla yüzüstü bırakmaz – bir kereliğine bile! Tanrı sadıktır!

KAYGILANMA – TANRI’YA GÜVEN

Yaşayışınız [dünya malına sahip olmak için yanıp tutuşmak, şiddetle arzulamak, açgözlü olmak ve hırslanmak dahil] para sevgisinden uzak olsun. [İçinde bulunduğunuz durumda ve şu an] Sahip olduklarınızla yetinin. Çünkü Tanrı şöyle dedi:

“[Hiçbir şekilde] Seni asla [asla ve asla] terk etmeyeceğim [hayal kırıklığına uğratmayacağım, maddi olarak desteksiz bırakmayacağım],

[Hiçbir şekilde] Seni asla yüzüstü [çaresiz] bırakmayacağım [kesinlikle!] (Rahatla, gözüm üzerinde!)”

İbraniler 13:5

Bu ayet Tanrı’nın yardımınıza gelip gelmeyeceği, ihtiyaçlarınızı karşılayıp karşılamayacağı konusunda endişeye düştüğünüz zamanlarda, teşvik almak için kullanabileceğiniz mükemmel bir ayettir.

Rab bu bölümde, aklımızın para konusuyla meşgul olmasına gerek olmadığını, nasıl geçineceğiz diye düşünüp kaygı çekmemize

gerek kalmadığını bildiriyor; Rab kendisinin bunlarla ilgileneceğini söylüyor. O bizi asla terk etmeyeceğine, asla yüzüstü bırakmayacağına söz verdi.

Sen kendine düşen görevi yerine getir, Tanrı'ya düşen görevi yerine getirmeye çalışma. Yük, taşıyamayacağın kadar ağır – eğer dikkatli olmazsan yükün altında ezilebilirsin.

Kaygılanma. Sen RAB'be güven (yaslan, dayan ve itimat et), iyilik yap, ülkede otur, sadakatle çalış (Mezmur 37:3).

İşte bu bir vaattir!

13.
Bölüm

***Yargılayan, Eleştiren ve
Kuşkulanan Bir Akıl***

Yargılayan, Eleştiren ve Kuşkulanan Bir Akıl

İnsanların çektikleri acıların ve dertlerin çoğu, yargılayıcı ve eleştirici tutumları, kuşkucu yaklaşımları nedeniyle ortaya çıkar. İlişkilerin çoğu bu düşmanlar tarafından bozulmaktadır. Savaş alanının yine akıl/zihin olduğunu görüyoruz.

Başkasını yargılamayın ki, siz de yargılanmayasınız.

MATTA 7:1

Düşünceler –sadece “Bence’ler”– kişiyi yalnızlığa hapsetmek için İblis’in kullandığı silah olabilir. İnsanlar, her konuda hep kendi fikrini ortaya atma ihtiyacı duyan kişilerden uzak dururlar.

Bir örnek verelim: Kocası çok varlıklı bir işadamı olan bir kadın tanıyordum. Adam genelde çok sessiz ve sakin bir insandı, ama eşi onun daha çok konuşmasını istiyordu. Pek çok konuda pek çok şey biliyordu. Bir toplulukta bulduklarında ve biri bir konu açtığında eşi onun suskunluğuna çok kızardı. Onun da sohbeta katılıp engin bilgisiyle konuşulan konuya büyük bir katkı sağlayabileceğini biliyordu. Bildiklerini onlara anlatabilirdi, ama adam ağzını hiç açmazdı.

Bir akşam bir partiden eve dönünce karısı ona, “Neden sen de ağzını açıp onların söz ettikleri konuda bildiklerini anlatmadın? Hiçbir şey bilmiyormuş gibi orada oturup sessiz kalmaktan başka hiçbir şey yapmadın!” diyerek sitem etmiş.

O da, “Bildiğim şeyleri zaten biliyorum, ben başka insanların ne bildiğini öğrenmek için dinlemeye çalışıyordum” diye cevap vermiş.

Varlıklı olmasının sebebi herhalde buydu. Çok akıllı ve bilgeydi! Bilgelik olmadan zenginliğe ulaşan çok az insan vardır. İlişkilerinde

bilgelige önem vermeden dost edinen insanların sayısı da azdır.

Yargılayıcı ve tek taraflı olmak, eleştirel düşünceye sahip olmak, ilişkilerin parçalanmasına yol açan en önemli üç etkindir. Tabii ki Şeytan, yalnızlık çekmemizi ve dışlanmamızı istiyor, bu nedenle de zihnimize bu alanlarda saldırıyor. Bu bölümün, kuşku dolu yaklaşımlarla baş etmemiz ve yanlış düşünce şekillerini fark etmemiz için bizlere yardım edeceğini umut ediyorum.

YARGILAMA SÖZCÜĞÜNÜN TANIMI

An Expository Dictionary of New Testament Words adlı sözlükte, *yargı* olarak çevrilen Grekçe sözcüklerden biri, kısmen “başkalarının hataları üzerine kurulu bir karar” olarak tanımlanır ve “suçluluk duygusu” sözcüğüne gönderme yapılır.¹ Aynı kaynağa göre, *hüküm vermek* olarak çevrilmiş bir başka Grekçe sözcük de, kısmen “fikir oluşturmak” olarak tanımlanır ve “hüküm” sözcüğüne gönderme yapılır.²

Mahkûm etme veya hüküm verme hakkına yalnızca Tanrı sahiptir, bu nedenle birini yargılayıp hüküm verdiğimizde, bir bakıma o kişinin hayatında kendimizi Tanrı yerine koymuş oluruz.

Sizi bilmem, ama bu, bende birazcık “Tanrı korkusu” yaratıyor. Tahammülsüz bir insanımdır, ama tanrıçılık oynamaya da hiç niyetim yok! Bu konular bir zamanlar kişiliğimde büyük sorunlar yaratıyordu. Tanrı’nın bana öğretmiş olduğu bazı şeyleri sizlerle paylaşabileceğime ve bunların sizlere de yardımcı olacağına inanıyorum.

Eleştiriler, tek taraflı düşünceler ve yargılar birbirinin kardeşi gibidirler, bu nedenle hepsini kocaman bir sorunmuş gibi ele alacağız.

Çok eleştirir ve tenkit ederdim, çünkü her zaman doğru şeyleri görmek yerine hep doğru olmayan şeyleri, yani kusurları görürdüm sanki. Bazı kişilerde bu hatalara daha çok rastlanır. Neşeli bir yapıya sahip olanlar, hayatın “mutlu ve eğlenceli” yönlerinden başka bir şey görmek istemezler, bu yüzden keyiflerini kaçırabilecek şeylere pek dikkat etmezler. Melankolik veya baskıcı yapıdaki kişiler ise, ge-

nellikle ilk başta yanlışlıkları görürler. Genel olarak böyle kişiler olumsuz düşünce ve görüşlerini başkalarıyla paylaşmakta gayet iyidirler.

Olaylar karşısında hepimizin farklı bakış açılarına sahip olduğumuzu anlamalıyız. İnsanlara ne düşündüğümüzü söylemeyi severiz. Şunu söylemek istiyorum: Düşüncelerim benim için doğru olabilir, ama belki de size göre yanlıştır. Tabii bunun tam tersi de geçerlidir. Elbette “Çalmayacaksın” buyruğunun herkes için doğru olduğunu biliyoruz, ama ben burada sadece kişisel görüşe bağlı binlerce farklı durumdan ve seçimden söz ediyorum. Şunu da eklemeliyim ki, insanlar bu seçimlerini bir etki altında kalmaksızın yapabilme hakkına sahiptirler.

Pek çok konuda eşimle yaklaşım tarzlarımız birbirinden oldukça farklıdır. Bir evin nasıl süsleneyeceği konusu da bunlardan biridir. Ortak zevklerimiz yok değil, ama alışverişe çıktığımızda farklı şeyleri beğenebiliyoruz. Çünkü biz farklı iki insanız. Onun görüşü benimki kadar iyi, benim görüşüm de onunki kadar; bunlar sadece birbirinden farklı iki görüş.

Benimle hemfikir olmadığı için Dave’in bir sorunu olduğunu düşünürdüm, ama bunun böyle olmadığını anlamam yıllarımı aldı. Benimle aynı fikirde olmadığı zamanlarda yanlış yaptığımı düşünmesi için elimden geleni yapmışımdır! Açıkçası, bu tutumum aramızda büyük sürtüşmelere neden oldu ve ilişkimize büyük zarar verdi.

GURUR: BİR “BENLİK” SORUNU

...hepinize söylüyorum: Kimse [kendi önemi hakkında abartılı bir görüşe sahip olarak] kendisine gereğinden çok değer vermesin. Herkes Tanrı’nın kendisine verdiği iman ölçüsüne göre düşüncelerinde sağduyulu olsun.

Romahlılar 12:3

Yargı ve eleştiri daha büyük bir sorunun ürünüdür. Bu sorun, gururdur. İçimizdeki “ben”, olması gerektiğinden daha büyük ise, burada tartıştığımız bu gibi sorunlara daima neden olacaktır. Kutsal

Kitap, kendimizi büyük görmememiz gerektiği konusunda bizleri durmadan uyarır.

Bir konuda başarılıysak eğer, bu yalnızca Tanrı'nın lütfundan kaynaklanır. Eğer kendimizi büyük görüyorsak bu, başkalarına tepeden bakmamıza yol açar. Böyle bir tutum ya da düşünce Rab'be son derece tiksindirici gelir ve yaşantılarımızda düşmana birçok kapı açar.

KUTSAL KORKU

Kardeşler, eğer biri suç işlerken yakalanırsa, ruhsal olan [Ruh'a duyarlı ve O'nun tarafından yönlendirilen] sizler, böyle birini yumuşak ruhla yola getirin. Siz de ayartılmamak için kendinizi kolların. Birbirinizin yükünü taşıyın (dayanın, kaldırın), böylece Mesih'in Yasası'nı yerine getirirsiniz [ve itaatinizle eksiklikleri tamamlarsınız]. Kişi [üstünlük bakımından kendi değerlendirmesi dışında] bir hiçken [başkasının yükünü omuzlamaya tenezzül etmeyecek kadar] kendini bir şey sanıyorsa, kendini aldatmış [yanıltmış, kandırmış] olur.

Galatyalılar 6:1-3

Bu ayetler dikkatlice incelenirse, başkalarında gözlemlediğimiz zayıflıklar karşısında nasıl bir tutum sergilememiz gerektiğini görürüz; içimizde barındırmamız gereken doğru bir zihinsel yaklaşımı vurgularlar. Gurura karşı bir "kutsal korku" uyanmalı ve başkalarını yargılama veya tenkit etme konusunda çok dikkatli olmalıyız.

BİZ KİMİZ Kİ BAŞKASINI YARGILIYORUZ?

Sen kimsin ki, başkasının kulunu yargılıyorsun? Kulu haklı çıkaran da haksız çıkaran da efendisidir. Kul haklı çıkacaktır. Çünkü Rab'bin onu haklı çıkarmaya gücü vardır.

Romahlılar 14:4

Bunu şöyle düşünün: Diyelim ki komşunuz size gelip çocuklarınızın okula giderken nasıl giyinmeleri gerektiğini ve hangi dersleri seçmeleri gerektiğini söylüyor. Nasıl bir tepki verirdiniz? Ya da komşunuzun, hizmetçinizin evinizi temizleme şeklini beğenmediğini

(ki siz beğeniyorsunuz) söylemek için size uğradığımı düşünün. Bu komşunuza ne derdiniz?

Bu ayetlerin anlatmak istediği de işte bu! Her birimiz Tanrı'ya aidiz. Zayıflıklarımız da olsa, bizi aklayan ve ayakta durmamızı sağlayan O'dur. O'na cevap veririz, birbirimize değil; bu yüzden birbirimizi yargılamamalıyız.

İblis insanların kafalarına yargılayıcı ve eleştirici düşünceleri yerleştirmekle görevli cinler yollar. Bir alışveriş merkezinde veya bir parkta oturup gelen gidene seyrederek giysilerine, saç stillerine, yanlarındaki kişilere vs. bakarak insanlar hakkında fikir sahibi olmaya çalıştığım günleri hatırlıyorum. Fikir edinmeyi engelleyemeyiz, ama edindiğimiz fikri açıklamak zorunda değiliz. Hatta çok fazla görüşe sahip olmayacağımız ve sahip olduğumuz görüşlerin de eleştirici yapıda olmayacağı bir noktaya doğru büyüyebileceğimize inanıyorum.

Kendime sık sık şöyle derim: “Joyce, bu seni hiç ilgilendirmez.” Kendi görüşünüzü veya fikrinizi zihninizde durmadan tartmadan sorun yaratır. Sorun, sorunu düşündükçe büyür ve sonunda başkalarına da söylersiniz. Hatta belki de yargılamış olduğunuz kişiye bile söyleyebilirsiniz. Eleştirel fikir o zamana kadar da patlayacak noktaya ulaşmıştır ve ilişkiler bazında veya ruhsal anlamda büyük yaralar oluşturabilecek güçtedir. Sadece, “Bu beni ilgilendirmez” demeyi öğrenerek, gelecekte çıkabilecek sorunlardan kendinizi koruyabilirsiniz.

Yargı ve eleştiri ailemi sarmış durumdaydı, bir bakıma “onlarla büyüdüm” diyebilirim. Bu, kırık bir bacakla futbol oynamaya benzer. Tanrı'yla “top oynamaya” çalışıyordum; her şeyi O'nun gibi yapmak, O'nun gibi düşünmek ve O'nun gibi hareket etmek istiyordum, ama yapamıyordum. Davranışlarımın değişebilmesi için, zihnimdeki bu ruhsal kalelerle ilgilenmem gerektiğini fark edinceye kadar acı dolu yıllar geçirdim.

Unutmayın, düşünceleriniz değişene kadar davranışlarınız değişmeyecektir.

Matta 7:1-6 ayetleri yargı ve eleştiri konusunda bilinen ayetlerdir. Düşüncelerinizle ilgili konularda sorun yaşıyorsanız, bu ve benzeri ayetleri okuyabilirsiniz. Bu ayetleri önce içinizden, sonra da sesli şekilde okuyun. Bunları, aklınızda ruhsal bir kale inşa etmeye çalışın İblis'e karşı bir silah olarak kullanın. Belki de o, yıllarca orada bulunan bir kaleden saldırıyordu.

Bu metne bir göz atalım; metni ele aldıkça her bir kısım üzerinde yorum yapacağım.

YARGI EKEN YARGI BİÇER

Başkasını yargılamayın ki, siz de yargılanmayasınız. Çünkü nasıl yargıyorsanız öyle yargılanacaksınız. Hangi ölçükle verirseniz, aynı ölçükle alacaksınız.

Matta 7:1-2

Bu ayetler açıkça, ektiğimiz şeyi biçeceğimizi ortaya koyar (Galatyalılar 6:7). Ekmek ve biçmek sadece parasal konularda ve tarım alanında değil, zihinsel alanda da geçerlidir. Bir yatırım veya ekin konusunda bir tohum ekip ürün biçtiğimiz gibi, tutum ve davranışlar konusunda da bir tohum eker, sonra da ürünü biçeriz.

Tanıdığım bir kilise önderi, bir kişinin kendisiyle ilgili kırıcı sözler söylediğini veya eleştirdiğini duyduğunda sık sık kendine, “Ben mi biçiyorum, yoksa onlar mı ekiyor?” diye sorduğunu söyledi. Çoğu zaman, bir başka insanın hayatında ektiğimiz şeyleri kendi hayatımızda biçeriz.

EY HEKİM, ÖNCE KENDİNİ İYİLEŞTİR!

Sen neden kardeşinin gözündeki çöpü görürsün de kendi gözündeki merteği fark etmezsin? Kendi gözünde mertek varken kardeşine nasıl, “İzin ver, gözündeki çöpü çıkarayım” dersin? Seni ikiyüzlü! Önce kendi gözündeki merteği çıkar, o zaman kardeşinin gözündeki çöpü çıkarmak için daha iyi görürsün.

Matta 7:3-5

İblis zamanımızı başkalarının hatalarını araştırmakla ve yargıla-

makla geçirdiğimizi görmekten zevk alır. Bu şekilde kendi hatalarımızı görmez oluruz!

Biz başkalarını değiştiremeyiz; ancak Tanrı değiştirebilir. Kendimizi de değiştiremeyiz, ama Kutsal Ruh'la işbirliği yapabilir ve O'nun çalışmasına izin verebiliriz. Hangi konuda olursa olsun özgürlüğe giden yolun ilk adımı, Rab'bin göstermeye çalıştığı gerçeklerle yüzleşmektir.

Eğer düşüncelerimiz ve konuşmalarımız sürekli başkalarının yanlışlarıyla ilgiliyse, genellikle kendi tutum ve davranışlarımız konusunda bir yanlış içerisindediriz demektir. Bu nedenle İsa kendimizle ilgili onca yanlış şey varken başkalarının yanlışlıklarıyla ilgilenmememizi buyurur. Rab'be önce sizinle ilgilenmesi için izin verin. Bunu yaparsanız, kardeşinizin imanda büyüebilmesi için Kutsal Kitap'ın istediği şekilde ona yardım etmenin yolunu öğreneceksiniz.

BİRBİRİNİZİ SEVİN

Kutsal olanı köpeklerle vermeyin. İncilerinizi domuzların önüne atmayın. Yoksa bunları ayaklarıyla çiğnedikten sonra dönüp sizi parçalayabilirler.

Matta 7:6

Bu ayetin Tanrı vergisi bir yetenekle birbirimizi sevebileceğimizden söz ettiğine inanıyorum.

Tanrı başkalarını sevmemizi buyurduğu ve bunun için gerekli gücü sağladığı halde insanları yargılayıp eleştiriyorsak, kutsal olanı (sevgiyi) alıp köpeklerin ve domuzların (kötü ruhların) önüne atmış oluruz. Onlara kutsal şeyleri ayakları altında çiğnemeleri ve bizleri parçalamaları için kapı açmış oluruz.

“Sevgide yürümek”, Şeytan'ın saldırılarına karşı bir koruma sağlar. İblis'in sevgi yolunda ilerleyen kişiye bir şey yapabileceğine inanmıyorum.

Dördüncü çocuğumuza gebe kaldığımda, bir Hıristiyan'dım; Kutsal Ruh'ta vaftiz olmuş, Rab'bin hizmetine çağrılmışım. İyi bir

Kutsal Kitap öğrencisiydim. Şifa konusunda imanımı harekete geçirmeyi öğrenmeme rağmen, gebeliğimin ilk üç ayında, çok ama çok hastaydım. Çok kilo kaybetmiş ve zayıf düşmüştüm. Zamanımın çoğunu kanepede uzanarak geçirirdim. Midem öyle bulanırdı ve öyle bitkin olurdum ki, hiç hareket edemezdim.

Bu durum kafamı iyice karıştırmıştı, çünkü diğer ilk üç gebeliğim sırasında kendimi harika hissetmiştim. O dönemlerde kiliseye devam etmeme rağmen Tanrı sözünü pek fazla bilmiyordum ve imanımı herhangi bir konuda harekete geçirip kullanmamıştım. Şimdiyse Tanrı'nın vaatlerini özümsemiştim, ama yine de hastaydım. Ne Tanrı'ya ettiğim dualar, ne de Şeytan'ı azarlamam sorunu ortadan kaldırılabiliyordu!

Bir gün yatağымda uzanıp arka bahçede oynayan çocuklarımmın ve eşimin sesini dinlerken, kızgın bir şekilde Tanrı'ya, “Nedir bendeki bu sorun? Neden bu kadar hastayım? Neden iyileşmiyorum?” diye haykırdım.

Kutsal Ruh beni Matta 7. bölüme yönlendirdi. Rab'be bu ayetlerin benimle ve benim sağlığımla ne ilgisi olduğunu sordum. Ama tekrar tekrar okumam gerektiğini hissettim. Sonunda, Rab birkaç yıl önce yaşanmış bir olayı aklıma getirdi.

Kutsal Kitap çalışması yürüttüğüm ve ders verdiğim bir ev grubunda, Jane adını vereceğim genç bir bayan vardı. Jane hamile kalıncaya kadar derslerimize sadık bir şekilde katılmıştı, ama ondan sonra düzenli olarak bizlere katılabilmesi mümkün olmamıştı, çünkü kendisini sürekli yorgun ve rahatsız hissediyordu.

O gün yatağымda uzanırken, başka bir “Hıristiyan kız kardeşle” sohbet ettiğimizi ve bu sohbetimizde Jane'in elinden geleni yapmadığını, kendini “zorlayıp” Kutsal Kitap çalışmalarına gelmek için özen göstermediğini düşündüğümüzü, onu eleştirip yargıladığımızı hatırladım. Ona hiçbir şekilde yardım elini uzatmamıştık. Kendisini güçsüz gösterip kendi tembelliğine ve isteksizliğine gebeliğini bahane ettiğini düşünmekten başka bir şey yapmamıştık.

Şimdi ben de onun iki sene önce yaşadıklarını yaşıyordum. Tanrı

bana ilk üç gebeliğimi sağlıklı geçirmeme rağmen, yargılayıcı ve eleştirel tavırlarımdan dolayı İblis'e kocaman bir kapı açmış olduğumu gösterdi. İncilerimi, kutsal olanı (Jane'i sevebilme gücümü) köpeklerin ve domuzların önüne atmıştım ve şimdi onlar da beni parçalıyorlardı. Size hemen tövbe ettiğimi söyleyebilirim. Tövbe eder etmez sağlığıma kavuştum ve gebeliğimin geri kalanında hiçbir sorun yaşamadım.

Bu olaydan, başkalarını yargılama ve eleştirme konusundaki tehlikeye ilişkin çok iyi bir ders aldım. Bu olaydan sonra keşke bir daha aynı türden bir hata yapmadığımı söyleyebilseydim, ama maalesef o olaydan sonra da defalarca benzer hatalar yaptığımı söylemekten utanıyorum. Tanrı'nın her defasında benimle ilgilenmesi gerekmişti; bu konuda O'na minnettarım.

Hepimiz hata yaparız. *Hepimizin* zayıf yönleri vardır. Kutsal Kitap birbirimize karşı katı yürekli, eleştirel bir ruha sahip olmamızı, Tanrı'nın bizi Mesih'te bağışladığı gibi birbirimizi bağışlamamızı ve birbirimize karşı lütufkâr olmamızı söyler (Efesliler 4:32).

YARGILAMA MAHKÛMİYET GETİRİR

Bu nedenle sen, ey başkasını yargılayan insan, kim olursan ol, özrün yoktur. Başkasını yargıladığın konuda kendini mahkûm ediyorsun. Çünkü ey yargılayan sen, [kınadığın ve açığa çıkardığın] aynı şeyleri yapıyorsun.

Romalılar 2:1

Bir başka deyişle, yapmış oldukları şeyler için başkalarını yargılıyoruz, ama onların yapmış oldukları şeylerin aynısını bizler de yapıyoruz.

Rab bana bu ilkeyi anlayabilmem için bir keresinde çok güzel bir örnek verdi. Kendi kendime, biz bir şey yaptığımızda bunun tamamen kabul edilebilir olduğunu düşünüyoruz da, bir başkası yaptığında neden yargılıyoruz diye düşünürken Rab bana, "Joyce, kendine pembe renkli gözlükle, başkasına ise büyüteçle bakıyorsun" dedi.

Kendi davranışlarımızı hep mazur görüyor, ama bizim yaptığımızın aynısını başka biri yaptığında genellikle merhametsiz oluyoruz. Başkalarının bize nasıl davranmasını istiyorsak, bizim de onlara öyle davranmamız gerektiğine (Matta 7:12) ilişkin ilke uygulanırsa, bu, bizleri bir sürü yargı ve eleştiriden koruyacaktı.

Yargılayıcı düşüncelere sahip olan bir zihin, olumsuz düşüncelere sahip bir zihnin yan ürünüdür – bu zihin, bir kişi hakkında güzel şeyleri düşünmek yerine kötü şeyleri düşünür.

Olumsuz değil, olumlu olun!

Başkaları bundan yararlanacak, ama siz herkesten daha fazla yararlanacaksınız.

YÜREĞİNİ KORU

Her şeyden önce de yüreğini koru, çünkü yaşam ondan kaynaklanır.

Süleyman'ın Özdeyişleri 4:23

Eğer size, sizden de etrafınıza yaşam akmasını istiyorsanız yüreğinizi koruyun.

Bazı düşünceler inanlılar için uygun değildir – yargı ve eleştiri dolu düşünceler bunların arasında yer alır. Tanrı'nın bizlere öğretmeye çalıştığı her şey, bizim kendi mutluluğumuz ve yararımız içindir. O'nun yolunu izlemek verimlilik sağlar, oysa İblis'in yolunu izlemek çürümeye ve yozlaşmaya yol açar.

KUŞKUDAN KUŞKULANIN

Sevgi her şeye katlanır, her şeye inanır...

1.Korintliler 13:7

Dürüstçe söylemek gerekirse, bu ayete itaat etmek benim için her zaman çok zor olmuştur. Kuşkucu olmam gerektiği öğretilerek büyütülmüştüm. Aslında hiç kimseye güvenmem gerektiği öğretilerek yetiştirilmiştim – özellikle de insanlar nazik davrandıklarında.

Çünkü o zaman mutlaka bir şey isteyeceklerdi.

İnsanlardan ve amaçlarından kuşkulanmayı öğrenerek büyütülmemin yanı sıra, insanlarla ilgili hayal kırıcı birkaç olay da yaşamıştım. Bunlar yalnızca etkin bir Hıristiyan olmadan önce değil, sonra da olmuştu. Sevginin nitelikleri hakkında düşünürken sevginin her zaman ve daima en iyisine inandığını fark etmem, yeni bir düşünce kalıbını geliştirirken bana çok yardımcı olmuştur.

Zihniniz zehirlendiğinde veya Şeytan orada kaleler inşa ettiğinde, zihniniz Tanrı'nın sözü doğrultusunda yenilenmelidir. Bu, Tanrı'nın sözünü öğrenerek ve üzerinde derin derin düşünerek (uzun uzun düşünerek, kendi kendine tekrarlayarak) gerçekleşir.

Düşüncelerimiz yanlış tarafa yöneldiğinde içimizde bizleri uyaran harika bir güç –Kutsal Ruh– vardır. Sevgi dolu düşünceler yerine kuşku dolu düşüncelere daldığımda Tanrı beni uyarıyor. Doğal insan, “İnsanlara güvenirsen senden faydalanırlar” diye düşünür. Belki öyle, ama olumlu düşüncelerin size getireceği kazanç, yaşadığımız olumsuzluklardan kat kat fazla olacaktır.

İman ve güven, yaşama sevinç getirir ve ilişkilerin en yüksek düzeye erişmesine yardım eder.

Kuşku bütün ilişkiyi felç eder; genellikle de en sonunda ilişkiyi yok eder.

Neticede; Tanrı'nın yolları işe yarar; insanın yolları ise işe yaramaz.

Tanrı yargı, eleştiri ve kuşku dolu düşünceleri onaylamaz – bizler de onaylamamalıyız. Tanrı'nın hoşlandığı şeyden hoşlan, nefret ettiği şeyden ise nefret et! İzin verdiği şeye izin ver, vermediğine ise verme!

Dengeli bir tutum her zaman en iyi poliçedir. Bu, başkalarıyla olan ilişkilerimizde bilge veya dikkatli davranmamamız gerektiği anlamına gelmez. Önümüze çıkan herkesle her şeyi paylaşmamız, herkese bizi ezme fırsatını vermemiz gerekmiyor. Diğer yandan, herkese olumsuz gözle ve kuşkuyla yaklaşmamız, başkaları bizden

istifade edecekmiş gibi hep bir beklenti içinde olmamız da gerekmiyor.

TANRI'YA TÜM YÜREĞİNİZLE, İNSANA TEMKİNLİ OLARAK GÜVENİN

Fısıh Bayramı'nda İsa'nın Yeruslaim'de bulunduğu sırada gerçekleştirdiği belirtileri (harikaları ve mucizeleri) gören birçokları O'nun adına iman ettiler [kendilerini O'nun grubuna ait olarak gördüler]. Ama İsa bütün insanların yüreğini bildiği için onlara güvenmiyordu. İnsan hakkında kimsenin O'na bir şey söylemesine gerek yoktu [insan hakkında kimsenin tanıklığına ihtiyacı yoktu]. Çünkü kendisi insanın içinden geçenleri biliyordu [insanların yüreğini okuyabiliyordu].

Yuhanna 2:23-25

Bir keresinde kilisede hüsrana yol açan bir olaya karıştıktan sonra, Tanrı dikkatimi Yuhanna 2:23-25'e çekti.

Bu ayetler İsa'nın, öğrencileriyle olan ilişkisinden söz eder. Onlara güvenmediğini açıkça dile getiriyor. Onlardan kuşkulandığını veya onlara hiç güvenmediğini söylemiyor; insan doğasını çok iyi bildiği için (ki hepimiz bu doğaya sahibiz) sadece dengesiz bir şekilde onlara güvenmediğini anlatıyor.

İyi bir ders almıştım. Kilisedeki o olay beni derinden yaraladı, çünkü kadınlar grubuyla içli dışlı olmuş ve ölçüyü kaçırmıştım. Ölçüyü her kaçırdığımızda İblis'e bir kapı açarız.

1.Petrus 5:8, **“Ayıık (ölçülü, sağduyulu) ve uyanık (dikkatli, tetikte) olun. Düşmanınız İblis [son derecede aç] kükreyen aslan gibi yutacak birini arayarak dolaşiyor”** der.

Hatam, gruptaki bayanlara Rab'be güvenircesine güvenmemdi. İnsan ilişkilerinde bir dereceye kadar ileri gidebiliriz. Bilgelik sınırını aşarsak sorunlar ortaya çıkar ve acı çekeriz.

Mutlak (tam) güveniniz hep Rab'be olsun. Böylece ölçüyü kaçırdığınızı hatırlatması için Kutsal Ruh'a açık bir kapı bırakmış olursunuz.

Bazı insanlar bazı şeyleri ayırt ettiklerini sanırlar, hâlbuki sadece kuşkuyla hareket ederler. Ruh'un armağanlarından biri de, ruhları ayırt etme armağanıdır (1.Korintliler 12:10). İyiyle kötüyü ayırt eder, yani yalnızca kötüyü değil! Kuşku, düşünceleri yenilenmemiş zihinden, ayırt etme özelliği ise yenilenmiş ruhtan gelir.

Gerçek armağanlar için dua edin – kendine Ruh'un armağanı süsünü veren doğal benlik için değil. Gerçek ruhsal anlayış duayı da beraberinde getirir – dedikoduyu değil. Gerçek bir sorun gerçek bir armağan sayesinde açığa çıkar ve sorun Kutsal Kitap'a dayalı bir şekilde çözümlenir. Problemi daha da büyüten ve çözülmez hale getiren benliğimizdir; bu şekilde hiçbir şey çözülmez!

HOŞ SÖZLER TATLIDIR VE ŞİFA VERİR

Bilgenin akli diline yön verir,

Dudaklarının ikna gücünü artırır.

Hoş sözler petek balı gibidir,

Cana tatlı ve bedene şifadır.

Süleyman'ın Özdeyişleri 16:23-24

Sözler ve düşünceler, kemik ve ilik gibidirler – o kadar yakındırlar ki, birbirinden ayırmak zordur (İbraniler 4:12).

Düşüncelerimiz yalnızca Rab'bin ve kendimizin duyabildiği sessiz sözlerdir, ama bu sözler iç varlığımızı, sevincimizi ve davranışımızı etkiler. İçimizden düşündüğümüz şeyler sık sık ağzımızdan çıkar. Ve maalesef bunlar bazen bizleri budala durumuna düşürür. Yargı, eleştiri ve kuşku asla sevinç getirmez.

İsa, insanlar yaşama, bol yaşama sahip olsunlar diye geldiğini söyledi (Yuhanna 10:10). Mesih'in düşüncesiyle hareket etmeye başlayın, o zaman tamamen yeni bir yaşama adım atacaksınız.

14.
Bölüm

Pasif Bir Akıl

Pasif Bir Akıl

Pasiflik (hareketsizlik) konusundaki bu yargı kesinlikle doğrudur. Çoğu Hıristiyan pasifliğin belirtilerini ayırt etmeyi bilmez, hatta bu kavrama hiç de aşına değildir.

*Yok oldu halkım
bilgisizlikten...*

HOŞEA 4:6

Pasiflik, aktifliğin (hareketliliğin) tersidir. Bu tehlikeli bir sorundur, çünkü Tanrı'nın sözü açıkça ayık ve uyanık olmamızı (1.Petrus 5:8), içimizdeki armağanı ve ateşi alevlendirmemizi öğretir (2.Timoteos 1:6).

“Pasiflik” ifadesinin çeşitli tanımlarını okudum. Ben bu ifadeyi duygu eksikliği, isteksizlik, ilgisizlik, kayıtsızlık ve tembellik olarak tanımlıyorum. Pasifliğin arkasında kötü ruhlar vardır. İblis hareketsizliğin, isteği gerçekleştirme konusundaki başarısızlığın, imanlıyı tam bir yenilgiye sürükleyeceğini bilir. Bir kişi İblis'e karşı gelirken, kendi istek ve iradesini kullanarak direnirse, düşman savaşı kazanamayacaktır. Fakat kişi pasif bir tutum içindeyse, o zaman başı büyük derttedir!

Duyguları tarafından yönetilen o kadar çok imanlı var ki, öğrenmiş oldukları doğru şeyleri yapmaktan vazgeçmeleri için gerekli olan tek şey bu duyguları ortadan kaldırmaktır. İçlerinde hissettikleri zaman Tanrı'yı överler, kendilerini iyi hissettikleri zaman ondalıklarını verirler, sözlerini tutarlar – ama eğer hissetmezlerse, hiçbir şey yapmazlar.

BOŞ BİR YER DE SONUÇTA BİR YERDİR!

İblis'e de fırsat vermeyin.

Efesliler 4:27

Şeytan'a verdiğimiz yerler genellikle aklımızın boş kalan yerleridir. Boş ve pasif bir akıl her türlü yanlış düşünceyle kolaylıkla doldurulabilir.

Pasif bir akla sahip ve bu yanlış düşüncelere karşı direnmeyen bir imanlı genelde bu düşünceleri kendi düşünceleri olarak görür. Orada doldurulacak boş yerler olduğu için, bu düşünceleri kötü ruhların aklına yerleştirdiklerini fark etmez.

Aklınızı yanlış düşüncelerden korumanın yollarından biri de, onu daima doğru düşüncelerle dolu tutmaktır. İblis kovulabilir, ama kurak yerlerde bir süre için dolandıktan sonra eski evine geri döner ve onu boş bulursa, kendisiyle birlikte başka kötü ruhları da getirir ve kişinin son hali ilkinden daha beter olur (Luka 11:24-26). Bu nedenle kişiye bu “boş yeri doldurma” konusunda yardımcı olmadıkça, o kişideki kötü ruhu asla kovamayız.

Kötü bir düşünceye sahip olan herkes kötü bir ruha sahiptir demiyorum. Ama kötü bir düşüncenin arkasında genellikle kötü bir ruhun olduğunu söylüyorum. Bir kişi kötü düşüncelerinden kurtulmayı başarabilir, ama boş alanları doğru düşüncelerle doldurmasını öğrenmedikçe o düşünceler tekrar geri dönecektir. Bu işi başarabilirse, düşman geri döndüğünde o kişide boş yer bulamayacaktır.

Bilerek, yani bilinçli olarak işlenen günahlar vardır. Bunun yanında pasif günahlar, başka bir deyişle ihmal sonucu, yani bildiğimiz halde yapmayarak işlediğimiz günahlar vardır. Başka bir biçimde açıklayacak olursak, yapmamız gerektiği halde yaptığımız yanlış şeyler ve yapmamız gerektiği halde yapmadığımız doğru şeyler vardır. Örneğin, düşüncesizce söylenen sözler bir ilişkiyi nasıl bozabiliyorsa, söylenmesi gerektiği halde söylenmeyen sözlerden dolayı da bir ilişki bozulabilir.

Pasif bir insan, hiçbir şey yapmadığı için yanlış bir şey yapmadığını sanır. Hatasıyla yüzleştirildiğinde, “Ama ben bir şey yapmadım ki!” der. Bu tahlili doğrudur, ama davranışı doğru değildir. Sorun da zaten bir şey yapmamasından kaynaklanmaktadır.

PASİFLİĞİ YENMEK

Kocam Dave, yıllar önce pasiflik konusunda sorun yaşıyordu. Aktif olduğu bazı konular vardı; her gün işe gider, Cumartesi günleri golf oynar, Pazar günleri de futbol maçı seyrederdi. Bunlar dışında onu başka şeylere motive etmek çok zordu. Duvara bir resmi asma-sını sağlamak üç dört haftamı alırdı. Bu, aramızda büyük sürtüşme-lere neden olurdu. Sanki istediği şeyleri yaptığını, ama bunun hari-cinde hiçbir şey yapmadığını düşünüyordum.

Dave, Rab’bi seviyordu ve bu konuda O’nun yüzünü aradıkça, Tanrı pasiflik ve tehlikeleri konusunda onu bazı bilgilere doğru yö-neltilti. Bu eylemsizliğinin arkasında kötü ruhlar olduğunu fark etti. Bazı konularda sorun yaşamıyordu, çünkü bu konularda irade sahi-biydi, ama bazı konularda iradesini düşmanın eline teslim etmişti. İşte o konularda baskı altındaydı ve bazı şeyleri gerçekleştirebilmek için, kendisine destek olacak bir isteğe, bir arzuya ya da bir moti-vasyona sahip olmadığı bir noktaya gelmişti.

Tanrı’nın sözünü çalışma ve dua etme konusu da, pasif kaldığı diğer iki konuydu. Rehberlik konusunda Tanrı’ya başvurmadığını bildiğimden, onu dinlemekte çok zorlanıyordum. Zaten bende de bir asilik vardı. Bu şekilde, İblis’in zayıflıklarımızı birbirimize karşı nasıl kullandığını görebilirsiniz. Pek çok insan bu gibi şeylerden ötürü hemen boşanır. Maalesef neyin yanlış gittiğini gerçekten an-layamıyorlar.

Ben aslında çok atılgan, girişkendim. Hep Tanrı’nın önünden gider, benliğe göre hareket edip “kendi işimi” yapar, ondan sonra da Rab’bin onu bereketlemesini beklerdim. Dave ise Tanrı’nın hare-kete geçmesini beklemekten başka bir şey yapmıyordu, ki bu da beni sinirlendiriyordu. O günleri hatırladığımızda ikimiz de gülüyoruz, ama tabii ki yaşadıklarımız hiç de eğlenceli değildi. Tanrı bizi uyarmamış olsaydı çoktan boşanmıştık.

Dave bana hep Tanrı’nın önünden gittiğimi hatırlatırdı. Ben de ona, kendisinin Tanrı’nın on kilometre gerisinde kaldığını söyledim. Ben çok atılgandım, Dave ise çok pasifti.

Bir imanlı yetenekli olduğu konuda hiçbir şey yapmazsa becerileri körelmeye başlar. Hiçbir şey yapmadan ne kadar çok zaman geçirirse, isteksizlik de o kadar artacaktır. Bunun en iyi örneklerinden biri bedensel egzersizlerdir.

Şu anda iyi bir egzersiz programı uyguluyorum ve ne kadar çok egzersiz yaparsam, daha önce zorlanarak yaptıklarımı şimdi çok daha kolay yaptığımı görebiliyorum. Ama başlarda bu çok zor gelmişti tabii ki. Programı her uyguladığımda acı çekiyordum, çünkü bu egzersizleri uzun süredir yapmamıştım. Hiçbir şey yapmadan geçirdiğim zaman boyunca kondisyonum çok düşmüştü. Kaslarım, kullanmadığım için zayıflıyordu.

Dave sorununun ne olduğunu görmeye başlamıştı! Kendisini baskı altında tutan kötü ruhlarla uğraşip onların üstesinden gelmeye çalışıyordu, çünkü uzun süredir hareketsizdi. Kutsal Ruh ona bu gerçeği gösterince, Dave artık tembellik yapmamaya, işlerini ertelemeye ve bir kez daha atılgan ve girişken olmaya karar verdi.

Bu kararı vermek işin kolay yanıydı; ama uygulamaya koymak zordu. Zordu, çünkü pasif kaldığı her alanda tekrar güçleninceye kadar “egzersiz” yapmak zorundaydı.

Sabahları işe gitmeden önce Tanrı'nın sözünü okumak ve dua etmek için saat 05.00'te kalkmaya başladı. *Savaş başlamıştı!* İblis ele geçirdiği toprakları kaybetmek istemez; mutlaka sonuna dek savaşacaktır. Dave, Tanrı'yla zaman geçirmek için sabah erken kalkar, ama bir müddet sonra kanepede uykuya dalardı. Sadece yatağından kalkması ve dua yaşantısını inşa etmeye çalışması bile ilerleme kaydettiğini gösteriyordu.

Sıkıldığı anlar olmuştu. Hiçbir gelişme gösteremediği, okuduklarını hiç anlamadığı ve dualarının hiçbir işe yaramadığını düşündüğü günler olmuştu. Ama Kutsal Ruh'un “pasiflik” denen bu durumla ilgili yönlendirişinden ötürü inatla ve ısrarla yoluna devam etti.

Evde bir şeyi tamir etmesini ya da duvara bir resim asmasını istediğimde, Dave'in çabucak karşılık verdiğini fark etmeye başladım. Tekrar kendi başına düşünmeye ve kendi kararlarını kendisi vermeye

başlıyordu. Birçok kez böyle yaparken kendini iyi hissetmiyor veya hatta doğal olarak da böyle yapmak içinden gelmiyordu. Fakat be-densel arzularının ve duygularının ötesine geçti. Doğru bildiği şeyler doğrultusunda kararlar alıp harekete geçtikçe, daha çok özgür ol-maya başladı.

Bu olayın onun için hiç de kolay olmadığını belirtmek istiyorum. Pasiflik, aşılması gereken en büyük sorunlardan biridir, çünkü daha önce de belirttiğim gibi, içinizde sizi bu konuda destekleyecek herhangi bir duygu ya da his yoktur.

Dave, Tanrı'nın yardımıyla yoluna devam etti. O artık pasif biri değil! "Tanrı'nın Sözü'ndeki Yaşam" adlı programın yöneticisidir. Aynı zamanda bütün radyo ve televizyon programlarının idarecisi ve tüm finansman konularında idari sorumludur. Bütün seyahatlerime katılır ve seyahat planımız hakkındaki kararları kendisi alır. Aynı zamanda harika bir aile babasıdır. Düzenli olarak dua eder ve Tanrı'nın sözü üzerinde derin derin düşünür. Kısacası, saygı duyulması ve takdir edilmesi gereken bir adamdır.

Hâlâ golf oynar ve spor karşılaşmalarını seyreder, ama yapması gereken diğer şeyleri de ihmal etmez. Bugünkü halini gören ve ba-şarılarına tanık olan biri, onun bir zamanlar son derece pasif bir in-san olduğunu asla tahmin edemez.

Pasiflik sorununun üstesinden gelinbilir. Eylemlerimizle pasif-liğin üstesinden gelmenin tek yolu, öncelikle aklımızdaki pasifliğin üstesinden gelmektir. Dave bir karar almasaydı ve kafa yapısını de-ğiştirmeseydi ilerleme kaydedemezdi.

DOĞRU DÜŞÜNCELERİ DOĞRU EYLEMLER İZLER

Bu çağın (dünyanın) [temeli olmayan dışsal yapay adet ve gele-neklerine göre şekillendirilip uyarlanmış] gidişine uymayın; bunun yerine, Tanrı'nın (sizler için olan Kendi gözündeki) iyi, beğenilir ve yetkin isteğinin ne olduğunu ayırt edebilmek için [tüm] düşüncenizin [yeni fikirleri ve yeni tutumları sayesinde] yenilenmesiyle değişin.

Romalılar 12:2

Tanrı'nın sözü aracılığıyla bizlere harika bir ilke gösterilmektedir; bir kimse bu ilkeyi anlamaz ve ona göre yürümese, asla zaferli bir şekilde ilerlemeyecektir. *Doğru eylemler doğru düşünceleri izler.*

Başka bir deyişle, *düşüncelerinizi değiştirmeden davranışlarınızı değiştiremezsiniz.*

Tanrı'nın sıralamasına göre doğru düşünme ilk sıradadır, bunu doğru eylemler izler. Doğru bir eylemin veya doğru bir davranışın, doğru bir düşüncenin “ürünü” olduğuna inanıyorum. İmanlıların çoğu doğru şeyleri yapmak için uğraşırlar, fakat ürün uğraşın bir sonucu değildir. Ürün, asmada kalmanın bir sonucudur (Yuhanna 15:4). Asmada kalmak itaatkârlığı gerektirir (Yuhanna 15:10).

Bu ilkeyi öğretirken daima Efesliler 4:22-24 ayetlerini kullanırım. 22. ayette şöyle yazar: “**Evvelki yaşayışınıza göre, hile arzularına göre, çürüyen eski adamı bertaraf edin [atın, çıkarın].**”

24. ayet bu düşüncüyü şöyle devam ettirir: “**Ve salahta ve hakikat kudsiyetinde Tanrı'ya göre yaratılan yeni adamı giyin.**”

22. ayette uygun olmayan davranışları terk etmeniz, 24. ayette de uygun davranışlar sergilemeye başlamanız söylenmektedir. Fakat “köprü ayet” olarak adlandırdığım 23. ayet, 22. ayetten (uygunsuz davranışlardan) 24. ayete (uygun davranışlar sergilemeye) nasıl geçeceğimizi anlatır: “**Ve fikrinizin ruhu ile [yeni ve canlı bir zihinsel ve ruhsal tutuma sahip olarak] yenilenin.**”

Düşünceleri değiştirmeden, yanlış davranışlardan kurtulup doğru davranış sergilemeye başlamak mümkün değildir. Pasif biri doğru olanı yapmayı isteyebilir, ama düşüncelerini Tanrı'nın sözüyle uyumlu hale getirmedikçe, doğru olanı asla yapamayacaktır.

Şöyle bir örnek vereyim: Seminerlerimden birine, kendisi için dua etmemi isteyen bir adam geldi. Bu adamın şehvetle ilgili bir sorunu vardı. Eşini gerçekten seviyor ve evliliğinin parçalanmasını istemiyordu. Ama bu sorunun mutlaka çözülmesi gerekiyordu, yoksa sonunda evliliği bitecekti.

Bana, “Joyce, şehvetle ilgili bir sorunum var” dedi. “Kendimi

kadınlardan bir türlü uzak tutamıyorum, bundan kurtulmam için dua eder misin? Defalarca benim için dua edildi, ama sanki hiçbir gelişme yok!”

Kutsal Ruh ona şöyle dememi istedi: “Evet, senin için dua edeceğim, ama zihnindeki resimlerin hesabını vermeye hazır olmalısın. Özgür olmak istiyorsan pornografik resimleri düşünmemeli, bu kadınlarla birlikte olduğunu hayal etmemelisin.”

Başkalarının da bu adam gibi özgür olmayı istemelerine rağmen, neden özgür olamadıkları çok açıktır: *Davranışlarını değiştirmek istiyorlar, ama düşüncelerini değil!*

Zihin genellikle insanların “günah ile oyun oynadıkları” yerdir. Matta 5:27-28’de İsa şöyle der: “**Zina etmeyeceksin’ dendiğini duydunuz. Ama ben size diyorum ki, bir kadına şehvetle bakan her adam, yüreğinde o kadınla zina etmiş olur.**” Günahlı düşünceler günahlı işlere zemin hazırlar.

Evimizde yaptığımız ilk Kutsal Kitap çalışmasına katılan bir bayan vardı. Bu bayan hayatını Rab’be adanmıştı ve aile hayatının, evliliğinin düzelmesini istiyordu. Hayatındaki her şey darmadağındı – aile hayatı, çocukları, evliliği, para durumu, sağlık durumu, vs. Hatta eşinden hoşlanmadığını ve onu sevmediğini açıkça belirtmişti; aslında gerçeği söylemek gerekirse, onu hor görüyordu. Bu tutumunun Tanrı yoluna yaraşır olmadığını bildiği için, değişmek ve kocasını sevmek istiyordu. Fakat kocasının, çevresinde olmasına bir türlü dayanamıyordu.

Herkes bu konuda dua etti! Onunla Kutsal Kitap’tan ayetleri paylaştık ve dinlemesi için kasetler verdik. Yapabileceğimiz ve bildiğimiz her şeyi yaptık. Bizim tavsiyelerimize uyuyor görünmesine rağmen, yine de hiçbir ilerleme kaydedemiyordu. *Nerede hata yapıyordu?* Bir görüşme esnasında, hayatı boyunca hep hayalperest biri olduğu gerçeği ortaya çıktı. Bir masal misali, kendisinin prenses olduğunu ve yakışıklı beyaz atlı prensin bir elinde çiçek öbür elinde çikolatayla işten eve geldiğini ve kendisine karşı olan içten bağlılığı ve adanmışlığıyla ayaklarını hep yerden keseceğine hayal ediyordu.

Bütün günlerini bu hayallerle geçiriyordu. Şişman kocası işten eve perişan bir halde geldiğindeyse onu hor görüyordu.

Bu durum hakkında biraz düşünün. Kadın yeniden doğmuştu, ama buna rağmen hayatı darmadağındı. Tanrı'ya itaat edip O'nun için yaşamak istiyordu. Kocasını da sevmek istiyordu, çünkü bunun Tanrı'nın isteği olduğunu biliyordu. Yaşamında ve evliliğinde mutlu olmak istiyordu, fakat zihni onu yenilgiye uğratıyordu. "Sağlam bir zihinle" hareket etmedikçe eşine duyduğu tiksintinin üstesinden gelemezdi.

Kendisi zihnen, var olmayan ve asla da var olmayacak bir dünyada yaşıyordu. Bu nedenle, gerçeklerle yüzleşmeye hazır değildi. Pasif bir akla sahipti; düşüncelerini Tanrı'nın sözüne göre şekillendirmediği için kötü ruhlar aklına kendi düşüncelerini yerleştiriyorlardı.

Bunların kendi düşünceleri olduğuna inandığı ve hoşlandığı sürece, asla zaferi tadamayacaktı. Düşünce biçimini değiştirdiğinde hayatı da değişmeye başladı. Kocasına yaklaşımını değiştirdi; kocası da bunun üzerine üstüne başına çekidüzen verdi ve ona karşı davranışlarını değiştirmeye başladı.

GÖKTEKİ DEĞERLERİ DÜŞÜNÜN

Mesih'le birlikte [yeni bir yaşama] dirildiğinize [böylece ölümden dirilişine ortak olduğunuza] göre, gökteki [zengin, sonsuz hazinelerin] değerlerin ardından gidin. Mesih orada, Tanrı'nın sağında oturuyor. Yeryüzündeki değil, gökteki (daha üstün) değerleri düşünün.

Kolosaliler 3:1-2

Bir kez daha aynı basit ilkeyi görüyoruz: İsa'nın sağlamış olduğu diriliş yaşamını deneyim yoluyla yaşamak istiyorsanız, o zaman düşüncenizi yeryüzünde olan şeylere değil, yukarıda olan şeylere odaklayıp orada tutarak bu yeni ve güçlü yaşamı isteyin.

Yani Elçi Pavlus bizlere, iyi bir yaşam istiyorsak iyi şeyler düşünmemiz gerektiğini söylemektedir.

İyi bir yaşam sürmeyi pek çok imanlı istiyor, ama buna rağmen pasif olmaktan vazgeçmiyor. Bu kişiler genellikle zaferli bir yaşam sürenleri kıskanırlar ve kendi hayatlarının bu kadar sorunlu olmasından dolayı da içerlerler.

Sorunlarınızın üstesinden gelmek ve gerçekten diriliş yaşamını deneyim yoluyla yaşamak istiyorsanız, kararlı ve güçlü olmalı, işi şansa bırakmamalısınız. Pasif değil, aktif olmalısınız. Doğru eylemler doğru düşüncelerle başlar! Zihninizde pasif olmayın! Doğru düşünceleri seçmeye bugünden başlayın.

15.
Bölüm

Mesih'in Düşüncesi

Mesih'in Düşüncesi

Doğru düşüncelere sahip olma konusunda sağlam bir karar aldığınıza inanıyorum. Şimdi gelin, Rab'bin gözünde doğru sayılabilecek düşünce biçimlerine bir göz atalım. İsa'nın, onaylamadığı bazı düşünce biçimleri vardır. Eğer O'nun yolunda yürümek istiyorsak, O'nun gibi düşünmeye başlamalıyız.

Şimdi büyük olasılıkla şöyle düşünüyorsunuz: “Joyce, bu imkânsız, İsa mükemmeldi. Düşünme şeklimde belki ilerleme kaydedebilirim, ama asla O'nun gibi düşünemem.”

Ama Kutsal Kitap bizim Mesih'in düşüncesine, yani yeni bir yüreğe ve yeni bir ruha sahip olduğumuzu söyler.

“Rab'bin düşüncesini (fikirlerini ve amaçlarını) kim bildi ki, O'na öğüt verebilirsin?” Oysa biz Mesih'in düşüncesine (sezgilerine, duygularına ve amaçlarına) sahibiz.

1.KORİNTLİLER 2:16

YENİ BİR YÜREK VE YENİ BİR RUH

Size yeni bir yürek verecek, içinize yeni bir ruh koyacağım. İçinizdeki taştan yüreği çıkaracak, size etten bir yürek vereceğim. Ruhumu içinize koyacağım; kurallarımı izlemenizi, buyruklarına uyup onları uygulamanızı sağlayacağım.

Hezekiel 36:26-27

Hristiyanlar olarak yeni bir doğaya sahibiz. Bu doğa, yeniden doğuşumuz aracılığıyla içimize yerleştirilir.

Bu ayette, Tanrı'nın, buyruklarına uyup yerine getirebilmemiz için bize yeni bir yürek (düşünce) ve Kutsal Ruh'u verdiğini görüyoruz. Romalılar 8:6, benliğe ve Ruh'a dayanan düşünceden söz eder. Benliğin düşüncesinin ardından gitmenin sonucu ölüm, Ruh'un düşüncesinin ardından gitmenin sonucu da yaşamdır.

Yalnızca ölümle yaşamı birbirinden ayırt etmesini öğrenerek inanılmaz gelişmeler sağlayabiliriz.

Eğer bir şey size ölüm getiriyorsa, artık daha fazla onu yapmayın. Bazı düşünceler sizi ölü şeylerle dolduruyorsa, bunun Ruh'un düşüncesi olmadığını hemen anlarsınız.

Örnek verecek olursam, diyelim ki bir başkası yüzünden uğradığım bir haksızlığı düşünüyorum ve o anda öfkelenmeye başlıyorum. O kişiden hiç hoşlanmadığımı düşünüyorum. Eğer ayırt edebiliyorsa, içimin ölü şeylerle dolmakta olduğunu fark ederim. Sinirlenmeye, gerginleşmeye ve stres altına girmeye başlarım; hatta bedensel rahatsızlık bile hissedebilirim. Baş ağrısı, mide ağrısı veya aşırı yorgunluk, yanlış düşünmemin ürünü olabilir. Öte yandan, ne kadar bereketlenmiş biri olduğumu ve Tanrı'nın bana karşı ne kadar iyi olduğunu düşünürsem, yüreğimin Tanrı'nın esenliğiyle olduğunu ayırt edebileceğim.

Bir imanlının içindeki ölü ve yaşam dolu şeyleri ayırt etmeyi öğrenmesinin ona büyük yardımı olacaktır. İsa, yaşamla dolu olabilmemiz için içimize kendi düşüncesini yerleştirerek gereken ayarlamaları yapmıştır. Mesih'in düşüncesine göre hareket etmeyi seçebiliriz.

Sonraki sayfalarda, Mesih'in düşüncesine göre hareket edebilmek için yapılması gereken şeylerin bir listesi bulunmaktadır.

1. Olumlu düşünün.

İki kişi anlaşmadan birlikte yürür mü?

Amos 3:3

Bir kişi Mesih'in düşüncesi doğrultusunda düşünüyorsa, düşüncelerinin olumlu olacağı kesindir. Önceki bölümlerde olumlu düşünmenin ne kadar önemli ve gerekli olduğunu görmüştük. Hatta bu noktada 5'inci bölüme geri dönüp olumlu düşünmenin önemi hakkındaki bilgilerinizi tazelemek isteyebilirsiniz. O bölümü kendim yazmama rağmen, ben bile tekrar tekrar okudum ve bereket aldım.

Olumlu bir kişi olmanın gücü hakkında ne kadar çok konuşur-

sak konuşalım, asla yeterli olmayacaktır. Tanrı olumludur, eğer siz ve ben O'nunla birlikte hareket etmek istiyorsak, O'nunla aynı frekansa geçip olumlu düşünmeye başlamalıyız. Zihni kontrol altına almaktan söz etmiyorum, sadece bütünüyle pozitif biri olmaktan söz ediyorum.

Olumlu bir bakış açınız ve tutumunuz olsun. Olumlu düşünün ve olumlu beklentiler içine girin. Olumlu sohbetlere katılın.

İsa elbette olumlu bir tutum ve bakış açısına sahipti. Kişisel saldırılara maruz kalmakla birlikte, birçok zorluğa da katlandı – hakında yalan söylendi, en çok ihtiyaç duyduğu anda öğrencileri tarafından terk edildi, alay edildi, yalnızlık çekti, yanlış anlaşıldı ve birçok cesaret kırıcı olay yaşadı. Ama bütün bu olumsuzluklara rağmen yine de olumlu bir tutum sergiledi. Her zaman cesaret verici ve teşvik ediciydi; kendisine gelenlerin hepsine umut verdi.

Mesih'in içimize yerleştiği düşünceler hep olumludur; bu nedenle, ne zaman olumsuz düşüncelere kapılırsak bu, Mesih'in düşüncesine göre davranmadığımızı gösterir. Milyonlarca insan depresyon altında acı çekiyor! Olumsuz bir kişiliğin insanı depresyona soktuğunu düşünüyorum – ama tabii ki tıbbi nedenler hariç. Bu durumda bile, olumsuz bir kişiliğe sahip olmak, sorunu ve belirtilerini artırmaktan başka bir şeye yaramayacaktır.

Mezmun 3:3'e göre, Tanrı çevremizde kalkandır; başımızı yukarı kaldıran O'dur. Umutlarımızı, tutumlarımızı, ruh halimizi, başımızı, ellerimizi, yüreğimizi, yani kısacası tüm yaşamımızı! O, başımızı dik tutmamızı sağlayan Tanrımız'dır.

Tanrı bizleri ayağa kaldırmak, İblis ise ezmek istiyor. Şeytan bizleri depresyona sokmak için hayatımızdaki olumsuzlukları ve olayları kullanır. *Depresyon* (-a sokmak) sözcüğünün sözlük anlamı şudur: "Ruhsal olarak çöküntüye uğratmak: Kederlendirmek, üzme." ¹ Webster Sözlüğü'ne göre depresyonda olan kişi çamura batmıştır. ² *Depresyon* ' batmak, bastırılmak, kişinin nefes almasına izin vermemek demektir. Olumsuz düşüncelere kapılmak için her zaman fırsatımız vardır, ama biliyor musunuz ki bunlar sadece bizi

daha da ezecektir. Olumsuz tutumlar takınmak sadece sorunlarımıza sorun katacaktır.

DEPRESYONUN ÜSTESİNDEN GELMEK

Mezmun 143:3-10 ayetleri bunalımı, yani depresyonu tanımlar ve üstesinden nasıl geleceğimizi anlatır. Düşmanın bu saldırısına karşı koymak üzere atabileceğimiz adımları görmek için bu ayetleri ayrıntılı şekilde inceleyelim:

1. Sorunun yapısını ve nedenini tespit edin.

Düşman canıma eza etti, hayatımı yere çaldı; çoktan ölmüş olanlar gibi, beni karanlıklarda oturttu.

Mezmun 143:3

“Çoktan ölmüş olanlar gibi karanlıklarda oturmak” ifadesi depresyona girmiş birini tanımlamak üzere yazılmış olabilir.

Bu cana işkence edenin –depresyonun nedeninin– Şeytan olduğuna dikkat edin.

2. Depresyonun yaşamı ve ışığı çaldığını fark edin.

Bundan dolayı ruhum içimde bayılıyor [kasvetle sarılmış]; içimde yüreğim şaşırıyor.

Mezmun 143:4

Depresyon kişinin ruhsal özgürlüğü ve gücü üzerinde baskı kurar.

(Tanrı'nın Ruhı tarafından yetkilendirilen ve cesaretlendirilen) ruhlarımız güçlü ve özgürdür. Bu nedenle Şeytan, zihinlerimizi kasvetle ve karanlıkla kaplayarak ruhumuzun gücü ve özgürlüğü üzerinde baskı kurmaya çalışır. Lütfen “depresyon” adı verilen o hisse kapıldığınızı hissettiğinizde, zaman geçirmeden direnin. Ne kadar çok zaman kaybederseniz, durum o kadar zorlaşır.

3. İyi zamanları hatırlayın.

Eski günleri anıyorum; senin bütün işlerini derin düşünüyorum; ellerinin işi üzerine düşünceye dahyorum.

Mezmun 143:5

Bu ayette, mezmur yazarının kendi durumu karşısındaki tepkisini görüyoruz. Anmak, derin düşünmek ve düşünceye dalmak; bunların hepsi aklın faaliyetleridir. Açıkçası, düşüncelerinin hislerine etki edeceğini biliyor, bu nedenle aklına yapılan bu saldırı karşısında, kendisine yardım edecek şeyleri düşünmekle meşgul oluyordu.

4. Sorunun tam ortasında Rab'be övgüler sunun.

Ellerimi sana açıyorum; canım kurak yer gibi, [su için] sana susamıştır. [Sela; dur ve bunu sessizce bir düşün]!

Mezmur 143:6

Mezmur yazarı övgüler sunmanın önemini biliyor; tapınırken ellerini göğe kaldırıyor, ihtiyaçlarını bildiriyor. Onun Tanrı'ya ihtiyacı var. Susuzluğunu ancak Rab giderebilir.

İnsanların bunalıma girmelerinin başlıca nedenlerinden biri, ihtiyaç içinde olmalarıdır; bu ihtiyaçlarını yanlış yerlerde gidermeye çalışırlar. Bu da sorunlarına sorun katar.

Yeremya 2:13'de Rab şöyle diyor: **“Çünkü halkım iki kötülük yaptı: Beni, diri suların pınarını bıraktı, kendilerine sarnıçlar, su tutmayan çatlak sarnıçlar kazdılar.”**

Susayan canların susuzluğunu ancak Tanrı giderebilir. Bunun dışında başka bir şeyin susuzluğunuzu giderebileceğini düşünerek aldanmayın. Yanlış şeylerin peşinden gitmek sizleri her zaman hayal kırıklığına uğratacak, hayal kırıklığı da depresyona kapı açacaktır.

5. Tanrı'dan yardım isteyin.

Çabuk yanıtla beni, ya RAB, tükeniyorum. Çevirme benden yüzünü, yoksa ölüm çukuruna inen ölümlere dönerim.

Mezmur 143:7

Mezmur yazarı yardım istemektedir aslında: “Tanrım, acele et, yardımın olmadan fazla dayanamayacağım” demektedir.

6. Tanrı'yı dinleyin.

Sabahları duyur bana sevgini, çünkü sana güveniyorum; bana gideceğim yolu bildir, çünkü duam sanadır.

Mezmur 143:8

Mezmun yazarı, Tanrı'yı dinlemeye ihtiyacı olduğunu biliyor. Tanrı'nın sevgisinden ve merhametinden emin olmaya ihtiyacı var. Ayrıca O'nun ilgisine ve yönlendirilişine gereksinim duyuyor.

7. Kurtuluş için dua edin.

Düşmanlarımdan kurtar beni, ya RAB; sana sığınıyorum.

Mezmun 143:9

Mezmun yazarı bir kez daha, kendisine bir tek Tanrı'nın yardım edebileceğini ilan ediyor.

Bu konuşması boyunca sorunun üzerine değil, Tanrı'ya odaklandığına lütfen dikkat edin!

8. Tanrı'nın önderliğini, bilgisini ve bilgeliğini arayın.

Bana istemini yapmayı öğret; çünkü Tanrım'sın benim. Senin iyi Ruhun düz yolda (ve doğruluk diyarında) bana öncülük etsin!

Mezmun 143:10

Mezmun yazarı belki de Tanrı'nın isteği dışına çıktığını ve bu şekilde canına karşı yapılmış olan bir saldırıya kapı açtığına işaret ediyor. Tanrı'nın isteğini yerine getirmek istiyor, çünkü artık gidebileceği en güvenli yerin orası olduğunu farkında.

Ardından da kararlı ve sağlam durabilmek için Tanrı'nın kendisine yardım etmesini istiyor. "Düz yolda bana öncülük et" cümlesinin duygusal çalkantısını ifade ettiğine inanıyorum. Düz bir yolda olmak istiyor; duygusal olarak bir ileri bir geri gitmek değil!

SİLAHLARINIZI KULLANIN

Savaşımızın silahları insansal silahlar değil [ete ve kana karşı], kaleleri yıkan tanrısal güce sahip silahlardır. Safsataları, [gerçek] Tanrı bilgisine karşı diklenen her engeli yıkıyor, her düşüncüyü tutsak edip Mesih'e (meshedilmiş Olan'a) bağımlı kılıyoruz.

2.Korintliler 10:4-5

Şeytan milyonlarca insanı umutsuzluğa ve çaresizliğe sürüklemek için depresyonu kullanır. İntihar genellikle depresyondan, bunalımdan kaynaklanır. İntihara meyilli bir insan genellikle öylesine karamsardır ki, artık gelecekte hiçbir umudu kalmamıştır.

Şunu unutmayın: *Olumsuz hisler olumsuz düşüncelerden kaynaklanır.*

Savaş alanı akıldır (zihin); savaşın kazanıldığı veya kaybedildiği yer burasıdır. Bugün olumlu olmayı seçin –kuruntuları yığın– ve düşüncelerinizi Mesih'e bağımlı kılın (2.Korintliler 10:5).

2. Tanrı odaklı olun.

Aklı [eğilimi ve karakteri] pek olanı sen tam selâmet içinde saklarsın; çünkü o sana güvenir.

Yeşaya 26:3

İsa, Göksel Babası'yla sürekli paydaşlık içindeydi. Düşüncenizi bir kişiye odaklamadıkça onunla tam bir paydaşlığınızın olması mümkün değildir. Diyelim ki, eşimle birlikte arabada gidiyoruz ve eşim bana bir şeyler söylüyor, ama benim aklım başka bir şeyde, o zaman gerçek anlamda bir paydaşlıkta bulunmuyoruz demektir. Çünkü tüm dikkatimi ona vermiyorum. Bu nedenle, şunu güvenle söyleyebilirim ki, Mesih'in düşüncesine göre işlev gören bir kişinin düşünceleri, Tanrı ve O'nun bütün kudretli işlerine odaklanacaktır.

TANRI'YI VE O'NUN İŞLERİNİ DERİN DERİN DÜŞÜNÜN

Zengin yiyeceklere doyarcasına doyacağım sana, şakıyan dudaklarla ağızım sana övgüler sunacak. Yatağıma uzanınca seni anarım, gece boyunca derin derin seni düşünürüm.

Mezmur 63:5-6

Senin bütün [büyük] işlerini derin düşünürüm, ve senin yaptıkların hakkında düşünmeye dalarım.

Mezmur 77:12

Koşullarını derin derin düşünüyorum, [Yasan tarafından belirlenen] yollarını izlerken.

Mezmur 119:15

Geçmiş günleri anıyor, bütün yaptıklarını derin derin düşünüyor, ellerinin işine bakıp dahyorum.

Mezmur 143:5

Mezmur yazarı Davut sık sık Tanrı'yı, O'nun iyiliğini, işlerini ve yollarını derin derin düşündüğünden söz eder. Tanrı'nın iyiliği ve O'nun harika işleri hakkında derin düşünmek son derecede moral vericidir.

Doğayla ilgili programları, hayvanları anlatan belgeselleri vs. izlemekten büyük keyif alırım, çünkü Tanrı'nın görkemini, yüceliğini, sonsuz yaratıcılığını ve her şeyi güçlü sözüyle nasıl yarattığını görürüm (İbraniler 1:3).

Eğer zaferi tatmak istiyorsanız, Tanrı'yı, O'nun yollarını ve işlerini derin derin düşünmeyi hayatınızın vazgeçilmez bir parçası haline getirmelisiniz.

En sevdiğim ayetlerden biri Mezmur 17:15'tir. Burada mezmur yazarı Rab'le ilgili olarak, “...Uyanınca suretini [ve seninle olan harika beraberliğimi] görmeye doyacağım” der.

Mutsuzluk içinde geçirdiğim birçok gün oldu, çünkü her sabah uyanır uyanmaz kötü şeyler hakkında düşünmeye başladım. Ama Kutsal Ruh Mesih'in düşünceleri doğrultusunda davranmama yardım ettiğinden beri ruhsal olarak doyduğumu söyleyebilirim. Sabahın erken saatlerinde Tanrı'yla zaman geçirmek, hayattan keyif almaya başlamanın en kesin ve en emin yollarından biridir.

TANRI'YLA ZAMAN GEÇİRMEK

...Gitmezsem, Tesellici (Öğütçü, Yardımcı, Avukat, Şefaatçi, Güçlendiren, Yanı Başında Hazırda Bekleyen) size (sizinle yakın ilişki içinde olmak için) gelmez; fakat gidersem, O'nu size [sizinle yakın bir ilişki içinde olması için] gönderirim.

Yuhanna 16:7

İsa bu sözleri, Babası'nın sağında oturmak üzere göğe alınmadan önce söylemişti. Bu ayet, Tanrı'yla yakın bir ilişki içinde olmamızın Tanrı'nın isteği olduğunu açıkça ortaya koyuyor.

Bizlere kendi düşüncelerimizden daha yakın bir şey yoktur. Bu nedenle, düşüncelerimizi Rab'le doldurduğumuzda, zihnimizde O olur ve günlük hayatımızda esenlik, sevinç ve zafer getiren bir paydaşlığın keyfini yaşamaya başlarız.

Aynen vaat ettiği gibi, O her an bizimledir (Matta 28:20; İbrani-ler 13:5). Ama O'nun hakkında düşünmeden O'nun varlığının farkına varamayız. Aynı odada benimle birlikte bulunan biri olabilir. Fakat aklım bir sürü şeyle meşgulse, odadan, bir başkasının varlığından haberdar olmadan ayrılabilirim. Rab'le birlikte olma fırsatını bulduğumuzda da böyle olabilir. O her zaman bizimle birlikte, fakat O'nun hakkında düşünmeli ve varlığının farkına varmalıyız.

3. *“Tanrı'nun sizi sevdiğini” düşünün.*

Tanrı'nın bize olan sevgisini tanıdık (gözlemleyerek ve tecrübe ederek bildik, anladık ve farkına vardık) ve buna inandık (bağlandık, iman ettik ve güvendik). Tanrı sevgidir. Sevgide yaşayan Tanrı'da yaşar, Tanrı da onda yaşar.

1.Yuhanna 4:16

Tanrı'nın varlığı hakkındaki gerçeğin, Tanrı'nın sevgisi hakkında da geçerli olduğunu öğrendim. Bize olan sevgisi hakkında düşünmezsek, o sevgiyi yaşayamayız.

Pavlus Efesliler 3. bölümde, orada bulunanların Tanrı'nın sevgisini kişisel olarak tecrübe edebilmeleri için dua ediyor. Kutsal Kitap, Tanrı'nın bizi sevdiğini söyler. Tanrı'nın çocuklarından kaçının O'nun sevgisi hakkında hâlâ bir esine ihtiyacı var?

“Tanrı'nın Sözü'ndeki Yaşam” adlı hizmetime başlarken, toplantı yapacağım ilk hafta, Rab'be toplantıda ne öğretmemi istediğini sorduğumda, O'nun şöyle bir cevap verdiğini hatırlıyorum: “Onları sevdiğimi söyle.”

Ben de O'na, “Bunu biliyorlar, onlara gerçekten güçlü bir şey

öğretmek istiyorum, Yuhanna 3:16'dan basit bir Pazar okulu dersi değil" diye karşılık verdim.

Rab bana, "Gerçek anlamda onları ne kadar çok sevdiğimi çok azı biliyor. Bilselerdi çok farklı davranırlardı" dedi.

Tanrı'nın sevgisini anlama konusunu araştırmaya başlayınca, bu konuya benim de ihtiyacım olduğunu fark ettim. Bu araştırmada Rab beni Tanrı sevgisinin bilincinde olmamız gerektiğini bildiren 1.Yuhanna 4:16'ya yönlendirdi. Bu da etkin bir şekilde bunun farkında olmamız anlamına geliyor.

Tanrı'nın beni sevdiğinin farkındaydım, ama bunu sanki çok fazla hissetmiyordum. Tanrı'nın sevgisi yaşantılarımız için büyük güç oluşturmali; bu öyle büyük bir güç olmalı ki, bizi en zor durumlarımızdan kurtarıp zafere ulaştırmalı.

Romalılar 8:35'te Pavlus bizleri şu sözlerle teşvik ediyor: "**Me-sih'in sevgisinden bizi kim ayırabilir? Sıkıntı mı, elem mi, zulüm mü, açlık mı, çıplaklık mı, tehlike mi, kılıç mı?**" Ardından da 37. ayette şöyle devam ediyor: "**Ama bizi sevenin aracılığıyla bu durumların hepsinde galiplerden üstünüz.**"

Bu konuda uzun süre araştırma yaptım. Tanrı'nın sevgisi hakkında düşünerek ve ikrar ederek, bana olan sevgisinin bilincine daha çok vardım ve bu sevginin büyüklüğünü kavramaya başladım. Tanrı'nın sevgisi hakkında öğrendiğim ayetler üzerinde derin derin düşündüm ve öğrendiklerimi sesli bir şekilde ikrar etmeye başladım. Bunu aylarca devam ettirdim ve Tanrı'nın bana duyduğu karşılıksız sevgisine ilişkin esin, gittikçe daha anlamlı ve gerçekçi hale gelmeye başladı.

Artık Tanrı'nın sevgisi benim için o kadar gerçek ki, sıkıntılı ve zor anlarımda korku içinde yaşamam gerektiğini bilmek beni rahatlatıyor.

KORKMA

Sevgide korku yoktur. Tersine, yetkin sevgi korkuyu siler atar...

1.Yuhanna 4:18

Tanrı bizleri olduğumuz gibi, tam bir sevgiyle seviyor. Romalılar 5:8’de şöyle yazılı: **“Tanrı ise bizi sevdiğini şununla kanıtıyor: Biz daha günahkârken, Mesih bizim için öldü.”**

Mesih’in düşüncesine göre hareket eden inanlılar, ne kadar kötü olduklarını değil, doğruluğa dayanan şeyleri düşüneceklerdir. “Mesih’teki” kimliğiniz hakkında düşünerek “Doğruluk bilincine” sahip olmalısınız.

GÜNAH BİLİNCİNİ DEĞİL, DOĞRULUK BİLİNCİNİ TAŞIMALISIN

Tanrı, günahı bilmeyen Mesih’i bizim için [adeta] günah sunusu yaptı. Öyle ki, Mesih [makbul, Tanrı’nın onayını almış ve O’nunla doğru bir ilişki içinde olmamız gerekirken, kendi iyiliği] sayesinde Tanrı’nın doğruluğu olalım [Doğruluğu içinde gözükelim, doğruluğu ile kuşanalım ve doğruluğun örneklerini teşkil edelim.]

2.Korintliler 5:21

Birçok inanlı kendisi hakkında olumsuz düşüncelere sahiptir ve bu nedenle acı çeker. Bu kişiler, Tanrı’nın, başarısızlıkları ve zaaf-ları yüzünden kendilerinden hoşnut olmadığını düşünür.

Zamanınızın ne kadarını suçluluk duygusuyla geçirerek boşa harcıyorsunuz? Zamanınızın ne kadarını boşa harcıyorsunuz dediğime dikkat edin, çünkü bu tarz şeyleri düşünmek gerçekten de zaman kaybıdır!

Mesih’e iman etmeden önceki durumunuzun ne kadar kötü olduğunu düşünmeyin artık. Bunun yerine, Mesih’te Tanrı’nın doğruluğuna nasıl kavuştuğunuzu düşünün. *Düşünceler eyleme dönüşür*; bunu unutmayın. Eğer daha iyi davranmak istiyorsanız, öncelikle düşünüş biçiminizi değiştirmelisiniz. Ne kadar kötü biri olduğunuzu düşünmeye devam ederseniz, sonunda sadece daha kötü davranmaya başlarsınız. Aklınıza olumsuz düşünceler geldiğinde ve suçluluk hissetmeye başladığınızda, Tanrı’nın sizi ne kadar çok sevdiğini, Mesih’te Tanrı’nın doğruluğu olduğunuzu anımsayın.

Sürekli iyiye doğru değişiyorsunuz. Her gün ruhsal olarak gelişıyorsunuz. Hayatınız için Tanrı'nın görkemli bir planı var. Düşünmeniz gereken gerçekler bunlardır.

İşte zihninizi meşgul edeceğiniz şeyler bunlardır!

Tanrı'nın sözü doğrultusunda bilinçli olarak düşünmelisiniz; aklınıza gelen her düşüncüyü kendi düşünceleriniz olarak görmeyin.

İblis'i azarlayın ve doğru şeyleri düşünmeye başlayın.

4. Teşvik edici düşünceleriniz olsun.

...Nasihat [teşvik] edense, nasihatte [teşvikte] bulunsun...

Romalılar 12:8

Mesih'in düşüncesine sahip olan bir insan, hem kendisi hem de başkaları hakkında olumlu düşünür.

Bütün dünyada teşvik edici hizmetlere büyük ihtiyaç duyulmaktadır. Bir kişi hakkında iyi şeyler düşünmezseniz, o kişiyi sözlerinizle asla teşvik edemezsiniz. Yüreğinizdekilerin ağızınızdan döküleceğini unutmayın! İyi ve hoş düşünmeyi amaçlayın.

Başkaları hakkında sevgi dolu düşünceler besleyin. Onlara cesaretlendirici sözler söyleyin.

Vine's, *An Expository Dictionary Of New Testament Words* adlı sözlük, *teşvik etmek/nasihat vermek* olarak çevrilmiş olan Grekçe *parakaleo* kelimesini, "birincil olarak, birisini çağırmak (*para* yanına, *kaleo*, çağırmak)... öğüt vermek, teşvik etmek, birisine belirli bir tutumundan vazgeçmemesi için destek çıkmak..."³ olarak açıklar. Ben bunu, bir kişinin birinin yanına gidip onu yürüdüğü yolda devam etmesi için teşvik etmesi ve yapmakta olduğu işi sürdürme konusunda onu onaylaması olarak yorumluyorum. Romalılar 12:8'de söz edilen nasihatte bulunma, hizmet armağanına sahip olanlarda hemen fark edilir. Bu kişiler her zaman herkese nasihatte bulunur, insanların moralini yükseltirler. İnsanlara kendilerini daha iyi hissetmelerini ve iman yolunda kararlılıkla yürümelerini sağlayacak öğütlerde bulunurlar.

Herkes bu armağana sahip olmayabilir, ama herkes teşvik kaynağı olmayı öğrenebilir. Kural çok basittir: Eğer iyi bir şey değilse, onu düşünme ve söyleme!

Herkesin zaten yeterince sorunu var, onların moralini bozarak sıkıntılarına sıkıntı katmamızın bir anlamı yok. Sevgi bağı içinde birbirimizi geliştirmeliyiz (Efesliler 4:29). Şunu unutmayın: Sevgi herkes için en iyisine inanır (1.Korintliler 13:7).

İnsanlar hakkında güzel şeyler düşünmeye başlayınca, onların da size karşı daha iyi davranmaya başladıklarını göreceksiniz. Düşünceler ve sözler, yaratıcı ya da yok edici güçler taşıyan silahlardır. Şeytan'a ve onun işlerine karşı kullanılabilir ya da yok etme planlarında ona destek olabilir.

Diyelim ki davranış sorunları olan bir çocuğunuz var ve bu durumun kesinlikle değişmesi gerekiyor. Onun için dua ediyorsunuz ve Tanrı'nın onun yaşamında çalışmasını istiyorsunuz. Peki bu bekleme sürecinde çocuğunuz hakkındaki düşünceleriniz ve sözleriniz nasıl? Pek çok insan, sözleri ve düşünceleriyle, Tanrı'nın onların yaşamında etkin olmasını engellerler ve bu nedenle dualarına asla yanıt alamazlar.

Çocuğunuzun değişmesi için dua ediyor, ama aynı zamanda olumsuz düşüncelere de yer veriyor musunuz? Belki de değişmesi için dua ediyorsunuz, ama sonra, "Bu çocuk asla değişmez!" diye düşünüyorsunuz ve başkalarına da yakınıyorsunuz. Zaferli bir yaşam sürmek istiyorsanız, düşünceleriniz Tanrı'nın sözüyle çelişmemeli.

Eğer düşüncelerimiz Tanrı'nın sözlerine karşıysa, O'nun yolunda yürümüyoruz demektir.

Birisi için dua ettiğinizde, sözleriniz ve düşünceleriniz duanızla bir olsun, o zaman sonuç almaya başlarsınız.

Dengeyi kaçırmıyorum. Eğer çocuğunuzun okulda bir davranış sorunu varsa ve bir arkadaşınız size gelip onun nasıl olduğunu sorarsa ve aslında hiçbir değişiklik olmadıysa, bu durumda ne yapmalısınız? "Henüz sonuç alamadık, ama Tanrı'nın bu konuda çalış-

tığına inanıyorum. Rab sayesinde azar azar, günbegün değiştiğini göreceğiz” diyebilirsiniz.

5. Şükranla dolu düşünme tarzı geliştirin.

**Kapılarına şükranla,
Avlularına övgüyle girin!
Şükredin O’na, adına övgüler sunun!**

Mezmun 100:4

Mesih’in düşüncesine sahip bir insan, düşüncelerinin hep övgü ve şükranla dolu olduğunu fark edecektir.

Yakınmalar düşmana birçok kapı açar. İnsanların düşüncelerine ve konuşmalarına saldıran ve yakınma adı verilen bu illetten ötürü, bazı insanlar bedensel olarak hasta düşmüşlerdir. Yaşamları etkisiz ve güçten yoksundur.

Rab’be şükreden bir insan olmadan imanda sağlam duramazsınız. Şükretme ilkesi hakkında Kutsal Kitap’ta birçok buyruk yer almaktadır. Yakınmak ölüm, minnettar olmak ve bunu ifade etmek ise bir yaşam ilkesidir.

Eğer bir kimse şükranla dolu bir yüreğe (düşünceye) sahip değilse, ağzından minnet dolu sözler çıkmayacaktır. Minnettar isek, minnettar olduğumuzu belirtiriz.

HER ZAMAN ŞÜKREDİN

Bu nedenle, İsa aracılığıyla Tanrı’ya sürekli övgü kurbanları, yani O’nun adını açıkça anan dudakların meyvesini sunalım.

İbraniler 13:15

Ne zaman şükretmeliyiz? Her zaman (her durumda, her şeyde)! Böylece İblis’in kontrol edemediği o zaferli yaşama kavuşuruz.

Bulduğumuz koşullara bağlı olmaksızın ne durumda olursak olalım, sevinçle ve şükranla dolu olursak, Şeytan bizi nasıl kontrol edebilir ki? Böyle bir yaşam tarzının bazen övgü ve şükran kurban-

ları gerektirdiğini kabul ediyorum, fakat sevincimi Şeytan'a kurban etmek yerine, şükranlarımı Tanrı'ya kurban etmeyi yeğlerim. İnatçı bir şekilde şükretmeyi reddedersem, sevincimden olacağımı pekâlâ öğrendim; hem de nasıl! Başka bir deyişle, sevincimi yakınma ruhu ile deyiş tokuş etmiş olurum.

Mezmun 34:1'de mezmun yazarı şöyle der: **“Her zaman Rab’be övgüler sunacağım, övgüsü dilimden düşmeyecek.”** Rab’bi nasıl yüceltebiliriz? Övgüsünü aklımızdan çıkarmayarak ve dilimizden *asla* düşürmeyerek...

Minnettar biri olun. Sadece Tanrı'ya karşı değil, insanlara karşı da minnettar olun. Birisi sizin için bir iyilikte bulunursa, minnettar olduğunuzu belirtin.

Ailenizin bireylerine minnettarlık gösterin. Çoğu zaman Tanrı'nın bereketlerini hak etmiş sayıyoruz kendimizi. Bir şeyi kaybetmenin en kestirme yolu, o şeyi takdir etmemektir.

Kocamı her zaman takdir etmişimdir; uzun süredir evli olmamıza rağmen hâlâ kendisini takdir ettiğimi söylerim. Birçok yönden çok sabırlıdır ve daha birçok harika özelliğe sahiptir. İnsanların, onları takdir ettiğimizi bilmelerini sağlamak, hatta bazı şeyler için minnettar olduğumuzu ifade etmek, aramızdaki iyi ilişkileri korur ve geliştirir.

Pek çok insanla iç içeyim. Bazı insanların kendilerine yapılan küçücük iyilikler karşısında ne kadar minnettar olduklarını görürken, öbür taraftan bazılarının kendilerine ne kadar iyilik yapılırsa yapılsın asla tatmin olmadıklarını görmek beni şaşırtmaya devam ediyor. Gururun bununla bir ilgisi olduğunu düşünüyorum. Bazı insanlar öyle kibirli ve küstahlırlar ki, onlar için ne yaparsanız yapın, bunu hak ettiklerini düşünmekle kalmayıp daha da fazlasını hak ettiklerini düşünürler. Çok nadir olarak da takdir ederler.

Minnettarlığımızı ifade etmek yalnızca karşı taraf için değil, bizim için de iyidir, çünkü bu sevinç doğurur.

Her gün minnettarlık duymanız gereken şeyler üzerinde düşünün.

Minnettarlığınızı duayla Rab'be sunun; bunu yaptığımızda yüreğinizin coştüğünü göreceksiniz.

HER ŞEY İÇİN HER ZAMAN ŞÜKREDİN

Şarapla sarhoş olmayın, bu sizi sefahate götürür. Bunun yerine [Kutsal] Ruh'la dolun: Birbirinize (King James Çevirisinde; 'kendi kendinize') mezmurlar, ilahiler, ruhsal ezgiler söyleyin [ve çalın]; yürekten Rab'be ezgiler, mezmurlar okuyun; durmadan, her şey için Rabbimiz İsa Mesih'in adıyla Baba Tanrı'ya şükredin; Mesih'e duyduğunuz saygıdan ötürü birbirinize bağımlı olun.

Efesliler 5:18-20

Kutsal Yazılar ne kadar da güçlü!

Siz ve ben nasıl her zaman Kutsal Ruh'la dolu kalabiliriz? (Düşüncelerimiz aracılığıyla) kendimize ve (sözlerimiz aracılığıyla) başkalarına mezmurlar, ilahiler ve ruhsal ezgiler söyleyerek Kutsal Ruh'la dolu kalabiliriz. Başka bir deyişle, düşüncelerimizi ve sözlerimizi Tanrı'nın sözüyle doldurmalıyız. Rab'be sürekli *övgüler sunmalı ve her şey için şükretmeliyiz.*

6. Söz odaklı olun.

O'nun sözü (düşüncesi) sizde yaşamıyor. Çünkü O'nun gönderdiği kişiye iman etmiyorsunuz. [O yüzden içinizde yaşayan habere sarılmıyorsunuz; çünkü O'nun gönderdiği Haberci'ye iman etmiyorsunuz.]

Yuhanna 5:38

Tanrı'nın sözü, araştırıp inceleyebilmemiz için Tanrı'nın düşüncelerinin yazıya dökülmüş halidir. Bu sözler O'nun her konuda ve her durumda nasıl düşündüğünü ortaya koyar.

Yuhanna 5:38'de İsa, iman etmeyenleri azarlar. Tanrı'nın sözü, O'nun düşüncelerinin yazılı ifadesidir. İnanmak isteyen ve inanma-

nın getirdiği tüm bereketleri yaşamak isteyen kişiler, yüreklerinde yaşayan bir mesaj olarak Tanrı'nın sözüne yer vermelidirler. Bu da Tanrı'nın sözü üzerinde derin derin düşünerek gerçekleşir. Bu şekilde O'nun düşünceleri bizim düşüncelerimiz olur. Mesih'in düşüncesini içimizde geliştirmenin tek yolu budur.

Kutsal Kitap, Yuhanna 1:14'te İsa'nın beden alan Söz olduğunu bildirir. Düşünceleri sürekli olarak Tanrı'nın sözüyle dolu olmasaydı, bu mümkün olmayacaktı.

Tanrı'nın sözü üzerinde derin düşünme ilkesi, öğrenebileceğimiz en önemli yaşam ilkelerinden biridir. Vine's *An Expository Dictionary Of New Testament Words* adlı sözlükte, *derin derin düşünmek* olarak çevrilmiş iki Grekçe sözcük şöyle tanımlanır: "...birine bakıp onunla ilgilenmek," "dikkat etmek, uygulamak," "gayretle çalışmak". "Uygulamak" sözün yaygın anlamını taşır: "Zihninde tartmak, hayal etmek," "önceden tasarlamak..."⁴ Başka bir kaynak bu tanımlamaya, "mırıldanmak" anlamını da ekler.⁵

Bu ilkenin önemini sözcüklere sığdırmak zordur. Ben bunu *yaşam ilkesi* olarak adlandırıyorum, çünkü Tanrı'nın sözü üzerinde derin derin düşünmek, sizlere ve eninde sonunda etrafınızdakilere yaşam getirecektir.

Pek çok Hıristiyan, putperest inançlarda ve tarikatlarda görülen meditasyon (derin düşünme) uygulamalarından dolayı "derin düşünme" ifadesinden ürker hale gelmiştir. Fakat şunu önemle hatırlatmalıyım ki, Şeytan'ın asla orijinal fikirleri yoktur; hepsi yalnızca aslının bir kopyasıdır. Işığın egemenliğine ait ne varsa onları alır ve saptırır, sonra da çarpıtarak karanlığın egemenliğinde kopyalar. Kötülüğün dünyası için derin düşünmenin bu kadar büyük bir güç yarattığını fark edecek kadar akıllı isek, iyilik için de güç yaratacağımızdan emin olabiliriz. Derin düşünme ilkesi doğrudan doğruya Tanrı'nın sözünden kaynaklanır; bu konuda Kutsal Kitap'ta söylenenlere kulak verelim.

ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNÜN VE BAŞARILI OLUN

Yasa Kitabı'nda yazılanları dilinden düşürme. Tümünü özenle yerine getirmek için gece gündüz onu düşün. O zaman başarılı olacak ve amacına ulaşacaksın.

Yeşu 1:8

Rab bizlere bu ayette gayet açık bir şekilde, sözü zihinsel olarak uygulamadan, asla fiziksel olarak uygulayamayacağımızı söylüyor.

Mezmun 1:2-3 tanrısal adamdan söz ederken şöyle der: “**Ancak zevkini RAB'bin Yasası'ndan alır ve gece gündüz onun üzerinde (ilkelerini, talimatlarını, Tanrı'nın öğretilerini) derin derin düşünür (üzerinde uzun uzun düşünür ve çalışır). Böylesi akarsu kıyılarına dikilmiş [bakımlı] ağaca benzer, meyvesini mevsiminde verir, yaprağı hiç solmaz. Yaptığı her işi başarır [ve olgunluğa ulaşır].**”

ÜZERİNDE DERİN DERİN DÜŞÜNÜN VE İYİLEŞİN

Oğlum, sözlerime dikkat et, dediklerime kulak ver. Aklından çıkmasın bunlar, onları yüreğinde sakla. Çünkü onları bulan için yaşam, bedeni için şifadır bunlar.

Süleyman'ın Özdeyişleri 4:20-22

“Derin derin düşünmek” ifadesinin anlamlarından biri olan *dikkat etmek* ifadesini hatırlayarak, Tanrı'nın sözü beden için sağlık ve şifa kaynağıdır diyen bu ayet üzerinde düşünün.

Tanrı'nın sözünü içimizden derin derin düşünmek (uzun uzun, hakkında düşünmek) aslında fiziksel bedenimiz üzerinde de bir etki yaratır. Fiziksel dış görünüşüm geçen on sekiz yıl içinde değişmiştir. Aslında bugün insanlar bana, Tanrı'nın sözünü dikkatlice araştırmaya başladığım, onu tüm hayatımın merkezi yaptığım o günle karşılaştırılınca, şu an en az on beş yaş daha genç gösterdiğimi söylüyorlar.

İŞİTİN VE EKİNİ BİÇİN

İsa şöyle devam etti: “İşittiklerinize [çalışmaya ve düşünmeye ayırdığınız zamana] dikkat edin! Hangi ölçekle verirseniz, aynı ölçekle [bilgi ve erdem] alacaksınız. Hatta size daha fazlası verilecek.

Markos 4:24

Bu ekme ve biçme ilkesi gibidir. Ne kadar çok ekersek hasat zamanında o kadar çok biçeriz. Markos 4:24’te Rab, Tanrı’nın sözü üzerinde düşünmek ve işittiğimiz sözü çalışmak için şahsen ne kadar çok zaman ayırırsak, ondan o kadar çok yararlanabileceğimizi söyler.

OKUYUN VE ÜRÜNÜ TOPLAYIN

[Bu şeyler açığa çıkmak (vahiy yoluyla gelmek) üzere geçici olarak gizlenmiştir.] Gizli olan ne varsa, açığa çıkarılmak üzere gizlenmiştir; [geçici olarak] saklı olan ne varsa, aydınlığa çıkmak üzere saklanmıştır.

Markos 4:22

Bu ayetlerde, Tanrı’nın sözünde inanılmaz bir hazine saklı olduğu, Tanrı’nın açıklamak istediği yaşam veren güçlü sırlar taşıdığı anlatılmaktadır. Bunlar, Tanrı’nın sözü üzerinde derin düşünenlere, zihinde tartanlara açıkça gösterilecektir.

Tanrı’nın sözlerini öğreten biri olarak bu ilkenin barındırdığı gerçeği bizzat biliyorum. Tanrı’nın bana gösterebileceği şeylerin sonu yokmuş gibi geliyor. Tanrı’nın sözünü çalışırken her seferinde farklı şeyler keşfederim.

Tanrı’nın sözünü özenle ve sabırla araştıran kişilere Rab sırlarını açmaya devam eder. Hep birilerinin ilhamlarıyla geçinmek isteyen biri olmayın. Tanrı’nın sözünü kendiniz araştırıp inceleyin ve Kutsal Ruh’un yaşamınızı gerçekle bereketlemesine izin verin.

Tanrı’nın sözü üzerinde derin düşünme konusunda saatlerce konuşabilirim. Daha önce söylemiş olduğum gibi, öğrenmemiz gere-

ken en önemli şeylerden biridir bu. Gün boyunca, günlük işlerinizi yaparken, Kutsal Ruh'un size üzerinde düşünebileceğiniz bazı ayetleri hatırlatmasını isteyin. Bu uygulamanın size ne büyük güç sağladığını görünce şaşıracaksınız. Tanrı'nın sözü üzerinde ne kadar derin düşünürseniz, sıkıntılı zamanlarınızda kendinizi o kadar güçlü hissedeceksiniz. Şunu unutmayın: *Derin düşünme ilkesini uyguladıkça Tanrı'nın sözünü uygulama gücünü kazanacaksınız.*

SÖZÜ KABUL EDİN

Bunun için, her türlü pislği ve her tarafa yayılmış olan kötülüğü üstünüzden sıyrıp atarak, içinize [yüreğinize] ekilmiş, canlarınızı kurtaracak güçte olan sözü alçakgönüllülükle (mütevazı, yumuşak bir ruhla) kabul edin.

Yakup 1:21

Bu ayetten, içimize ekilmesi (düşüncelerimize) ve orada köklenmesi koşuluyla, Tanrı'nın sözünün bizi günahla dolu bir hayat sürdürmekten kurtarabilecek güçte olduğunu görüyoruz. Bu ekilme ve köklenme olayı her şeyden çok, Tanrı'nın sözüne dikkat ettiğimizde –onu düşüncelerimizde (zihin) bulundurduğumuzda– gerçekleşir.

Eğer sürekli sorunlarımızı düşünür durursak, sorunlarımız daha da büyür. Bu şekilde gitgide sorunların altında ezilir ve çaresiz kalırız. Bu durumu şuna benzetebiliriz: Önünüzde hayat dolu bir okyanus olduğunu düşünün. Hayatı bu okyanustan çekip çıkarmak için elinizdeki tek alet Tanrı'nın sözü üzerinde derin düşünmek ve bu sözü dikkatli biçimde araştırmaktır.

Hizmet kuruluşumuzun adı “Tanrı'nın Sözü'ndeki Yaşam”dır. Deneyimlerime dayanarak şunu söyleyebilirim: Tanrı'nın sözünde gerçekten yaşam var!

HAYATI SEÇİN!

Benliğe dayanan düşünce [ki bu Kutsal Ruh olmaksızın ortaya çıkan düşünceler ve akıl yürütmeler] ölüm [günahın bir so-

nucu olarak ortaya çıkan, bu dünyada ve bu dünyadan sonra çekilecek olan ıstıraplardan oluşan bir ölüm], [Kutsal] Ruh'a dayanan düşünceyse yaşam ve [cana] esenliktir [hem şimdi hem de sonsuza kadar].

Romalılar 8:6

Kitabın bu bölümünü, dikkatinizi tekrar Filipililer 4:8'e çekerek kapatmanın uygun olduğunu düşünüyorum. **“...Sonuç olarak, kardeşlerim, gerçek, saygıdeğer, doğru, pak, sevimli, hayranlık uyandıran, erdemli ve övülmeye değer ne varsa, onu düşünün.”**

Aklınızda bulunması gereken şeyi bu ayet belirtmektedir. Eğer O'nun sizin düşündüğünüz gibi düşüneceğini sanmıyorsanız, siz de öyle düşünmemelisiniz.

Düşüncelerinize sürekli “özen gösterme ve onlara göz kulak olma” tutumu sayesinde, her düşünceyi Mesih'in söz dinlerliğine tutsak etmeye başlarsınız (2.Korintliler 10:5).

Aklınız sizi yanlış bir yöne sürüklemeye başladığında, Kutsal Ruh sizleri hemen uyarır. Ama karar daima sizindir! Bedene göre mi (benliğin düşüncesi), yoksa Ruh'a göre mi (Ruh'un düşüncesi) hareket edeceksiniz? Birisi ölüme, diğeri yaşama götürür. Karar sizin!

Hayatı seçin!

ÜÇÜNCÜ KISIM:

Çöl Zihniyetleri

Giriş

İsrail halkı çölde dolanıp durarak 11 günlük yolculuğu 40 yılda tamamladı. Gittikleri yere varmalarına engel olan şey düşmanları mı, içinde buldukları durum mu ya da yol boyunca karşılaştıkları denemeler miydi? Yoksa tamamen farklı bir neden mi vardı?

Horev'den Seir Dağı yoluyla Kadeş-Barnea'ya [Kenan ülkesinin sınırına] gitmek [yalnızca] on bir gün sürer [buna rağmen İsrail halkının kırk yılını aldı oraya ulaşmak].

TESNİYE (YASA'NIN TEKRARI)
1:2

Bu durumu düşünürken Tanrı bana, binlerce insana da yardımını dokunmuş olan güçlü bir ilham verdi. Rab bana, "İsrailoğulları 'çöl zihniyetine' sahip oldukları için 11 günlük yolculuğu kırk yılda tamamladılar" dedi.

BURADA YETERİ KADAR KALDINIZ

Tanrımız RAB Horev'de bize, 'Bu dağda yeteri kadar kaldınız' dedi.

Yasa'nın Tekrarı 1:6

İsraililer'in bu durumuna şaşırılmamalıyız, çünkü çoğumuz ay-nısını yapıyoruz. İlerlemek yerine aynı dağın etrafında dolanıp duruyoruz. Sonuç olarak, çok daha çabuk halledilebilecek ve halledilmesi gereken bir konuda, zafere ulaşmak için yıllarımızı harcıyoruz.

Tanrı'nın o zaman İsrailoğulları'na söylemiş olduğu şeyin aynı-sını bugün bizlere de söylediğini düşünüyorum:

"Bu dağda yeteri kadar kaldınız; ilerleme zamanı geldi."

DÜŞÜNÜN VE BU DÜŞÜNCEDE KALIN

Yeryüzündeki değil, gökteki (daha üstün) değerleri düşünün.

Koloseliler 3:2

Tanrı bana İsraililer'in sahip olduğu ve kendilerini çölde tutan on "çöl zihniyeti"ni gösterdi. Çöl zihniyetinin kaynağı yanlış düşüncelerdir.

Hem doğru hem de yanlış düşünce biçimleri vardır. Doğru olanlar bizlere fayda sağlar, yanlış olanlar ise acı verir ve gelişimimizi engeller. Koloseliler 3:2, gökteki değerleri düşünmemizi öğretir. Doğru düşüncelere sahip olmalıyız. Yanlış düşünceler yalnızca çevremizi değil, iç yaşamımızı da etkiler.

Bazı insanlar yaşamlarını çölde *sürdürür*, bazıları ise kendileri bir çöldür.

Durumumun hiç de fena olmadığı zamanlar olmuştu, ama içim "çöl" olduğundan yine de hayattan keyif alamamıştım. Güzel bir evimiz, sevimli üç çocuğumuz, iyi bir işimiz ve rahat bir yaşam için yeteri kadar paramız vardı. Fakat ben birkaç çöl zihniyetine sahip olduğum için, bu bereketlerin keyfine varamıyordum. Hayatım bana bir çöl gibi görünüyordu, çünkü her şeyi öyle görüyordum.

Bazı insanlar hayatları boyunca hep mutsuz oldukları için olumsuz düşüncelere sahiptirler. Bu nedenle daha farklı ve daha iyi şeyler olabileceğini düşünemezler. Bazı insanlar da vardır ki, özlüklerinde öyle oldukları için her şeye olumsuz ve kötü gözle bakarlar. Sebebi ne olursa olsun, olumsuz bir bakış açısı kişiyi perişan eder ve vaat edilen topraklara doğru ilerlemesini engeller.

Tanrı İsrail halkını Mısır'daki kölelikten kurtarıp onlara ebedi bir miras olarak vaat ettiği, hayal edebilecekleri her iyi şeyi barındıran, süt ve bal akan diyara çağırdı. Hiçbir konuda darlık çekmeyecekleri, her alanda bolluk ve her bakımdan refah içinde olacakları bir diyardı bu.

Tanrı'nın Mısır'dan çağırması olduğu neslin büyük bir çoğunluğu çölde helak oldu ve vaat edilen topraklara asla giremedi. Bu benim için, Tanrı çocuğunun başına gelebilecek en büyük felaketlerden biridir – bunca şey hazır olmasına rağmen bunlardan hiçbirine kavuşmamak...

İman yaşamımda yıllarca ben de bu insanların arasında yer aldım. Vaat edilen topraklara (cennet) doğru gidiyordum, ama yolculuğun keyfine varamıyordum. Çölde helak oluyordum. Fakat merhameti için Tanrı'ya hamt olsun ki, karanlık dünyamda bir ışık parladı ve beni dışarı çıkarttı.

Kitabın bu bölümünün size ışık olması ve sizi çölünüzden çıkartıp Rab'bin harikulade egemenliğinin görkemli ışığına getirmesi için dua ediyorum.

16.
Bölüm

***Geleceğim Geçmişime ve Şu Andaki
Durumuma Bağlıdır***

Çöl Zihniyeti #1

Geleceğim Geçmişime ve Şu Andaki Durumuma Bağlıdır

Çöl Zihniyeti #1

İsrailliler'in gelecekleri hakkında olumlu bir amaçları (vizyon), hayalleri yoktu. Nereden geldiklerini bilmiyorlar, ama nereye gittiklerini bilmiyorlardı. Her şey yalnızca görmüş oldukları şeylerden veya görebilecekleri şeylerden ibaretti. "İman gözüyle" bakmasını bilmiyorlardı.

*Tanrısal esinden yoksun olan
halk sınırları tanımaz olur...*

SÜLEYMAN'IN ÖZDEYİŞLERİ
29:18

ÖZGÜRLÜĞE KAVUŞTURMAK İÇİN MESHEDİLMEK

Rab'bin Ruhu üzerimdedir. Çünkü O beni yoksullara Müjde'yi iletmek için meshetti. Tutsaklara serbest bırakılacaklarını, körlere gözlerinin açılacağını duyurmak için, ezilenleri özgürlüğe kavuşturmak ve Rab'bin lütfü yılmı ilan etmek için beni gönderdi.

Luka 4:18-19

Geçmişim tacizlerle dolu; tamamen bozuk bir aile yapısında yetiştim. Çocukluğum korku ve işkencelerle geçti. Uzmanlar bir çocuğun kişiliğinin hayatının ilk beş yılında oluştuğunu söylerler. Benim kişiliğim altüst olmuştu! İnsanların beni incitmesinden korktuğum için ördüğüm duvarların arkasında sahte bir yaşam sürdürüyordum. Başkalarını dışarıda tutuyordum, ama kendim de içeride kilitli kalıyordum. Hayatımın yönetimini kendi elimde bulunduruyordum. Öylesine korkuyla doluydum ki, yaşamla yüzleşebilmemin

tek yolu kontrolü elimde tuttuğumu hissetmekti; böylece kimse bana zarar veremezdi.

İmanlı bir yaşam sürmeye çalışmama rağmen, nereden geldiğimi biliyor, ama nereye gittiğimi hiç bilmiyordum. Her zaman geçmişimin geleceğimin önünü tıkayacağını hissediyordum. “Benimki gibi bir geçmişe sahip bir insan nasıl iyi olabilir ki? Bu mümkün değil!” diye düşünüyordum. Fakat İsa hasta olanları, ezilenleri, yüreği yaralı olanları, hayatın kötülükleri karşısında ruhen incinmiş olanları iyileştirmek için geldiğini söyledi.

İsa zindan kapılarını açmak ve esirleri özgür kılmak için geldi. Serbest olabileceğimi inanana kadar hiçbir ilerleme kaydedemedim. Hayatımın bir amacı olmalıydı; geleceğimin geçmişim tarafından belirlenemeyeceğine, hatta şu an içinde bulunduğum durum tarafından da belirlenemeyeceğine inanmam gerekiyordu.

Korkunç bir geçmişe sahip olabilirsiniz, hatta şu an bile çok olumsuz ve bunaltıcı bir durumda olabilirsiniz. Umudunuzu tamamen yok etmiş olaylar yaşamış olabilirsiniz. Fakat cesaretle şunu söylüyorum: *Geleceğiniz geçmişinize veya şu anki durumunuza bağlı değil!*

Düşüncelerinizi yenileyin! Tanrı’yla her şeyin mümkün olduğuna inanın (Luka 18:27); insanoğluyula bazı şeyler imkânsız olabilir, fakat biz gördüklerimizin bütünü yoktan var etmiş olan Tanrı’ya hizmet ediyoruz (İbraniler 11:3). Bir ‘hiç’ olsanız da kendinizi Tanrı’ya adayın; böylece O’nun yaşamınızı nasıl değiştirdiğini göreceksiniz. İhtiyacı olan tek şey, sizin O’na olan imanınızdır. O’na inanmanız gerekiyor; O geri kalan her şeyi halledecektir.

GÖREN GÖZLER, İŞİTEN KULAKLAR

İşay’ın kütüğünden yeni bir filiz çıkacak, kökünden bir fidan meyve verecek. RAB’bin Ruhu, bilgelik ve anlayış ruhu, öğüt ve güç ruhu, bilgi ve RAB korkusu ruhu onun üzerinde olacak. RAB korkusu hoşuna gidecek. Gözüyle gördüğüne göre yargılamayacak, kulağıyla işittiğine göre karar vermeyecek.

Yeşaya 11:1-3

Olaylara, doğal gözlerimizle doğru bir şekilde yaklaşamayız. Ruhsal olarak “gören gözlere” ve “işiten kulaklara” sahip olmalıyız. Dünyanın dediğini değil, Ruh’un dediğini dinlemeliyiz. Geleceğinin hakkında herkesin değil, Tanrı’nın konuşmasına izin verin.

İsraililer sürekli olarak geçmişe baktılar ve geçmiş hakkında konuşup durdular. Tanrı onları Mısır’dan Musa aracılığıyla çıkartmıştı ve vaat edilen topraklar hakkında onun aracılığıyla konuşmuştu. Gözlerini geldikleri yerden ayırmalarını, gidecekleri yere doğru dikmelerini istedi. Yanlış tutumlarını açıkça gözler önüne seren birkaç ayete bakalım.

SORUN NEDİR?

Bütün İsrail halkı Musa’yla Harun’a karşı söylenmeye başladı. Onlara, “Keşke Mısır’da ya da bu çölde ölseydik!” dediler, “RAB neden bizi bu ülkeye götürüyor? Kılıçtan geçirilelim diye mi? Karılarımız, çocuklarımız tutsak edilecek. Mısır’a dönmek bizim için daha iyi değil mi?”

Çölde Sayım 14:2-3

Bu ayeti tekrar dikkatle okumanızı istiyorum. Bu insanların ne kadar olumsuz bir tavır sergilediklerini görün; yakınan, kolayca vazgeçen, vaat edilen topraklara doğru ilerleyip çölü aşmak yerine, geri dönüp boyunduruk altına girmeyi yeğleyen bir tavır...

Aslında sorunları yoktu, sorun kendileriydi!

KÖTÜ DÜŞÜNCELER KÖTÜ TAVIRLAR OLUŞTURUR

Ancak topluluk için içecek su yoktu. Halk Musa’yla Harun’a karşı toplandı. Musa’ya, “Keşke kardeşlerimiz RAB’bin önünde [vabadan] öldüğünde biz de ölseydik!” diye çıktılar, “RAB’bin topluluğunu neden bu çöle getirdiniz? Biz de hayvanlarımız da ölelim diye mi?”

Çölde Sayım 20:2-4

İsraililer’in söyledikleri sözlerden, Tanrı’ya güvenmediklerini görmek pek de zor değil. Olumsuz tavır ve tutumları vardı, başarı-

sızlık düşüncesinin yol açtığı tutumlardı bunlar. Başarısız olacaklarına daha işe başlamadan önce karar vermişlerdi. Bu kararı vermelerine de yaşadıkları olumsuz koşullar yol açmıştı.

Kötü tavırlar kötü düşüncelerin ürünüdür.

MİNNETTAR BİR TAVIR EKSİKLİĞİ

Edom ülkesinin çevresinden geçmek için Kızıldeniz yoluyla Hor Dağı'ndan ayrıldılar. Ama yolda [karşılaştıkları denemelerden] halk sabırsızlandı (morali bozuldu, cesareti kırıldı). Tanrı'dan ve Musa'dan yakınarak, "Çölde ölelim diye mi bizi Mısır'dan çıkardınız?" dediler, "Burada ne ekmek var, ne de su. Ayrıca bu iğrenç (doyurucu olmayan) yiyecekten de tiksiniyoruz!"

Çölde Sayım 21:4-5

Önceki ayetlerde görmüş olduğumuz bütün kötü tavırların yanı sıra, bu ayette İsrail halkının minnettarlık konusundaki büyük eksikliğini görüyoruz. İsrailoğulları hep nereden geldikleri ve nerede yeterince kaldıkları konusunda düşünmekten vazgeçemedikleri için gidecekleri yere varamıyorlardı.

Ataları olan İbrahim'i düşünmeleri kendilerine biraz yardımcı olurdu. İbrahim, kendisini hayal kırıklığına uğratan bazı şeyler yaşamıştı, fakat bunların hiçbirinin onun geleceğini olumsuz bir şekilde etkilemesine izin vermemişti.

ÇEKİŞMENİN OLDUĞU YERDE HAYAT OLMAZ

Avram'ın çobanlarıyla Lut'un çobanları arasında kavga çıktı. –O günlerde Kenanlılar'la Perizliler de orada yaşıyorlardı [hayvan yemi bulmak daha da zor oluyordu].– Avram Lut'a, "Biz akrabamız" dedi, "Bu yüzden aramızda da çobanlarımız arasında da kavga çıkmasın. Bütün topraklar senin önünde. Gel, ayrılalım. Sen sola gidersen, ben sağa gideceğim. Sen sağa gidersen, ben sola gideceğim." Lut çevresine baktı. Şeria Ovası'nın tümü RAB'in bahçesi gibi, Soar'a doğru giderken Mısır toprakları gibiydi. Her yerde bol su vardı. RAB Sodom ve

Gomora kentlerini yok etmeden önce ova böyleydi. Lut kendine Şeria Ovası'nın tümünü seçerek doğuya doğru göçtü. Birbirlerinden ayrıldılar.

Yaratılış 13:7-11

İbrahim, çekişmenin olduğu bir yerde yaşamının tehlikesini biliyordu, bu yüzden Lut'a ayrılmaları gerektiğini söyledi. Sevgi içinde yürümek adına ve aralarında bir daha çekişme olmayacağından emin olmak için, İbrahim yeğeni Lut'un istediği ovayı seçmesine izin verdi. Lut en iyi yeri seçti –Şeria Ovası– ve ayrıldılar.

İbrahim Lut'u bereketleyene kadar, Lut'un hiçbir şeye sahip olmadığını hatırlamalıyız. İbrahim'in haklı olarak gösterebileceği tepkiyi bir düşünün, ama o kötü bir tepki göstermedi! Doğru bir şekilde davranırsa, Tanrı'nın onu bırakmayacağını biliyordu.

GÖZLERİNİ KALDIR VE BAK

Lut Avram'dan ayrıldıktan sonra, RAB Avram'a, “Bulduğunuz yerden kuzeye, güneye, doğuya, batıya dikkatle bak” dedi, “Gördüğün bütün toprakları sonsuza dek sana ve soyuna vereceğim.”

Yaratılış 13:14-15

Bu bölüm, İbrahim'in, yeğeni ile yolları ayrıldıktan sonra kendini daha kötü bir durumda bulmasına rağmen, Tanrı'nın onu bulunduğu yerden gözlerini kaldırıp getirmek istediği yere bakmasını istediğini açıkça ortaya koyuyor.

İbrahim durumu hakkında doğru bir bakış açısına sahipti ve neticede İblis, Tanrı'nın bereketine engel olamadı. Tanrı İbrahim'e, ayrılmadan önce sahip olduğu malın kat kat fazlasını verdi. Onu her açıdan bereketledi.

Geleceğin getireceği olanaklara olumlu bakıp, “Var olmayanı buyruğuyla var eden” (Romalılar 4:17) Tanrı'ya güvenmeniz için sizi teşvik ediyorum. Geleceğinizle ilgili olarak (geçmişte veya şimdi görmüş olduğunuz şeyler doğrultusunda değil) Tanrı'nın yüreğinize koymuş olduğu şeyler doğrultusunda, olumlu düşünün ve olumlu sözler söyleyin.

17.
Bölüm

***Birisi Benim Yerime Yapsın;
Ben Sorumluluk Almak İstemiyorum***
Çöl Zihniyeti #2

Birisi Benim Yerime Yapsın;

17

Ben Sorumluluk Almak İstemiyorum

Çöl Zihniyeti #2

Çoğu zaman sorumluluk, Tanrı'nın isteği ve gücü karşısındaki tepkimiz olarak tanımlanır. Sorumlu olmak, Tanrı'nın önümüze koymuş olduğu fırsatlara karşılık vermek demektir.

Tanrı İbrahim'in babasına bir sorumluluk verdi, Kendi isteği ve gücü karşısında çağrısına karşılık verebilme fırsatı sundu. Ona Kenan diyarına gidebilme fırsatını verdi. Fakat o Rab'le birlikte yolun sonuna kadar gitmek yerine, Harran'a yerleşmeyi tercih etti.

Terah, oğlu Avram'ı, Haran'ın oğlu olan torunu Lut'u ve Avram'ın karısı olan gelini Saray'ı yanına aldı. Kenan ülkesine gitmek üzere Kildaniler'in Ur Kenti'nden ayrıldılar. Harran'a gidip oraya yerleştiler.

YARATILIŞ 11:31

Tanrı bizlere seslenip bir şeyler yapma fırsatı verdiğinde, ilk başta heyecanlanmak çok kolaydır. Fakat Terah gibi, pek çok zaman işin içine girdiğimizde, bunun yerimizden fırlayıp heyecanlanmaktan çok daha fazla şey gerektirdiğini fark ederiz ve başladığımız işi asla tamamlamayız.

Yeni maceralar heyecan vericidir, çünkü yeni deneyimlerdir. Heyecan, insanın belli bir noktaya kadar gitmesini sağlar, ama bitiş çizgisine ulaştırmaz.

Pek çok inanlı, Terah'ın yaptığının aynısını yapar. Bir yere gitmek için yola koyulurlar, fakat yolda başka bir yerde dururlar ve oraya yerleşirler. Yorgun ve bitkin düşerler; yollarına devam edip sonuna kadar gitmek isterler, fakat bununla birlikte gelen sorumluluğu yüklenmek istemezler. Eğer birisi onlar için bu işi yaparsa,

övgüyü kendilerine almayı çok isterler, ama işler böyle yürümez tabii.

KİŞİSEL SORUMLULUKLAR BAŞKASINA DEVREDİLEMEZ

Ertesi gün halka, “Korkunç bir günah işlediniz” dedi, “Şimdi RAB’bin huzuruna çıkacağım. Belki günahınızı bağışlayabilirim.” Sonra RAB’be dönerek, “Çok yazık, bu halk korkunç bir günah işledi” dedi, “Kendilerine altın put yaptılar. Lütfen günahlarını bağışla, yoksa yazdığın kitaptan adımı sil.”

Mısır’dan Çıkış 32:30-32

Kişisel Kutsal Kitap okuma ve çalışma zamanımda, İsrailîliler’in hiçbir konuda hiçbir sorumluluk almak istemediklerini fark ettim. Onların yerine dua eden Musa’ydı; onlar için Tanrı’nın yüzünü aradı, hatta başlarını belaya saktuklarında onların yerine tövbe eden de oydu (Mısır’dan Çıkış 32:1-14).

Bir bebeğin hiçbir sorumluluğu yoktur, ama büyüdükçe sorumluluk alması beklenir. Ebeveynlerin başlıca görevlerinden biri, çocuklarına, verilen sorumluluğu taşımayı öğretmektir. Tanrı da çocuklarına aynı şeyi öğretmeyi arzuluyor.

Tanrı bana tam gün hizmet edebilme fırsatını verdi. O’nun sözünü ulusal radyo ve televizyonda öğretme fırsatını buldum. Müjde’yi Amerika Birleşik Devletleri’nde ve diğer ülkelerde duyurma fırsatını yakaladım. Bu çağrının birçok sorumluluğu da beraberinde getirdiğini bilmeniz gerekiyor. İnsanların çoğu bunun sürekli devam eden ruhsal bir olay olduğunu düşünerek hizmette yer almak istediklerini söylerler.

Çoğu zaman inanlılar başlarına gelebilecek en iyi şeyin bir hizmet kuruluşunda görev almak olduğunu düşünerek bizim kuruluşumuza iş başvurusunda bulunurlar. Sonradan da, burasının diğer yerlerden hiçbir farkının olmadığını, burada da aynı şekilde çalışmak zorunda olduklarını keşfederler; sabahları erken kalkıp işe zamanında gelmeleri, yetki altında olmaları, işleri her gün takip etmeleri gerekiyor vs. İnsanlar bana, bizim için çalışmak istediklerini söyle-

diklerinde, onlara her şeyi tozpembe görmemeleri gerektiğini söylerim – çalışıyoruz, hatta çok çalışıyoruz. İşlerimizi titizlikle ve en iyi şekilde, büyük dürüstlikle yapıyoruz.

Hizmette yer almak elbette bir ayrıcalıktır, fakat ben yeni başvurulara şunu anlatmaya çalışıyorum: Heyecan kaybolmaya başladığında, onlardan daha da büyük sorumluluklar üstlenmelerini beklediğimizi görecekler.

KARINCAYA BAK!

Ey tembel kişi, git, karıncalara bak,

Onların yaşamından bilgelik öğren.

Başkanları, önderleri ya da yöneticileri olmadığı halde,

Yazın erzaklarını biriktirirler,

Yiyeceklerini toplarlar biçim mevsiminde.

Ne zamana dek yatacaksın, ey tembel kişi?

Ne zaman kalkacaksın uykundan?

“Biraz kestireyim, biraz uyuklayayım,

Ellerimi kavuşturup şöyle bir uyuyayım” demeye kalmadan,

Yokluk bir haydut gibi,

Yoksulluk [seni çaresiz bırakan] bir akıncı gibi gelir üzerine.

Süleyman’ın Özdeyişleri 6:6-11

İsrailiiler’in bu tembellikleri, çölde kalmalarına yol açan ve on bir günlük yolu kırk yılda almalarına neden olan şeylerden biridir.

Dikkatimizi küçük bir karıncaya çeken, Süleyman’ın Özdeyişleri’nin bu bölümünü okumayı çok severim. Bu karınca öyle bir karıncadır ki, bir gözetmene veya bir amire ihtiyaç duymaksızın kendisinin ve ailesinin geçimini sağlar.

Doğru şeyleri yapmaları için sürekli birilerinin yardımına ihtiyaç

duyan kişiler asla büyük işler gerçekleştiremezler. Doğru olan şeyi yalnızca birileri onlara baktığı zaman yapanlar da pek ileriye gidemezler. Dışarıdan değil, içeriden gelen bir dürtüyle harekete geçmeliyiz. Tanrı'nın her şeyi gördüğünü ve bizden yapmamızı istediği şeyi yapmakta kararlı olduğumuzda ödülümüzün ondan geleceğini bilerek yaşamlarımızı Tanrı'nın önünde sürdürmeliyiz.

ÇAĞRILAN ÇOK, SEÇİLEN AZ

Çağrılanlar çok, ama seçilenler azdır.

Matta 22:14

Bir keresinde bir Kutsal Kitap öğretmenin, pek çok insanın Rab için bir şeyler yapmak üzere çağrıldığını veya onlara fırsat verildiğini, fakat bunların arasından sadece birkaçının çağrının sorumluluğunu üstlenmeye hazır veya istekli olduğunu söylediğini işittim.

Önceki bölümlerde belirttiğim gibi, birçok kişide kararlı ve azimli olmama, her şeyi oluruna bırakma eğilimi vardır. “Çöl zihniyetine” sahip insanlar hiçbir şey yapmadan her şeye sahip olmak isterler.

KALK VE GİT!

RAB, kulu Musa'nın ölümünden sonra onun yardımcısı Nun oğlu Yeşu'ya şöyle seslendi: “Kulum Musa öldü. Şimdi kalk [onun yerine geç], bütün halkla birlikte Şeria Irmağı'nı geç. Size, İsrail halkına vereceğim ülkeye girin. Musa'ya söylediğim gibi, ayak basacağımız her yeri size veriyorum.”

Yeşu 1:1-3

Tanrı Yeşu'ya Musa'nın öldüğünü ve onun Musa'nın yerini alıp halkı Erden'den geçirerek vaat edilen topraklara götürmesini söylediğinde, bu onun için birçok yeni sorumluluk üstlenmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Ruhsal mirasımızı talep etmek için yola çıktığımızda da aynı şey geçerlidir. Eğer sorumluluklarımızı ciddi şekilde üstlenmek istemi-

yorsak, asla Tanrı'nın meshedişiyle hizmet edebilme ve O'nun huzuruna gelebilme ayrıcalığına sahip olamayız.

İŞTE, UYGUN ZAMAN!

Rüzgârı gözeten [ve her şeyin uygun olmasını bekleyen] ekmez, bulutlara bakan biçmez.

Vaiz 11:4

1993'te Tanrı bana ve Dave'e televizyona çıkmamızı istediğini gösterdiğinde şöyle dedi: "Size televizyona çıkma fırsatı veriyorum; ama bunu şimdi değerlendirmezseniz, bu fırsat elinize bir daha geçmez." Tanrı bu fırsatın özellikle o an için geçerli olduğunu bildirmeseydi, belki de bu fırsatı daha sonra değerlendirmeyi düşünebilirdik. Ne de olsa o dönemde, rahat edebileceğimiz bir hayata ve konuma kavuşmuştuk.

Son dokuz yıldır, Tanrı'nın Sözü'ndeki Yaşam adlı ruhsal hizmeti kurma süreci içindeydik. Şimdi ise Tanrı bizlere birdenbire daha fazla insana ulaşabilme fırsatı veriyordu; biz de zaten bunu yürekten istiyorduk. Fakat bunu gerçekleştirebilmek için, bulunduğumuz "rahat bölgeden" çıkmamız ve yeni sorumluluklar üstlenmemiz gerekecekti.

Tanrı, halkından bir şey yapmalarını istediğinde, her zaman daha "uygun bir zaman" bekleme ayartısıyla karşılaşılır (Elçilerin İşleri 24:25). İşlerin her zaman daha az zahmetli ve daha kolay olmasını bekleriz.

Sorumluluk üstlenmekten korkmamalısınız. Zorluklarla karşılaşarak direnme gücünüzü artırabilirsiniz. Sadece kolay olanı yaparsanız her zaman zayıf ve güçsüz kalırsınız.

Tanrı sorumluluk üstlenmemizi ve bize vermiş olduğu her şeye iyi bakmamızı, bunlarla iyi ürünler veren işler yapmamızı istiyor. Bize verdiği yetenek ve armağanları kullanmazsak, bizlere emanet etmiş olduğu şeyler konusunda sorumluluk almamız oluruz.

HAZIRLIKLI OLUN!

Bu nedenle uyanık kalın [bütün dikkatinizi verin, tedbirli ve etkin olun]. Çünkü o günü ve o saati bilemezsiniz.

Matta 25:13

Matta Kitabı'nın 25. bölümü, Efendimiz'in geri dönmesini beklerken neler yapmamız gerektiğini öğretir.

İlk on iki ayet, bize beşi akıllı, beşi ise akılsız on kızıdan söz eder. Akılsızlar, geri döndüğünde O'nu karşılamak için hazırlıklı olduklarından emin olmak için fazladan bir şey yapmak istemediler, bu yüzden yalnızca kandilleri için gerekli olan yağı aldılar. Akıllılar ise yapmak zorunda olduklarından fazlasını yaptılar. Uzun bir bekleyiş ihtimaline karşı hazırlıklı olmak için yanlarına fazladan yağ aldılar.

Güvey geldiğinde, akılsızlar kandillerinin söndüğünü fark edip akıllı kızlardan biraz yağ istediler. Genelde hep böyle olur. Tembel ve işlerini sürekli erteleyen kişiler, çalışkan ve sorumluluk sahibi kişilerden yardım isterler.

SİZE VERİLENİ KULLANIN

...Kötü ve tembel köle!...

Matta 25:26

Matta Kitabı'nın 25. bölümünde, efendileri tarafından üç köleye teslim edilen talanta ilişkin bir benzetme anlatılır. Efendileri bunun ardından uzak memlekete gider. Onun yokluğunda, kölelerinin mallarına iyi bakmasını bekler.

Beş talant verilen adam bu talantları değerlendirir ve beş talant daha kazanır. İki talant verilen adam da aynısını yapar. Fakat bir talant verilen adam, korktuğundan dolayı parayı toprağa gömer. Bu adam sorumluluk almaktan korkuyordu.

Efendi geri döndüğünde, paraları değerlendiren iki köle hakkında övgü dolu sözler söyler. Ama hiçbir şey yapmayıp parayı toprağa gömen kölesine şöyle der: "Kötü ve tembel köle!" Sonra da bu pa-

ranın ondan alınıp on talanta sahip olana verilmesini ve bu tembel kölenin de ağır şekilde cezalandırılmasını buyurur.

Tanrı'nın size vermiş olduğu yetenekleri kullanıp elinizden geleni yaparak sorumluluk almalısınız, böylece Efendi geri döndüğünde sadece O'nun size vermiş olduğu şeyi değil, daha da fazlasını geri verebilirsiniz.

Kutsal Kitap, Tanrı'nın bizler için olan isteğinin iyi ürün vermemiz olduğunu açıkça gösterir (Yuhanna 15:16).

SORUMLULUĞU DEĞİL, KAYGINIZI ATIN

Uygun zamanda sizi yüceltmesi için, Tanrı'nın kudretli eli altında kendinizi alçaltın. Bütün kaygılarınızı O'na yükleyin, çünkü O sizi kayırır.

1.Petrus 5:6-7

Sorumluluklardan korkmayın. Kaygılarınızı atmaya öğrenin, sorumluluklarınızı değil. Bazı insanlar hiçbir konuda kaygılanmamayı öğrenirler; “kaygılarımı atmakta” o kadar ustalaşırlar ve o kadar rahatlıkla yaparlar ki, hiçbir sorumlulukları da kalmaz...

Önünüze koyulan şeyi yapmayı aklınıza koyun; zor geliyor diye o şeyden kaçmayın.

Tanrı kendisinden istediğiniz bir şeyi veriyorsa, bununla birlikte sorumluluğun da geldiğini asla unutmayın. Bir ev veya bir araba sahibiyse, Tanrı sizin onlara iyi bakmanızı ister. Tembel kötü ruhlar zihninize ve duygularınıza saldırabilir, fakat siz Mesih'in düşüncesine sahipsizsiniz. İblis'in hile ve aldatmacalarını kesinlikle ayırt edebilir, duygularınızı bastırıp doğru bildiğiniz şeyleri yapabilirsiniz. Bir şey istemek kolaydır, fakat karakterimizi geliştiren, bunun sorumluluğunu üstlenmektir.

Bir göl evi alması için eşimi ikna etmeye çalışmıştım. Çünkü böyle bir ev dinlenmek, dua etmek ve Tanrı'nın sözünü araştırmak için çok iyi olurdu. Her şeyden uzaklaşabiliydik. Ona bunun ne kadar harika olabileceğini, çocuklarımızın ve torunlarımızın ne kadar çok

keyif alabileceğini, hatta liderlik grubumuzla iş toplantılarını orada yapabileceğimizi ve muhteşem dua zamanları geçirebileceğimizi söyledim.

Her şey kulağa hoş geliyordu, fakat Dave bana bu işin olumsuzluklarını anlatmaya başladı. Zaten ne kadar çok meşgul olduğumuzu, bir evin daha bakımını üstlenmeyeceğimizi hatırlattı. Çim sahanın bakımından, bakım masraflarından, ödemelerinden, vs. söz etti. Bana evin sahibi olup sorumluluk almak yerine, uzaklaşmaya ihtiyacımız olduğunda böyle bir yer kiralamanın çok daha iyi olacağını belirtti.

Ben olaya duygusal, o ise gerçekçi yaklaşıyordu. Karar verirken her ikisini de göz önünde bulundurmalıyız. Sadece keyif alabileceğimiz şeyleri değil, sorumluluklarımızı da görmeliyiz. Bol zamana sahip olanlar için bir göl evi elbette harikadır, ama bizim için değil. Bunun farkındaydım aslında, ama uzunca bir süre Dave’i bu evi alması için ikna etmeye çalışmıştım.

Eşim bu kararı verdiği için mutluyum. Eğer böyle olmasaydı, eminim o yeri almış olurduk ve bir süre sonra da, sorumluluklarının altından kalkamayacağımız için satmış olurduk muhtemelen. Sonunda düşündüğümüz gibi oldu; arkadaşlarımızdan biri bir göl evi satın aldı ve bizim de belirli zamanlarda kullanmamıza izin verdi.

Bilgece davranırsanız, Tanrı’nın ihtiyaçlarınızı karşıladığını göreceksiniz. Mesih’in düşüncesine göre davranan biri bilgece davranır. Böyle insanlar duygularına göre hareket etmezler.

Sorumlu olun!

18.
Bölüm

***Lütfen Her Şey Kolay Olsun;
Çok Zor Olursa Dayanamam***
Çöl Zihniyeti #3

Lütfen Her Şey Kolay Olsun; Çok Zor Olursa Dayanamam

Çöl Zihniyeti #3

Bu doğru olmayan düşünce tarzı, daha önce ele aldığımız düşünce tarzına benziyor. Tanrı halkı arasında bu soruna fazlaca rastlandığı için, kitabın bir bölümünü bu konuya ayırmak istiyorum.

Bugün size ilettiğim bu buyruk ne tutamayacağımız kadar zor, ne de ulaşamayacağımız kadar uzaktır.

YASA'NIN TEKRARI 30:11

Dua etmem için sırada duran insanların ağızından duyduğum en yaygın özürlerden biridir bu. Sık sık birileri, öğüt almak ve dua etmem için bana gelirler. Onlara Tanrı sözünün veya Kutsal Ruh'un o konuda ne dediğini hissettiğimi söylediğimde şöyle karşılık verirler: “Evet, doğru olduğunu biliyorum; Tanrı da bana aynı şeyi göstermişti. Fakat Joyce, *bu çok zor, ben bunu yapamam.*”

Tanrı bana, insanların vazgeçmeleri için, bu düşünceleri ve sözleri onların zihinlerine düşmanın sokmaya çalıştığını gösterdi. Tanrı bana bu gerçeği birkaç yıl önce gösterdiğinde, bana her şeyin ne kadar zor olduğunu söylemeyi bırakmamı öğütledi. Bunu yaptığım takdirde, her şeyin daha kolay olacağına dair güvence verdi.

Yolumuzdaki engelleri aşip bir şeyler yapmaya kararlı olsak bile, zamanımızın çoğunu yapmaya çalıştığımız şeyin “ne kadar zor” olduğunu düşünerek ve söylenerek geçiriyoruz. Olumsuz düşündüğümüz için, işimiz başlangıçtakinden daha da zor oluyor.

Nasıl yaşamam ve davranmam gerektiğini Kutsal Kitap'ta görüp, olmam gereken yerle o anda bulunduğum yeri karşılaştırmaya baş-

ladığımda hep şöyle derdim: “Tanrım, senin isteğini yapmak istiyorum, fakat bu o kadar zor ki!” Bunun üzerine Rab beni, buyruklarının zor ve ulaşılamayacak kadar uzakta olmadığını söylediği, Yasa’nın Tekrarı 30:11’e yönlendirdi.

Rabbimiz’in buyruklarının bizler için zor olmamasının nedeni, içimizdeki Kutsal Ruh’tur.

YARDIMCI

Ben de Baba’dan dileyeceğim. O sonsuza dek sizinle birlikte olsun diye size başka bir Yardımcı (Tesellici, Öğütçü, Avukat, Şefaathçi, Yakarışçı, Güçlendiren, Yanı Başında Hazırda Bekleyen), Gerçeğin Ruhu’nu verecek.

Yuhanna 14:16

Tanrı’nın lütfuna güvenmeden kendi başımıza bir iş yapmaya çalıştığımızda işler zorlaşır. Hayatta her şey kolay olsaydı, Kutsal Ruh’un gücüne bile ihtiyacımız kalmazdı. İncil, O’ndan “Yardımcı” olarak söz eder. O bize *yardım etmek* için her zaman içimizde ve bizimle birlikte. O, yapamayacağımızı yapabilmemizi sağlar. O, çok zor yapabileceğimiz bir şeyi kolaylıkla yapabilmemizi sağlar.

KOLAY YOL VE ZOR YOL

Firavun İsraililer’i salıverdiğinde, Filist yöresi yakın olmasına karşın, Tanrı onları oradan götürmedi. Çünkü, “Halk savaşla karşılaşınca, düşüncelerini değiştirip Mısır’a geri dönebilir” diye düşündü.

Mısır’dan Çıkış 13:17

Şundan emin olabilirsiniz: Tanrı sizi nereye yönlendirirse yönlendirsin, size bakıp sizi koruyabilir. Tanrı gücümüzü aşan şeylerin başımıza gelmesine asla izin vermez (1.Korintliler 10:13). İhtiyacımız olan güç için O’na güvenmeyi öğrenirsek, sürekli çabalamamıza gerek kalmaz.

Tanrı’nın sizden bir şey yapmanızı istediğini biliyorsanız, işler zorlaşacak diye geri adım atmayın. İşler zorlaştığında, O’nunla daha

çok zaman geçirin. Öyle ki, yardım gereksindiğimizde merhamet görelim ve lütuf bulalım (İbraniler 4:16).

Lütuf, Tanrı'nın bir armağanıdır. O, kendi başımıza yapamaya-
cağınız işleri sizin aracılığınızla yapar. O'nun sizden istediklerinin
zor olduğunu düşünmemelisiniz.

Tanrı bazen içimizde bir şeyler yapmak için, bizi zorlu bir yolda
yürütür. Yaşamımızdaki her şey kendi başımıza halledebileceğimiz
kadar kolay olsaydı Tanrı'ya güvenmeyi nasıl öğrenirdik?

Tanrı, İsrailoğulları'nı hâlâ korkak oldukları için uzun ve zorlu
yollarda dolaştırdı. Vaat edilen topraklarda karşılaşacakları savaşa
hazırlamak için onların içlerinde çalışıp bir şeyleri değiştirmek zo-
rundaydı.

İnsanların çoğu, vaat edilen topraklara girmenin, artık savaşın
bittiği anlamına geldiğini düşünür, ama bu doğru değildir. İsraili-
ler'in Şeria İrmağı'nı geçtikten sonra neler olduğunu okursanız, vaat
edilen toprakları ele geçirmeye gittiklerinde arka arkaya savaşa gir-
diklerini göreceksiniz. Ama Tanrı'nın gücüyle ve yönlendirişyle,
girdikleri her savaşı kazandılar.

Tanrı, bu toprakları ele geçirmek için yapacakları savaşa hazır
olmadıklarını bildiği için, daha kısa ve daha kolay bir yol olmasına
rağmen, onları daha zor ve daha uzun yoldan dolaştırdı. Düşman-
larla karşılaşınca Mısır'a geri döneceklerini bildiği için, onlara
Kendisinin kim olduğunu ve kendi güçlerine dayanmamaları ge-
rektiğini öğretebilmek için onları zor yoldan dolaştırdı.

İnsan zor bir dönemden geçerken, vazgeçmeyi düşünebilir. Şey-
tan düşüncelerimizde (aklımızda) bizi yenilgiye uğratabilirse, gerçek
anlamda da yenilgiye uğratabileceğini bilir. Bu nedenle, yorgun ve
bitkin düşmemek, cesaretimizi kaybetmemek çok önemlidir.

SIKI TUTUNUN!

**İyilik yapmaktan usanmayalım. Gevşemezsek mevsiminde bi-
çeriz.**

Galatyalılar 6:9

Cesaretini kaybetmek ve usanmak, ‘düşüncede vazgeçmek’ demektir. Kutsal Ruh düşüncelerimizde vazgeçmememizi söylüyor, çünkü dayanırsak er ya da geç hasadı biçeriz.

İsa’yı düşünün; vaftiz olup Kutsal Ruh’la dolduktan hemen sonra İblis tarafından denenmek üzere Ruh’un aracılığıyla çöle götürüldü. Morali bozulup cesareti kırılmadı. Olumsuz düşünmedi ya da konuşmadı. Kafası karışıp bütün bunların neden başına geldiğini anlamaya çalışmadı! Her bir denenmeden zaferle ayrıldı.

Rabbimiz kırk gün boyunca çölde dolaştırılmasına rağmen yakınmadı. Göksel Babası’ndan güç aldı ve oradan zaferle ayrıldı (Luka 4:1-13).

İsa’nın, öğrencileriyle birlikte ülkenin her tarafında, her şeyin ne kadar zor olduğunu söyleyip durarak dolaştığını düşünebiliyor musunuz? Çarmla gitmenin ne kadar zor olduğunu söyleyip durduğunu veya ileride olacıklardan ne kadar korktuğunu söylediğini hayal edebiliyor musunuz? Ya da o günün şartlarında yaşamının ne kadar sinir bozucu olduğunu, evim diyebileceği bir yer olmadan, yağmurdan korunabileceği bir barınağı ve geceleyin yatabileceği bir yatağı olmadan nasıl dolaşıp durduğunu söylediğini düşünebiliyor musunuz?

Müjde’yi ülkenin her yanında duyurarak dolaşırken, bu tür hizmetler sırasında karşılaşılan zorluklar hakkında konuşmamayı öğrenmem gerekmişti. Her seferinde garip otellerde kalmanın zorlukları, sürekli dışarıda yemek yemek, her hafta sonu farklı yerlerde ve yataklarda yatmak, evimden uzakta olmak, tanıştığım yeni insanlara tam ısınmışken ayrılmak gibi konularda yakınmamayı öğrenmem gerekiyordu.

Bizler Mesih’in düşüncesine sahibiz ve biz de O’nun gibi olayların üstesinden gelebiliriz: Bunu, “vazgeçmeliyim tarzındaki düşüncelerle” değil, “zaferli olacağım tarzındaki düşüncelerle” zihinsel olarak hazırlanarak başarabiliriz.

ACI ÇEKMENİN ARDINDAN BAŞARI GELİR

Mesih bedence acı çektiğine göre, siz de aynı düşünceyle silahlanın. Çünkü [Mesih'in düşüncesine sahip olarak] bedence acı çekmiş olan, [bilerek işlenen] günaha sırt çevirmiştir [kendini ve dünyayı hoşnut etmeyi bırakmıştır; Tanrı'yı hoşnut eder]. Sonuç olarak, dünyadaki yaşamının geri kalan bölümünü artık insan tutkularına göre değil, Tanrı'nın isteğine göre sürdürür.

1.Petrus 4:1-2

Sıkıntıların üstesinden gelmemizin sırrı bu ayettedir. Ayeti şöyle yorumluyorum:

“İsa'nın neler yaşadığını ve nasıl acı çektiğini düşünün; zorlukları aşma konusunda bu size yardımcı olacaktır. Silahlanıp savaşa hazırlanın; İsa'nın yapmış olduğu gibi, düşüncelerinizi savaşı kazanmaya hazırlayın... ‘Tanrı'yı hoşnut etmek için bu acıya sabırla katlanacağım...’ Çünkü olaylar karşısında Mesih'in düşüncesine sahip olarak acı çekersem, artık yalnızca kendimi hoşnut etmek için yaşamış olmayacağım ve zor olan şeylerden kaçıp yalnızca kolayıma giden şeyleri yapmış olmayacağım. Artık benliğime göre hareket edip duygu ve hislerime güvenerek değil, Tanrı'nın isteği doğrultusunda yaşayacağım.”

Tanrı'nın isteğini yerine getirebilmek için “bedensel” olarak acı çektiğimiz zamanlar vardır.

Sürekli seyahat etmem nedeniyle bedenim rahat edemiyor, fakat bunun Tanrı'nın isteği olduğunu biliyorum. Bu nedenle, bu konuda doğru düşünceleri kuşanmalıyım; yoksa daha işe başlamadan önce yenilgiye uğrarım.

Hayatınızda ve çevrenizde katlanılması çok zor olan insanlar olabilir, fakat yine de Tanrı'nın, bu kişiyle olan ilişkinizi sürdürmenizi ve ondan uzaklaşmamanızı istediğini bilirsiniz. Yani o kişinin yanında olmak pek de kolay bir şey olmadığı için bedeniniz acı çekiyordur, ama bu durum hakkında doğru düşünerek kendinizi hazırlayabilirsiniz.

MESİH'İN YETERLİLİĞİNDE KENDİ KENDİNE YETMEK

Yoksulluk çekmeyi de bilirim, bolluk içinde yaşamayı da. İster tok ister aç, ister bolluk ister ihtiyaç içinde olayım, her durumda, her koşulda yaşamanın sırrını öğrendim. Beni güçlendirenin aracılığıyla her şeyi yapabilirim. [Benim iç varlığımı güçlendirenin aracılığıyla her şeye hazırım ve her şeyi göğüsleyebilirim; Mesih'in yeterliliğinde kendi kendime yeterim.]

Filipililer 4:12-13

Doğru düşünüş biçimi bizleri “silahlandırarak” savaşa hazırlar. Yanlış düşünce biçimiyle savaşa atılmak, ön saflarda silahsız bulunmak gibidir. Bu şekilde fazla dayanamayız.

İsrailliler sızlanıyordu; on bir günlük yolculuğun kırk yıl sürmesinin nedenlerinden biri buydu. Her zorluk karşısında söylenip durdular. Onların zihniyeti şöyleydi: “Lütfen her şey kolay olsun, çok zor olursa dayanamam!”

Geçenlerde, pek çok inanlının ‘Pazar savaşçısı’ ve ‘Pazartesi mırmırcısı’ olduğunu fark ettim. Pazar günü iyi konuşma yaparlar, fakat Pazartesi günü sıra bu “konuşmaları uygulamaya” geldiğinde ve etkilemek için etrafta da hiç kimse olmadığında, en küçük sınamada bile başarısızlığa uğrarlar.

Mırıldanan ve sızlanan biriyseniz, **“Beni güçlendiren Mesih aracılığıyla her şeyi yapabilirim”** düşüncesine sahip olun (Filipililer 4:13).

19.
Bölüm

***Elimde Değil, Sızlanmaya,
Hata Bulmaya ve Yakınmaya Bağımlıyım***
Çöl Zihniyeti #4

Elimde Değil, Sızlanmaya, 19

Hata Bulmaya ve Yakınmaya Bağımlıyım

Çöl Zihniyeti #4

Zor zamanlarımızda da Tanrı'yı yüceltmeyi öğreninceye kadar, içinde bulunduğumuz zor durumlardan kurtulamayız. Tanrı'yı yücelten acı değildir. Bu acıların içindeyken O'nu hoşnut eden ve yücelik getiren şey, Tanrı'ya yaraşır tavır ve tutumlarımızdır.

Kutsal Kitap'taki ayetleri anlayabilmek için yavaşça okumalı, her bir cümleyi ve satırı iyice özümsemeliyiz. Doğruyu söylemek gerekirse, yıllarca bu ayetler üzerinde çalışmama ve Kutsal Kitap'ta açıkça İsa'nın acılarımızı ve elemelerimizi yüklediği söylenmesine rağmen, Tanrı'nın neden acı çekmemden bu kadar hoşnut kaldığını anlamaya çalışmışımdır (Yeşaya 53:3-6).

*Haksız yere acı çeken kişi,
Tanrı bilinciyle acıya
katlanırsa, Tanrı'yı hoşnut
eder (kabul görür ve övgüye
layıktır). Çünkü günah işleyip
dövüldüğünüzde dayanırsanız,
bunda övülecek ne var? Ama
[sonuç getiren] iyilik edip acı
çektüğünüzde dayanırsanız,
Tanrı'yı hoşnut edersiniz.*

1.PETRUS 2:19-20

1.Petrus Kitabı'ndaki ayetlerin odak noktasının acılar olmadığını, fakat bu acılar esnasında sergilememiz gereken tavır ve tutumlarımız olduğunu fark ettim. Bunu yıllar sonra fark etmiştim.

Bu bölümde kullanılan “sabır” sözcüğüne dikkat edin! Biri bize karşı haksızca davranır ve biz de bu duruma sabırla dayanırsak, Tanrı'yı hoşnut etmiş oluruz. O'nu hoşnut eden şey acılarımız değil, sabrımızdır. Tanrı, acı çektiğimiz anlarda, bizleri yüreklendirmek için İsa'nın hak etmediği halde uğradığı saldırılar karşısında nasıl tepki verdiğini görmemizi istiyor.

ÖRNEĞİMİZ OLAN İSA

Nitekim bunun için çağrıldınız [bu, çağrınızın ayrılmaz bir parçasıdır]. Mesih, izinden gidesiniz diye uğrunuza acı çekerek size [Kendisi özel olarak] örnek oldu. O günah işlemedi, ağzından hileli söz çıkmadı. Kendisine sövüldüğünde sövgüyle karşılık vermedi, acı çektiğinde kimseyi [intikamla] tehdit etmedi; davasını [ve kendini], adaletle yargılayan Tanrı'ya bıraktı.

1.Petrus 2:21-23

İsa görkemli bir şekilde acı çekti! Sessizce acı çekti, yakınmadı, ne olursa olsun Tanrı'ya güvendi, her durumda aynı tavrı sergiledi. Her şey rahat ve kolay olduğunda sabırla karşılık verip zorluk ve haksızlıkla karşılaştığında sabırsızlık göstermedi.

Yukarıdaki ayetler, İsa'nın, bizim örneğimiz olduğunu ve nasıl yaşamamız gerektiğini göstermek için geldiğini söyler. İnsanlara karşı olan tutum ve davranışlarımız, onların da nasıl davranmaları gerektiğini gösterir. Çocuklarımıza sözlerimizden daha çok, sergilediğimiz örnek davranışlarla öğretiriz. Bütün insanlar tarafından okunan mektuplar olmalıyız (2.Korintliler 3:2-3), evrendeki yıldızlar gibi parlamalıyız (Filipililer 2:15).

ALÇAKGÖNÜLLÜ, YUMUŞAK HUYLU VE SABIRLI OLMAYA ÇAĞRILDIK

Bu nedenle, Rab'bin uğruna tutuklu olan ben, aldığınız [ilâhi] çağrıya yaraşır biçimde yaşamınızı [ve Tanrı hizmetine saygınlık getirir bir şekilde davranmanızı] rica ederim. Her bakımdan alçakgönüllü, yumuşak huylu (kendi çıkarını düşünmeyen, nazik), sabırlı olun. Birbirinize sevgiyle, hoşgörülle davranın.

Efesliler 4:1-2

Alçakgönüllülükle, yumuşak huylu ve sabırla acı çekmeye ilişkin, anlatmak istediğimi çok güzel şekilde ortaya koyacak mükemmel bir örnek vermek istiyorum. Bir zamanlar ailemizin başından geçen bir olaydır bu.

Oğlumuz Daniel bir hizmet için gitmiş olduğu Dominik Cumhuriyeti'nden yeni dönmüştü. Kolunda şiddetli deri döküntüleri ve açık yaralar vardı. Ona, bunun sarmaşık zehirlenmesi olduğu söylenmişti. O kadar kötü görünüyordu ki, tekrar hastaneye götürmek zorunda kaldık. O gün aile doktorumuz yerinde değildi, bu nedenle onun telefonlarına cevap veren doktordan randevu aldık.

Randevuyu kızımız Sandra almıştı. Doktora kendisini tanıtarak Daniel'in durumunu anlattı. Sandra dâhil o gün hepimiz çok meşguldük. Kırk beş dakikalık yolculuktan sonra, doktorun muayenehanesine vardıklarında oldukça şaşırılmışlardı. Doktor onlara, “Üzgünüm, ama on sekiz yaşını doldurmamış hastalara ebeveynlerin refakati olmadan bakamıyoruz. Kuralımız böyle” demişti.

Sandra doktoru telefonla aradığında kardeşini getirecek olanın kendisi olduğunu, seyahatlerimizden dolayı sık sık onu bizim yerimize doktora kendisinin götürdüğünü açıkladığını anlattı. Fakat yanında bir ebeveyni olması konusunda ısrar ettiler.

Bu durumda Sandra sinirlenebilirdi. Zaten yoğun olan programın arasına bu beklenmedik olayı da sokabilmek için elinden geleni yapmış, ama tüm bu emeği ve planları boşa çıkmıştı. Bir de kırk beş dakikalık geri dönüş yolculuğu onları bekliyordu. Tüm bunlar zaman kaybından başka bir şey değildi.

Tanrı, sakin olmasına ve güler yüzlülüğünü korumasına yardım etti. Annesinin ziyaretine gitmiş olan babasını aradı ve durumu ona anlattı. O da geleceğini ve durumla ilgileneceğini söyledi. O sabah Dave yüreğinde, onlarla ne yapacağını bilmediği halde ofise uğrayarak kitaplarımdan ve kasetlerimden birkaç tane alma isteği duymuştu. Sadece gidip almak istemişti.

Doktorun bulunduğu binaya vardığında, hasta kabulüyle ilgilenen kadın, Dave'e bir Tanrı hizmetkârı olup olmadığını, hatta Joyce Meyer'le evli olup olmadığını sordu. Dave ona olumlu bir yanıt verince, beni televizyonda izlediğini, aile bireylerimiz hakkında epeyce bilgi sahibi olduğunu ve gerçekten de onun aynı kişi olup olmadığını merak ettiğini söyledi. Dave onunla biraz sohbet ettikten sonra, duygusal şifa hakkındaki kitaplarımdan birini ona verdi.

Bu hikâyeyi sizlere anlatma amacım şudur: Ya Sandra sabretmeyip öfkeye kapılmış olsaydı? Tanıklığı zarar görür, hatta belki de tamamen boşa giderdi. Beni televizyonda izleyen bu kadının, ailemin kötü davranışına tanık olması ruhsal olarak ona zarar da verebilirdi.

Dünyada pek çok insan Tanrı'yı bulmaya çalışır ve bizim sergilediğimiz davranışlar, söylediğimiz şeylerden çok daha önemlidir. Tabii ki Müjde'yi sözle anlatmamız önemlidir, fakat bunu yapıp da ardından kendi tutumlarımızla ve davranışlarımızla söylediklerimizi boşa çıkarmak, hiç söylememekten daha kötüdür.

Sandra bu durum karşısında sabırla acı çekti. Tanrı'nın sözü bizleri böyle bir tutum ve davranış içinde olmaya çağırır.

YUSUF'UN SABIRLA ÇEKTIĞI ACILAR

Önlerinden bir adam göndermişti,

Köle olarak satılan Yusuf'tu bu.

Zincir vurup incittiler ayaklarını,

Demir halka geçirdiler boynuna,

Söyledikleri [acımasız kardeşlerine] gerçekleşinceye dek,

RAB'bin sözü onu sınadı.

Mezmur 105:17-19

Kardeşleri tarafından hor görülen ve haksızca kötü davranılan Yusuf'u düşünün. Kardeşleri onu köle tüccarlarına satıp babalarına, onun vahşi bir hayvan tarafından öldürüldüğünü söylerler. Bu arada Potifar adlı zengin bir adam tarafından satın alınan Yusuf, efendisinin evine köle olarak götürülür. Tanrı'nın lütfu gittiği her yerde Yusuf'un üzerindedir. Zaman geçmeden Yusuf yeni efendisinin gözünde lütf bulur.

Yusuf terfi etmeye devam eder, ama bir haksızlıkla karşılaşır. Potifar'ın karısı, Yusuf'a kendisiyle yatması için durmadan baskı yapıp ikna etmeye çalışır, ama Yusuf doğru bir adam olduğu için

buna asla yanaşmaz. Kadın da kocasına yalan söyleyerek Yusuf'un kendisine saldırdığını söyler ve bu da Yusuf'un işlememiş olduğu bir suç için zindana atılmasına neden olur!

Yusuf zindanda kaldığı süre boyunca başkalarına yardım etmeye çalışır. Asla durumundan yakınmaz. Acı çektiği halde doğru bir tutum sergilediği için Tanrı onu sonunda kurtarır ve terfi ettirir. Yusuf Mısır'da öyle büyük bir güç ve yetkiye sahip olur ki, Firavun'dan sonraki adam konumuna gelir.

Tanrı Yusuf'u kardeşleri konusunda da haklı çıkarır. Kıtlık baş gösterince yiyecek almak için kardeşleri Yusuf'un önüne çıkarlar. Yusuf onlara, hak ettikleri halde kötü davranmaz ve bir kez daha Tanrı'ya yaraşır bir tutum sergiler. Onlara, kötülük olarak düşündükleri şeyleri Tanrı'nın iyiliğe çevirdiğini, onların kendi elinde değil, Tanrı'nın elinde olduklarını ve onları bereketlemekten başka hiçbir şey yapmaya hakkı olmadığını söyler (Bkz. Yaratılış 39-50. bölümler).

YAKINMANIN TEHLİKELERİ

Yine bazıları gibi Rab'bi denemeyelim [sabrımı denemeyelim, bela olmayalım ve O'nun iyiliğini istismar etmeyelim]. Böyle yapanları yılanlar öldürdü. Kimileri gibi de söylenip durmayın. Söylenenleri ölüm meleği öldürdü. Bu olaylar başkalarına ders olsun diye onların başına geldi; çağların sonuna ulaşmış olan bizleri uyarmak için yazıya geçirildi.

1.Korintliler 10:9-11

Bu ayetlerden, Yusuf'la İsrail halkı arasındaki farkı kolayca görebiliriz. O hiç yakınmamasına rağmen, İsrail halkı yakınmaktan başka bir şey yapmadı; olaylar istedikleri gibi gelişmeyince küçücük şeylerden bile yakınıp durdular. Kutsal Kitap sızlanmanın, hata bulmanın ve yakınmanın tehlikeleri konusunda bizleri uyarır.

Mesaj oldukça açıktı; İsrail halkının yakınmaları düşmana kapı açtı, o da kapıdan içeri girip onları yok etti. Tanrı'nın iyiliğini takdir etmeliydiler; fakat etmediler. Bunun için de bedelini ödediler.

Bütün bu olaylar ve çektikleri eziyetler, onlar gibi davranırsak başımıza neler geleceğini göstermek amacıyla yazılmıştır.

Önce düşüncelerimizle yakınıyoruz, sonra da ağzımızla... Yakınmak, vaat edilen topraklara ulaşmamızı engelleyen bir çöl zihniyettir.

İsa örneğimizdir ve biz de O'nun yaptığını yapmalıyız.

İsrail halkı *yakındı* ve çölde *kaldı*.

İsa *övdü* ve ölümden *dirildi*.

Övgü ve hamtlar sunmanın gücüyle, yakınmanın gücü arasındaki farkı bu karşılaştırmada görebiliriz. Evet; yakınmak, sızlanmak ve hata bulmanın bir gücü vardır, fakat bu güç negatif bir güçtür. Düşüncemizi ve sözlerimizi bunlardan herhangi birine teslim ettiğimizde Şeytan'a, Tanrı'nın sahip olmasına izin vermediği bir güç sağlamış oluruz.

SIZLANMA, HATA BULMA VE YAKINMA

Her şeyi [Tanrı'ya karşı] söylenmeden [sızlanmadan, hata bulmadan] ve [aranızda] çekişmeden yapın ki, yaşam sözüne sınıksız sınırlar aralarında evrendeki yıldızlar gibi parladığımız bu eğri ve sapık kuşağın ortasında kusursuz ve saf, Tanrı'nın lekesiz çocukları olasınız.

Filipililer 2:14-15

Bazen bütün dünya yakınıyor gibi görünür. Minnetarlık ve övgü çok az, sızlanma ve yakınma fazlasıyla görülür. İnsanlar işlerinden, patronlarından yakınıp dururlar. Halbuki düzenli bir işe sahip oldukları için minnet duymalı, evsizler için yapılan barmaklarda kalmadıkları ya da bir tas çorba için yemek kuyruklarında beklediklerine şükretmelidirler.

Bu yoksul insanların birçoğu kusur ve eksikliklerine rağmen o işe sahip olmaktan büyük bir heyecan duyacaktır. Düzenli bir gelire sahip olmak, kendi evinde oturmak ve kendi yemeğini pişirmek için, o sözde mükemmel olmayan patronla canı gönülden çalışmayı isteyeceklerdir.

Belki de gerçekten daha dolgun ücret veren bir işe ihtiyacımız var ya da patronunuz size karşı gerçekten haksızca davranıyor. Bu üzücü, ama bunun çözümü yakınmak değildir.

KAYGILANMAYIN – DUA EDİP ŞÜKREDİN

Hiç kaygılanmayın; her konudaki dileklerinizi, Tanrı'ya dua edip yalvararak şükranla bildirin.

Filipililer 4:6

Elçi Pavlus bu ayette sorunlarımızı nasıl çözeceğimizi öğretiyor. *Her durumda şükranla dua etmemizi öğütlüyor.*

Aynı ilkeyi Rab bana şöyle öğretti: “Joyce, şu anda sahip olduğun şeyler için minnettar değilsen, sana başka şeyleri niçin vereyim ki? Yeniden yakınman için niçin başka şeyler vereyim?”

İsteklerimizi şükranla dolu yaşamlarımız aracılığıyla bildiremiyorsak, olumlu bir cevap alamayız. Tanrı'nın sözü ‘yakınarak dua edin’ değil, ‘şükranla dua edin’ diyor.

Yakınma, sızlanma ve hata bulma genellikle bir olay istediğimiz şekilde gelişmediğinde veya birisinden beklemediğimiz davranışlar gördüğümüzde gerçekleşir. Tanrı'nın sözü bize bu gibi durumlarda sabırla beklememizi öğütler.

Sabrın, bekleyebilme yeteneği değil, beklerken iyi tutumu sürdürebilme yeteneği olduğunu keşfettim.

Hem yakınma konusuna, hem de olumsuz düşünme ve olumsuz konuşma ile bağlantılı olan diğer konulara ciddi bir şekilde yaklaşmak çok önemlidir. Rab'bin, düşüncelerimizi ve sözlerimizi bunlara teslim etmenin tehlikeleri konusunda bana esin verdiğine içtenlikle inanıyorum.

Tanrı, Yasa'nın Tekrarı 1:6'da İsrail halkına, “...**Bu dağda yeteri kadar kaldınız**” dedi. Belki sizler de aynı dağın etrafında pek çok kez bulundunuz ve şimdi oradan ayrılmaya hazırsınız. Eğer hazırsanız, düşünceleriniz ve konuşmalarınız yakınmalarla dolu olduğu sürece imanda büyüemeyeceğinizi unutmayın.

Yakınmamanın kolay olacağını söylemedim, ama sizler Mesih'in düşüncesine sahipsiniz. Bundan neden sonuna kadar istifade etmeyelim ki?

20.
Bölüm

***Herhangi Bir Şey İçin Beni Bekletme,
Her Şeyi Hemen Şimdi Almayı
Hak Ediyorum
Çöl Zihniyeti #5***

Herhangi Bir Şey İçin Beni Bekletme, 20

Her Şeyi Hemen Şimdi Almayı Hak Ediyorum

Çöl Zihniyeti #5

Sabırsızlık, gurur sonucu ortaya çıkan bir üründür. Gururlu bir insan, herhangi bir şeyi uygun bir tutum içinde bekleyemez. Bir önceki bölümde ele aldığımız gibi, sabır, bekleyebilme yeteneği değil, beklerken iyi tutumu sürdürebilme yeteneğidir.

Öyleyse kardeşler, Rab'in gelişine dek [gelişini beklerken] sabredin. Bakın, çiftçi ilk ve son yağmurları alıncaya dek toprağın değerli ürününü nasıl sabırla bekliyor!

YAKUP 5:7

Bu ayet bize, “beklerseniz sabırlı olun” değil, “beklerken sabredin” diyor. Beklemek hayatın bir parçasıdır. Birçok insan “iyi bir tutum içinde beklemez,” oysa bekleyerek geçirdiğimiz zamanlar, bir şeyler olarak geçirdiğimiz zamanlardan çok daha fazladır.

Dua aracılığıyla Tanrı'dan, inanarak bir şeyler isteriz. Sonra da bunun gerçekleştiğini görünceye kadar bekleriz. Gözlerimizle bunun gerçekleştiğini gördüğümüzde çok seviniriz, çünkü sonunda beklediğimiz şeye kavuşmuşuzdur.

Ama bizler her zaman ileriye doğru bakma, hedefe doğru koşma ihtiyacında olan, sonuca odaklı insanlar olduğumuz için, yeniden o dileme ve inanma sürecine bir başka şey için daha geri döneriz ve istediğimiz bir sonraki şeyi elde edinceye kadar tekrar beklemeye koyuluruz.

Bu durum, yaşamımda bekleyerek geçirdiğim zamanların Rab-den bir şeyler olarak geçirdiğim zamanlardan çok daha fazla oldu-

ğunun farkına varmamı sağladı. Bu nedenle, yalnızca alarak geçirdiğim zamanlardan değil, bekleyerek geçirdiğim zamanlardan da zevk almayı öğrenmeye karar verdim.

Gideceğimiz yere doğru yol alırken, bulunduğumuz yerden zevk almayı öğrenmeliyiz!

KIBİR, SABIRLA BEKLEMESİ ENGEL OLUR

Tanrı'nın bana başı sağladığı lütufla (Tanrı'nın hak edilmeyen inayeti) hepimize söylüyorum: Kimse [kendi önemi hakkında abartılı bir görüğe sahip olarak] kendisine gereğinden çok değer vermesin. Herkes Tanrı'nın kendisine verdiği iman ölçüsüne göre düşüncelerinde sağduyulu olsun.

Romalılar 12:3

Sabırla beklemeyi bilmiyorsanız, beklerken geçirdiğiniz zamandan zevk almanız mümkün değildir. Kibir, sabırla beklemeye engel olur. Çünkü kibirli kişi kendisine gereğinden çok değer vererek hiçbir şekilde asla rahatsız edilmemesi gerektiğine inanır.

Kendimize gereğinden çok değer vermemeli, başkalarına tepeden bakmamalıyız. Her şeyi istediğimiz gibi yapmadıklarını veya beklediğimiz gibi çabucak yapmadıklarını düşünüyorsak, sabırsız davranmış oluruz.

Alçakgönüllü bir insan sabırsız bir tavır sergilemez.

GERÇEKÇİ OLUN!

...Dünyada sıkıntınız olacak. Ama cesur olun [kendinize güvenin, emin olun, yılmayın], ben dünyayı yendim [sizlere zarar verecek gücü ezdim ve onu sizin için yendim]!

Yuhanna 16:33

Şeytan'ın, bizleri aklımızı kullanarak sabırsız tutum ve tavırlara sürüklemek için başvurduğu bir başka yöntem ise, gerçekçi bir düşünce yapısı yerine idealist bir düşünce yapısına sarılmamızdır.

Eğer yaşamımızın ve sosyal ilişkilerimizin her zaman mükemmel

olması gerektiğine inanıyorsak, tuzağa düşüyoruz demektir. Şeytan, bu düşünceler aracılığıyla bize tuzak kurar.

Negatif olmamız gerekiyor demiyorum; pozitif düşünce, tutum ve tavır konusunda çok kararlıyım. Fakat hayatta pek az şeyin mükemmel olduğunu önceden fark edecek kadar gerçekçi olmanızı öneriyorum.

Eşimle birlikte seminerler düzenlemek için neredeyse her hafta sonu başka şehirlere gideriz. Çoğu zaman otellerin düğün salonlarını, toplantı odalarını veya konferans salonlarını kiralarız. Başlangıçta, bu yerlerde ne zaman bir sorun çıksa sabırsızlanırdım; sınırlarım altüst olurdu. Örneğin, klimanın iyi çalışmaması (bazen hiç çalışmazdı), konferans odasındaki ışıklandırmanın yetersizliği, sandalyelerin kirli, paslı ve bakımsız olması ya da bir önceki balodan kalan pasta artıklarının yerlerde olması gibi...

Bu yerler için iyi para ödediğimizi, her şeyin düzenli ve iyi olmasını beklemenin hakkımız olduğunu düşünüyor ve beklediğim gibi çıkmayınca da sınırlarım bozuluyordu. Kiralanan yerlerin temizliğinden ve konforundan emin olmak için elimizden gelen her şeyi yapıyorduk, fakat buna rağmen bu yerlerin %75'inde beklentilerimize uymayan şeylere rastlıyorduk.

Bazen bizimle birlikte seyahat eden gurubumuz için rezervasyonu erken yapacaklarına dair söz verirlerdi; fakat otele vardığımızda hiç boş oda kalmadığını ve birkaç saat beklememiz gerektiğini söylerlerdi. Otel çalışanları genellikle, kendilerine sürekli hatırlatmamıza, hatta yazılı olarak tüm tarihleri ve saatleri bildirmemize rağmen, yine de toplantılarımızla ilgili yanlış bilgiler iletirlerdi. Otel görevlileri de genellikle tembel ve kaba insanlardı. Seminer için sipariş verdiğimiz öğle yemekleri olması gerektiği gibi olmazdı çoğu zaman.

Özellikle bir keresinde, Hıristiyan Kadınlar Konferansı'nda (yaklaşık sekiz yüz kadın vardı) verilen tatlılara rom karışmıştı. Mutfak karışık durumdaydı, nikâh resepsiyonunda verilmekte olan yemeklerle bizim yemeklerimiz birbirine karışmıştı. Kadınlar da bize tatlılarda alkol tadı olduğunu söyleyince, onlara karşı ne kadar

mahcup olduğumuzu söylememe gerek yok sanırım.

Söylemek istediğim şu: Mükemmel bir yerle, mükemmel insanlarla ve mükemmel bir seminerle çok nadiren karşılaştık.

Sonunda şunu fark ettim ki, bu durumların beni sabırsızlığa itip kötü davranışlara sürüklemesinin nedenlerinden biri, gerçekçi olmak yerine idealist olmamdı.

Başarısızlıklar için plan yapmıyorum, fakat İsa'nın bu dünyada sıkıntılarımız olacağını, denenmelerle, acılarla ve hayal kırıklıklarıyla karşılaşacağımızı söylediğini hatırlıyorum. Bunlar yaşamın bir parçasıdır – inanlı olmayanlar kadar inanlılar için de geçerlidir. Fakat Ruh'un ürününü sergileyip Tanrı'nın sevgisinde kalırsak, dünyanın hiçbir tatsızlığı bize dokunamaz.

SABIR: DAYANMA GÜCÜ

Öyleyse, Tanrı'nın kutsal ve sevgili seçilmişleri [Kendi seçtiği temsilcileri] olarak yürekten sevecenliği, iyiliği, alçakgönüllülüğü, sabrı [ki tükenmez ve çok dayanıklıdır, ve ne olursa olsun iyilikle karşılık verebilecek ve dayanabilecek güce sahiptir], yumuşaklığı giyinin.

Koloseliler 3:12

Her durumda nasıl bir tutum sergilemem gerektiğini kendime hatırlatmak için sık sık bu ayetleri okurum. Kendime, beklerken doğru bir tutum sergilemem gerektiğini hatırlatırım.

SABIR DENEMELERLE ORTAYA ÇIKAR

Kardeşlerim, çeşitli denemelerle yüz yüze geldiğinizde bunu büyük sevinçle karşılayın. Çünkü bilirsiniz ki, imanınızın sınanması dayanma gücünü yaratır. Dayanma gücü de, hiçbir eksiği olmayan, olgun, yetkin kişiler olmanız için tam bir etkinliğe erişsin.

Yakup 1:2-4

Sabır Ruh'un ürünüdür (Galatyalılar 5:22) ve yeniden doğmuş her imanlının ruhuna yerleştirilmiştir. Halkının bu sabrı hayatlarında sergilemesi Rab için büyük önem taşır. Çocukları aracılığıyla diğer insanların Kendi karakterini görmesini ister.

Yakup Kitabı'nın 1. bölümü, yetkin olduğumuzda hiçbir şeyde eksikliğimiz olmayacağını öğretir. İblis sabırlı kişiyi kontrol edemez.

Yakup Kitabı'nın 1. bölümü bize aynı zamanda, Tanrı'nın, "çeşitli denemeler" aracılığıyla, sabır ürününü geliştirdiğini bilerek, kendimizi zor durumların içinde bulduğumuzda sevinmemiz gerektiğini öğretir.

Kendi yaşantımda, bu "çeşitli denemelerin" sonunda bende sabır ürününü ortaya çıkardığını fark ettim. Fakat ilk başta Tanrı'ya hiç yakışmayan başka şeyleri de ortaya çıkarmıştı: Gurur, öfke, asilik, kendine acıma, yakınma gibi şeyler. Sabrın ortaya çıkabilmesi için, ilk önce bunlarla yüzleşmek gerekir.

DENENME Mİ, RAHATSIZ EDEN DURUM MU?

Edom ülkesinin çevresinden geçmek için Kızıldeniz yoluyla Hor Dağı'ndan ayrıldılar. Ama yolda (karşılaştıkları denemelerden ötürü) halk sabırsızlandı (morali bozuldu, cesareti kırıldı).

Çölde Sayım 21:4

İsrail halkının çölde kırk yıl boyunca aylak aylak dolaşıp durmasının nedenlerinden birinin sabırsız tutumları olduğunu hatırlayın.

Bu insanlar küçük engeller karşısında bile sabırlı olamıyorlarsa, vaat edilen topraklara nasıl girecek, orada yaşamakta olan işgalcileri kovup orayı nasıl mülk edinebileceklerdi?

Kutsal Ruh içinizdeki sabır ürününü geliştirirken, O'nunla işbirliği yapmalısınız. O'na karşı ne kadar çok direnirseniz, bu süreç o kadar çok uzar. Her türlü denemeyi sabırla karşılamayı öğrenmelisiniz. Böylece kaliteli bir yaşama kavuşacak ve bu yaşamın keyfini süreceksiniz.

SABRIN VE DAYANMA GÜCÜNÜN ÖNEMİ

Tanrı'nın isteğini yerine getirmek ve vaat edilene kavuşmak [ve ondan zevk almak] için dayanma gücüne ihtiyacınız vardır.

İbraniler 10:36

Bu ayet bizlere sabır ve dayanma gücüne sahip olmadan Tanrı'nın vaatlerine kavuşamayacağımızı söyler. İbraniler 6:12'de de, vaat edilenleri yalnızca iman ve sabır aracılığıyla miras alabileceğimiz söylenir.

Kibirli kişi benliğine uyar ve olayları kendi zamanlamasıyla gerçekleştirmeye çalışır. Kibir, “Şimdi hazırım!” der.

Alçakgönüllü ise, “Tanrı her şeyin en iyisini bilir; O gecikmeyecek!” der.

Alçakgönüllü kişi sabırla bekler; “Rab korkusu” nedeniyle benliğine uymaz. Kibirli kişi ise durmadan bir şeyler dener ve hepsi sonuçsuz kalır.

DÜZ BİR HAT HER ZAMAN HEDEFE GİDEN EN KISA YOL DEĞİLDİR

Öyle yol var ki, insana düz gibi görünür, ama sonu ölümdür.

Süleyman'ın Özdeyişleri 16:25

Ruhsal dünyada, bulunduğumuz yerle varmak istediğimiz yer arasındaki mesafenin bazen düz bir yolla alınmadığını öğrenmeliyiz. Hatta bu, ölüme götüren en kısa yol bile olabilir!

Varmak istediğimiz yere Tanrı'nın bizi dolambaçlı yollardan götürdüğünü düşünsek de, sabırlı olmayı ve Rab'bi beklemeyi öğrenmeliyiz.

Pek çok Hıristiyan, kendisini eksik ve mutsuz hisseder. Çünkü Tanrı'yı, olayları Kendi zamanında ve Kendi yöntemiyle gerçekleştirmesi için sabırla beklemek yerine, kendileri gerçekleştirmeye çalışmakla meşguldürler.

Tanrı'nın harekete geçmesini beklerken, İblis zihninizi karıştırarak sizi durmadan “bir şeyler” yapmaya itecektir. Benliğe uymanızı istiyor, çünkü bedeninin hiçbir yarar sağlamadığını biliyor (Yuhanna 6:63; Romalılar 13:14).

Gördüğünüz gibi, sabırsızlık kibrin bir belirtisidir ve tek çaresi alçakgönüllülüktür.

KENDİNİZİ ALÇALTIN VE RAB'BI BEKLEYİN

Uygun zamanda sizi yüceltmesi için, Tanrı'nın kudretli eli altında [kendi gözünüzde], kendinizi alçaltın.

1.Petrus 5:6

“Kendi gözünüzde alçalın” ifadesi, kendimiz hakkında kötü düşünmek anlamına değil, sadece, “Tüm sorunları kendi başınıza çözebileceğinizi düşünmeyin” anlamına gelir.

Kibirli bir tutum takınıp her şeyi kontrolümüze almak yerine, kendimizi Tanrı'nın kudretli eli altında alçaltmayı öğrenmeliyiz. Doğru zamanın geldiğini düşündüğünde, O bizi yüceltecektir.

Benlikten kaynaklanan hevesle hareket etmeyi reddedip Tanrı'yı beklediğimizde, içimizdeki “benlik ölmeye” başlar. Kendi yöntemlerimizden ve zamanlamamızdan vazgeçer, Tanrı'nın isteğine ve yöntemine uygun bir şekilde yaşamaya başlarız.

Tanrı'nın bizden istediği şeyi yapma konusunda gecikmemeli, O'na itaat etmeliyiz. Benlikten kaynaklanan kibre karşı Tanrı korkusuna sahip olmalıyız. Sabırsızlık sorununun kökeninde kibir yatar. Kibirli kişi, “Lütfen bir şeyler için beni bekletme; her şeyi şimdi hak ediyorum” der.

Sabırsızlanmaya ve sinirlenmeye başladığınızı fark ettiğinizde, “Rab, senin isteğini senin belirlediğin zamanda istiyorum. Ne senin önünde olmak, ne de senin arkanda kalmak istiyorum. Göksel Baba, seni sabırla beklememe yardım et!” demeye başlamanızı tavsiye ediyorum.

21.
Bölüm

***Davranışım Yanlış Olabilir,
Ama Bu Benim Suçum Değil***
Çöl Zihniyeti #6

Davranışım Yanlış Olabilir, Ama Bu Benim Suçum Değil

Çöl Zihniyeti #6

Yaptıklarımızın sorumluluğunu yüklenmeyi reddetmek, yanlış giden her şey için suçu başkalarına atmak, çöl hayatına neden olan başlıca nedenlerden biridir.

Bu sorunun zamanın başlangıcında ortaya çıktığını görürüz. Adem ve Havva, Aden bahçesinde günahlarıyla yüzleşmek zorunda kaldıklarında, birbirlerini –Tanrı’yı ve İblis’i– suçladılar ve bu şekilde, yaptıklarının sorumluluğunu kabul etmek istemediler.

Adem, “Yanıma koyduğun kadın ağacın meyvesini bana verdi, ben de yedim” diye yanıtladı. RAB Tanrı kadına, “Nedir bu yaptığın?” diye sordu. Kadın, “Yılan beni aldattı (kandırdı), o yüzden yedim” diye karşılık verdi.

YARATILIŞ 3:12-13

HEPSİ SENİN HATAN!

Karısı Saray Avram’a çocuk verememişti. Saray’ın Hacer adında Mısırlı bir cariyesi vardı. Saray Avram’a, “RAB çocuk sahibi olmamı engelledi” dedi, “Lütfen, cariyeyle yat. Belki bu yoldan bir çocuk sahibi olabilirim.” Avram Saray’ın sözünü dinledi. Saray Mısırlı cariyesi Hacer’i kocası Avram’a karı olarak verdi. Bu olay Avram Kenan’da on yıl yaşadıktan sonra oldu. Avram Hacer’le yattı, Hacer hamile kaldı. Hacer hamile olduğunu anlayınca, hanımını küçük görmeye başladı. Saray Avram’a, “Bu haksızlık senin yüzünden başıma geldi!” dedi, “Cariyemi koynuna soktum. Hamile olduğunu anlayınca beni küçük görmeye başladı. İkimiz arasında RAB karar versin.” Avram, “Cariyen senin elinde” dedi, “Neyi uygun görürsen

yap.” Böylece Saray cariyesine sert davranmaya başladı. Hacer onun yanından kaçtı.

Yaratılış 16:1-6

Burada Adem ile Havva arasında yaşanan olayın aynısının İbrahim ile Sara arasında da yaşandığını görüyoruz. Tanrı'nın onlara bir çocuk vereceğine dair olan sözünün gerçekleşmesini beklemekten usanmışlardı, bunun için de, benliğe göre hareket edip bu konuyu kendileri çözümlenmeye çalıştılar. Olaylar daha da kötüleşip sorunlar çıkmaya başladığında ise birbirlerini suçladılar.

Geçmişte bu sahnenin benzeri kendi evimde, Dave ile benim aramda birçok kez yaşandı. Hayatın gerçek meselelerinden durmadan kaçıyor gibiydik, gerçeklerle asla yüzleşmek istemiyorduk.

Dave'in değişmesi için ettiğim duaları halen hatırlarım. Kutsal Kitap'ı okuduktan sonra, kusurlarının farkına daha iyi varmış ve onun ne kadar farklı bir insan olması gerektiğini görmüştüm! Dua ederken Rab bana seslenip şöyle dedi: “Joyce, sorun Dave değil, sensin.”

Çok etkilenmiştim, bu nedenle durmadan ağladım. Tanrı bana, benimle birlikte aynı evde yaşamının neye benzediğini göstermeye başladı ve üç gün boyunca ağladım. Olup biten her şeyi nasıl kontrol etmeye çalıştığımı, durmadan nasıl yakındığımı, beni hoşnut etmenin ne kadar zor olduğunu ve ne kadar olumsuz biri olduğumu gösterdi (bu listeyi daha da uzatabilirsiniz). Bu, onurumu kıran büyük bir darbeydi, ama aynı zamanda Rab'deki iyileşme sürecimin de başlangıcıydı.

Ben de birçok insan gibi, her şey için başkalarını veya elimde olmayan şeyleri suçladım. Suiistimal edildiğim için kötü davrandığımı zannediyordum, ama Tanrı bana şöyle dedi: “Davranışlarının nedeni suiistimal olabilir. Fakat bu, bu şekilde kalman için bir bahane olmasın!”

Şeytan aklımız üzerinde fazlasıyla yoğunlaşır – gerçeklerle yüzleşmemizi engelleyen ruhsal kaleler inşa eder. Gerçek bizi özgür kılacak; o bunu biliyor!

Kendimiz ve davranışlarımızla ilgili gerçeklerle yüzleşmek kadar acı veren bir şey olmadığını düşünüyorum. Acı olduğu için, birçok insan bundan kaçmaktadır. Başkaları hakkındaki gerçekle yüzleşmek oldukça kolaydır, fakat kendimizle ilgili gerçekle yüzleşmeye gelince, buna dayanmak çok daha zordur.

...OLSAYDI

Tanrı'dan ve Musa'dan yakınarak, "Çölde ölelim diye mi bizi Mısır'dan çıkardınız?" dediler, "Burada ne ekmek var, ne de su. Ayrıca bu iğrenç (doyurucu olmayan) yiyecekten de tiksiniyoruz!"

Çölde Sayım 21:5

Hatırlarsanız, İsrail halkı bütün sorunları için Tanrı'yı ve Musa'yı suçladı. Çölde geçirdikleri zamanla ilgili sorumluluğu yüklenmekten kaçındılar. Tanrı bana bunun, İsrail halkının, yıllarını çölde geçirmelerinin başlıca nedenlerinden biri olduğunu gösterdi.

Kendi yaşantım da farklı değildi! Kötü davranışlarım konusunda uydurduğum bahanelerin sonu yoktu:

"Çocukken suiistimal edilmeseydim, çok çabuk öfkelenmezdim."

"Çocuklarım bana daha çok yardımcı olsaydı, daha iyi davranırdım."

"Cumartesi günleri Dave golf oynamasaydı, ona o kadar kızmazdım."

"Dave benimle daha çok konuşsaydı, fazla yalnızlık çekmezdim."

"Dave bana daha çok hediye alsaydı, o kadar olumsuz biri olmazdım."

"Çalışmak zorunda kalmasaydım, o kadar huysuz ve yorgun olmazdım" (Böylece işi bıraktım ve ondan sonra da...)

"Evden biraz daha fazla çıkabilseydim, canım o kadar sıkılmazdı."

“Daha fazla paramız olsaydı...”

“Kendi evimiz olsaydı...” (Böylece ev aldık ve ondan sonra da...)

“Ödememiz gereken o kadar çok fatura olmasaydı...”

“Daha iyi komşularımız veya daha farklı arkadaşlarımız olsaydı...”

Olsaydı! Olsaydı! Olsaydı! Olsaydı! Olsaydı! Olsaydı! Olsaydı!
Olsaydı! Olsaydı! Olsaydı!...

AMA...

RAB Musa'ya, “İsrail halkına vereceğim Kenan ülkesini araştırmak için bazı adamlar gönder” dedi, “Ataların her oymağından bir önder gönder.” Musa RAB'bin buyruğu uyarınca Paran Çölü'nden adamları gönderdi. Hepsi İsrail halkının önderlerindendi... Kırk gün dolaştıktan sonra adamlar ülkeyi araştırmaktan döndüler. Paran Çölü'ndeki Kadeş'e, Musa'yla Harun'un ve İsrail topluluğunun yanına geldiler. Onlara ve bütün topluluğa gördüklerini anlatıp ülkenin ürünlerini gösterdiler. Musa'ya, “Bizi gönderdiğin ülkeye gittik” dediler, “Gerçekten süt ve bal akıyor orada! İşte ülkenin ürünleri! Ancak orada yaşayan halk güçlü, kentler de surlu ve çok büyük. Orada [çok büyük ve cesur] Anak soyundan gelen insanları bile gördük.”

Çölde Sayım 13:1-3, 25-28

“Olsaydı'lar” ve “ama'lar” Şeytan'ın aklımıza koyabileceği en aldatici iki sözcüktür. Vaat edilen toprakları araştırmak için gönderilen on iki casus öyle büyük bir üzüm salkımı ile geri dönmüşlerdi ki, bir sırıkta iki adam tarafından taşınması gerekiyordu. Fakat Musa'ya ve halka getirmiş oldukları haberler olumsuzdu.

Onları yenilgiye uğratan “ama” idi! Gözlerini Tanrı'ya dikmeleri gerekirdi, soruna değil.

Sorunlarımızın bizleri yenilgiye uğratmasının nedenlerinden biri, onların Tanrı'dan daha büyük olduğunu düşünmemizdir. Gerçeklerle yüzleşmekte zorlanmamızın nedenlerinden biri de bu olabilir.

Tanrı'nın bizi değiştirebileceğinden emin değiliz, bundan dolayı kendimizle yüzleşmek yerine, kendimizden saklanıyoruz.

Tanrı benimle ilgilendiği zaman kendimle ilgili gerçeklerle yüzleşmem pek zor olmuyor, çünkü Tanrı'nın beni değiştirebileceğini biliyorum. Yapabildiklerini gördüm ve O'na güveniyorum. Ama O'nunla yürümeye başladığım ilk zamanlarda bu zordu. Yaşamım boyunca hep bir şeylerden saklanmıştım. O kadar uzun süre karanlıkta yaşamıştım ki, ışığa gelmek pek de kolay değildi.

GÖNÜLDE HAKİKAT

Ey Tanrı, lütfet bana, sevgin uğruna; sil isyanlarımı, sınırsız merhametin uğruna. Tümüyle [ve devamlı] yıka beni suçumdan, arıt beni günahımdan. Çünkü biliyorum isyanlarımı, günahım sürekli karşımda. Sana karşı, yalnız sana karşı günah işledim, senin gözünde kötü olanı yaptım. Öyle ki, konuşurken haklı, yargılarken adil olasın. Nitekim suç içinde doğdum ben, günah içinde annem bana hamile kaldı [ve ben de günah içindeyim]. Madem sen gönülde sadakat istiyorsun, bilgelik öğret bana yüreğimin derinliklerinde.

Mezmun 51:1-6

Rab, Davut'un Bat-Şeva'yla olan ilişkisi ve kocasının öldürülmesi olayından dolayı Davut'tan hoşnut değildi. 51. Mezmun'da Kral Davut, merhamet ve bağışlanma için Tanrı'ya yakarmaktadır.

İster inanın ister inanmayın, Davut o günahı bu mezmur yazılmadan tam bir yıl önce işlemişti. Ama bununla hiçbir zaman yüzleşmemiş ve bu gerçeği hiç kabul etmemişti. Gerçekle yüzleşmek istemiyordu; işte bu nedenle gerçek anlamda tövbe edemezdi. Gerçek anlamda tövbe etmedikçe de, Tanrı onu bağışlayamazdı.

Bu bölümdeki 6'ncı ayet çok etkili bir ayettir. Tanrı'nın "gönülde" (iç varlıkta) sadakat (gerçek) istediği söylenmektedir. Bu da, Tanrı'nın bereketlerini almak istiyorsak, kendimiz ve günahlarımız hakkında O'na karşı dürüst olmamız gerektiği anlamına gelir.

BAĞIŞLANMADAN ÖNCE İTİRAF GELİR

Günahımız yok dersek [günahkâr olduğumuzu inkâr edersek], kendimizi aldattırız, içimizde [Müjde'nin getirdiği] gerçek [yürekllerimizde] olmaz. Ama günahlarımızı itiraf edersek, [devamlı olarak] güvenilir ve [Kendi doğasına ve sözlerine] adil olan Tanrı günahlarımızı bağışlayıp bizi [amaç, düşünce ve eylemde Kendi isteğine uygun olmayan] her kötülükten arındıracaktır. Günah işlemedik dersek (iddia edersek), O'nu yalancı durumuna düşürmüş oluruz; O'nun sözü içimizde olmaz [Müjde'nin ilahi mesajı yüreklerimizde yer almaz].

1.Yuhanna 1:8-10

Gerçek anlamda tövbe edersek, Tanrı bizleri çabucak bağışlar. Ama günahımızı kabul etmedikçe ve onunla yüzleşmedikçe, gerçek anlamda tövbe edemeyiz.

Yanlış bir şey yaptığımızı kabul etmek ve ardından da buna bir bahane bulmak, Tanrı'nın istediği şekilde gerçekle yüzleşmek değildir. Doğal olarak kendimizi haklı çıkarmak isteriz, ama Kutsal Kitap bizlerin ancak Mesih İsa'da aklandığımızı söyler (Romalılar 3:20-24). Günah işledikten sonra, ancak Mesih'in kaniyle aklanırız – bahanelerimizle değil!

Bir gün arkadaşlarımdan biri, arabası arızalandığı için kendisini bankaya götürmemi rica etti. Kendi işlerimle “meşgul” olduğumdan ve işimden alıkonulmak istemediğimden, ona karşı kaba ve sabırsız bir şekilde davrandım. Telefonu kapatır kapatmaz, ona karşı ne kadar kötü davrandığımı fark ettim. Hemen onu aramalı, özür dilemeli ve bankaya götürmeliydim. Kötü davranışımı açıklayabilmek için aklım bahaneler üretmekle meşguldü: “Kendimi çok kötü hissediyordum”, “Çok yoğundum”, “Çok kötü bir gün geçiriyordum...”

Ama ruhumun derinliğinde, Kutsal Ruh'un bana, “Hiçbir bahane uydurma” dediğini hissedebiliyordum!

“Sadece ara ve ona yanlış davrandığını söyle, o kadar! ‘Yanlış davrandım ve bunun için mazeretim yok. Lütfen beni bağışla ve seni bankaya götürmeme izin ver’ de yalnızca.”

Size şu kadarını söyleyeyim, bu benim için çok zordu. Benliğim küplere binmişti! Bu şeyin canımın içinde dolanıp saklanmak için bir yer aradığını hissedebiliyordum. Fakat gerçeklerden saklanılmaz, çünkü gerçek, ışıktır.

GERÇEK, IŞIKTIR

Başlangıçta [zamandan önce] Söz [Mesih] vardı. Söz Tanrı'yla birlikteydi ve Söz Tanrı'ydı. Başlangıçta O, Tanrı'yla birlikteydi. Her şey O'nun aracılığıyla var oldu, var olan hiçbir şey O'nsuz olmadı. Yaşam O'ndaydı ve yaşam insanların ışığıydı. Işık karanlıkta parlar. Karanlık onu alt edemedi [söndüremedi veya yutamadı ya da kendine tahsis edemedi, onu da hazmedemez].

Yuhanna 1:1-5

Gerçek, karanlığın hükümranlığına karşı en güçlü silahlardan biridir. Gerçek, ışıktır ve İncil karanlığın onu asla alt edemediğini söyler; asla da edemeyecektir.

Şeytan, yapılan işleri karanlıkta saklamak ister, Kutsal Ruh ise ışığa getirip onlarla ilgilenmek ister, ki böylece biz de gerçek anlamda özgür olabilelim.

İsa gerçeğin bizleri özgür kılacağını söyledi (Yuhanna 8:32). Bu gerçek, *Gerçeğin Ruhu* tarafından açıklanır.

GERÇEĞİN RUHU

Size daha çok söyleyeceklerim var, ama şimdi bunlara dayanamazsınız. Ne var ki O, yani Gerçeğin Ruhu (Gerçeği Veren Ruh) gelince, sizi tüm gerçeğe (bütün ve tam gerçeğe) yöneltecek...

Yuhanna 16:12-13

İsa gerçeği öğrencilerine gösterebilirdi, fakat onların buna hazır olmadıklarını biliyordu. Gökten incek ve aralarında olacak olan Kutsal Ruh'u beklemeleri gerektiğini söyledi.

İsa göğe alındıktan sonra bizimle birlikte çalışması ve bizim aracılığımızla Tanrı'nın yüceliğinin açıkça gösterilmesi için bizleri durmadan hazırlayan Kutsal Ruh'u gönderdi.

Eğer gerçeğe yüzleşmezsek, Kutsal Ruh hayatlarımızda nasıl çalışabilir? O, "Gerçeğin Ruhu" olarak adlandırılır. O'nun hizmetlerinden biri de bizim gerçeğe yüzleşmemize yardım etmektir. Bizleri gerçeğin olduğu bir yere getirmektir, çünkü ancak *gerçek* bizi özgür kılar.

Yanlış tutum ve davranışlarınızın kaynağı olarak, geçmişinizden gelen ve sizlere acı veren bir şey – biri, bir olay veya bir durum– olabilir, ama bunu, deşşememenize bahane olarak kullanmayın.

Davranış sorunlarınızın pek çoğu yıllarca süren cinsel, duygusal ve sözel suiistimallerden kaynaklanıyordu, fakat bu suiistimleri bahane olarak kullanmaya devam ettikçe, bu yanlış davranışlara tutsak oluyordum. Bu, düşmanınızı savunup şöyle demeye benzer: "Bundan nefret ediyorum, ama nefret ettiğim için buna devam ediyorum."

Kesinlikle, her türlü tutsaklıktan kurtulabilirsiniz. Kırk yıl boyunca çölde dolaşıp durmanıza gerek yok. "Çöl zihniyetlerinin" sizleri orada esir tuttuğundan haberdar olmadığımız için kırk yıl veya daha uzun bir süreyi çölde geçirdiyseniz, bugün karar gününüz olabilir.

Tanrı'dan kendi hakkınızdaki gerçekleri göstermeye başlamasını isteyin. Gösterdiğinde de yılmayın! Kolay olmayacaktır, ama şunu unutmayın: Tanrı, "Seni asla terk etmeyeceğim, seni asla yüzüstü bırakmayacağım" vaadinde bulundu (İbraniler 13:5).

Çölden çıkmak üzeresiniz; vaat edilen topraklardan keyif alın!

22.
Bölüm

***Hayatım O Kadar Berbat ki;
Kendim İçin Üzülüyorum,
Çünkü Yaşamım Perişan Bir Durumda
Çöl Zihniyeti #7***

Hayatım O Kadar Berbat ki; Kendim İçin Üzülüyorum, Çünkü Yaşamım Perişan Bir Durumda

Çöl Zihniyeti #7

İsrail halkı kendi durumuna üzülü-yordu. Her zorluğu, kendilerine acındırmak için bir bahane olarak kullandılar.

O gece bütün topluluk yüksek sesle bağrışıp ağladı. Bütün İsrail halkı Musa'yla Harun'a karşı söylenmeye başladı. Onlara, "Keşke Mısır'da ya da bu çölde ölseydik!" dediler.

Bir keresinde "kendime acıma partilerimden" bir tanesinde, Rab'bin bana şöyle dediğini hatırlıyorum: "Joyce, kendine acıyabilirsin ya da güçlü olabilirsin, ama ikisi aynı anda olmaz."

ÇÖLDE SAYIM 14:1-2

Bu bölümü birkaç satırla çabucak geçiştirmek istemiyorum. *Hem 'kendine acıma kötü ruhlarını' konuk edip hem de Tanrı'nın gücünde ilerleyemeyeceğimizi anlamamız yaşamsal derecede önemlidir!*

BİRBİRİNİZİ TESELLİ EDİN VE BİRBİRİNİZİ GELİŞTİRİN

Bunun için, yapmakta olduğunuz gibi, birbirinizi (yüreklendirin) teselli (teşvik) edin ve birbirinizi bina edin (güçlendirin, geliştirin).

1.Selanikliler 5:11

Kendime acımdan vazgeçmek benim için çok zordu; yıllarca bunu kötü zamanlarımda kendimi avutmak için kullanmıştım.

Biri bizi incittiğinde ve hayal kırıklığına uğradığımızda, İblis kötü ruhlardan birini kulağımıza bize karşı ne kadar gaddarca ve haksızca davranıldığı konusunda yalanlar fısıldamak üzere görevlendirir.

Bu gibi anlarda yapmanız gereken tek şey, aklınıza gelen o düşüncelere dikkat etmektir. Bu şekilde düşmanın bizleri tutsak etmek için *kendine acıma duygusunu* nasıl kullandığını çok çabuk fark edeceksiniz.

Fakat Kutsal Kitap kendimiz için üzülmemize izin vermez. Bunun yerine, birbirimizi Rab'de yüreklendirip ruhça geliştirmemizi bekler.

Merhamet (şefkat) armağanı vardır; bu da, acı çeken başka insanlara el uzatıp hayatlarımızı onların acılarını hafifleterek geçirmemizdir. Fakat *kendine acıma*, bu armağanın çarpıtılmasına yol açar. Bu, Tanrı'nın başkalarına uzatmamızı istediği eli kendimize uzatmaktır.

Sevgi de bu şekildedir. Romalılar 5:5, Tanrı'nın sevgisinin Kutsal Ruh aracılığıyla yüreklerimize döküldüğünü söyler. Bu, Tanrı'nın bizi ne kadar çok sevdiğini anlayabilmemiz ve böylece diğer insanları da sevebilmemiz içindir.

Tanrı'nın başkalarına dağıtmayı amaçladığı sevgiyi yalnızca kendimize saklarsak, bu aslında bizi yok eden, bencil ve ben merkezli bir sevgi haline gelir. Kendine acıma putperestliktir – kendi dünyasına çekilir, kendini düşünür, kendi duygularına ve hislerine odaklanır. Yalnızca kendimizle ilgilenmemize, kendi ihtiyaçlarımızı, kendi kaygı ve endişelerimizi görmemize neden olur. Bu da kesinlikle dar görüşlü bir yaşam tarzı sürdürmektir.

BAŞKALARINI DÜŞÜNÜN

Yalnız kendi yararını değil, başkalarının yararını da gözetin.

Filipililer 2:4

Geçenlerde, beni konuşmacı olarak çağırdıkları toplantılardan biri beklenmedik şekilde iptal olmuştu. Dört gözle beklediğim bir toplantıydı bu; bu nedenle biraz hayal kırıklığına uğramıştım. Fakat eskiden böyle bir olay olduğunda, kendine acıma nöbetine tutulup, eleştirip tenkit etmeye ve diğer tarafı yargılamaya başladım. Aklıma birçok olumsuz düşünce gelir ve olumsuz davranışlar sergilerdim. Bu gibi olaylarda artık sakın kalmayı öğrendim; yanlış bir şey söylemektense, hiçbir şey söylememek daha iyidir.

Sakin şekilde otururken, Tanrı olayı diğer kişinin bakış açısıyla görmemi sağladı. Toplantı yeri için uygun bir bina bulamamışlardı ve Tanrı bana bunun onları nasıl hayal kırıklığına uğrattığını gösterdi. Onlar da bu toplantıyı büyük bir heyecanla bekliyorlardı, ama toplantı gerçekleşmeyecekti.

Olaylara sadece kendi açımızdan değil, diğer kişilerin açısından da bakarsak, kendine acıma duygularından uzakta durmanın ne kadar kolay olduğunu görürüz. İşte bu da insanı hayrete düşürür. Kendine acıma duyguları, kendinden başkasını düşünmemekten kaynaklanır ve gücünü oradan alır.

Bazen kelimenin tam anlamıyla başkalarının ilgisini çekebilmek için duygusal olarak kendi kendimizi yıpratırız. Evet, kendine acıma duyguları Şeytan'ın bizleri çölde tutmak için kullandığı başlıca tuzaklardan ve en sevdiği yöntemlerden biridir. Ashında dikkat etmezsek, buna bağımlı bile olabiliriz.

Bağımlılık, bazı uyarıcı unsurlara karşı otomatik olarak verilen tepkidir; alışkanlık haline gelen öğrenilmiş bir davranış tarzıdır.

Ne kadar zamanınızı kendinize acıyarak geçiriyorsunuz? Hayal kırıklıklarına karşı nasıl bir tepki veriyorsunuz?

Bir Hıristiyan hayal kırıklığına uğradığında, ender olarak rastlanan bir ayrıcalığa sahiptir – yeniden hayaline kavuşabilir! Tanrı'da her zaman yeni bir başlangıç fırsatı vardır. Fakat kendine acıma duyguları bizleri geçmişe tutsak eder.

GEÇMİŞİ BIRAKIN GİTSİN,
TANRI'YA İZİN VERİN GELSİN!

Olup bitenlerin üzerinde [gerçekten] durmayın, düşünmeyin eski olayları. Bakın, yeni bir şey yapıyorum! Olmaya başladı bile, fark etmiyor musunuz? Çölde yol, kurak topraklarda ırmaklar yapacağım.

Yeşaya 43:18-19

Hayatımın birçok yılını kendim için üzülerek boşa harcadım. Ben de bağımlı olanlardan biriydim. Herhangi bir hayal kırıklığı karşısında otomatik olarak gösterdiğim ilk tepki, kendi kendime acı-maktı. Şeytan aklımı anında yanlış düşüncelerle doldururdu; aklıma gelen her şeyi düşünürdüm. Düşündükçe de kendimi daha zavallı hissedirdim.

Sık sık evliliğimin ilk yıllarında yaşadığım olayları anlatırım. Futbol sezonu boyunca, Dave her Pazar öğleden sonra televizyon-daki maçları seyretmek isterdi. Eğer futbol sezonu olmasaydı, mutlaka başka bir şeyin “sezonu” olurdu. Dave hepsinden hoşlanırdı, fakat ben hiçbirinden hoşlanmazdım. Topla oynanan bütün oyunları seyretmekten büyük zevk alırdı ve kendisini programlara öyle kap-tırırdı ki, benim varlığımı bile unuturdu.

Bir keresinde karşısına dikilip ona şöyle dedim: “Dave, kendimi hiç iyi hissetmiyorum, ölecekmiş gibi hissediyorum.”

Gözlerini televizyondan ayırmadan şöyle dedi: “Hı hı, tatlım bu çok iyi!”

Pek çok Pazar, öğleden sonralarımı kızgın, öfkeli ve kendime acıyarak geçirmişimdir. Ne zaman Dave’e kızsam, evi temizlemeye başladım. Şimdi fark ediyorum ki, o zamanlar ben kendimi zavallı hissederken o çok iyi zaman geçiriyordu; bunun için onu suçlu hissettirmeye çalışıyordum. Evin içinde fırtınalar estiriyordum; saat-lerce çalışıyor, kapıları ve çekmeceleri çarpıyor, onun bulunduğu odaya girip çıkıyor, elimdeki elektrikli süpürgeyle ona ne kadar çok çalıştığımı göstermek için büyük çaba sarf ediyordum.

Fakat o beni zar zor fark ediyordu. Bunun üzerine vazgeçip evin arka kısmına gider ve banyoda oturur ağlardım. Ağladıkça da kendimi daha zavallı hissedirdim. Sonraki yıllarda Rab bana kadınların ağlamak için neden banyoya gittiklerine ilişkin bir ilham verdi: “Çünkü orada büyük bir ayna var. Kadınlar uzun süre ağladıktan sonra, ayağa kalkıp aynada kendilerine bakabilir ve gerçek anlamda ne kadar zavallı göründüklerini fark edebilirler” dedi.

Bazen o kadar kötü görünürdüm ki, aynadaki halimi görünce tekrar ağlamaya başladım. Sonunda Dave’in bulunduğu odaya girip kederli bir şekilde yavaş yavaş yürüyerek ve son derece zavallı görünerek en son geçişimi yapardım. Beni bazen, buzlu çay istediği zaman fark ederdi!

İşin aslı şu ki, yaptıklarım işe yaramıyordu! Duygusal olarak kendimi yıpratırdım. Gün boyunca yaşamış olduğum duygular yüzünden kendimi fiziksel olarak da tükenmiş halde bulurdum.

Tanrı sizleri kendi yöntemiyle kurtaracaktır, sizin yönteminizle değil. Yalnızca Tanrı insanları değiştirebilir! Dave’in bu kadar çok spor programı seyretme isteğini yalnızca Egemen Rab kırabilirdi. Olaylar istediğim gibi gelişmediğinde kendime acımayı bırakıp Rab’be güvenmeyi öğrendikçe, Dave’in tüm spor programlarını seyretme konusunda biraz daha dengeli olmaya başladığını gördüm.

Hâlâ spor programlarını izlemeyi seviyor, fakat artık bu beni rahatsız etmiyor. Ben de bu zamanı hoşlandığım şeyleri yapmak için kullanıyorum. Ama gerçekten başka bir şey yapmak istiyorsam veya bir şeye ihtiyacım varsa, sevgi dolu bir ses tonuyla Dave’e sesleniyorum (öfkeli bir şekilde değil). Tabii çoğu zaman da planlarını değiştirmeye hazır oluyor! Ama benim isteğimin gerçekleşmediği zamanlar da var elbette – ve olacaktır da. Duygularımın kabarmaya başladığını hisseder hissetmez hemen şöyle dua etmeye başlıyorum: “Tanrım, bu denenmeden başarıyla çıkmama yardım et, bu dağın etrafında bir kez daha dolanmak istemiyorum.”

23.
Bölüm

***Tanrı'nın Bereketlerini Hak Etmiyorum,
Çünkü Buna Layık Değilim***
Çöl Zihniyeti #8

Tanrı'nın Bereketlerini Hak Etmiyorum, Çünkü Buna Layık Değilim

Çöl Zihniyeti #8

Yeşu İsrail halkını Erden'den geçi-
rip vaat edilen topraklara getirdi-
ğinde, onların ilk kenti olan Eriha Ken-
ti'ni ele geçirebilmeleri için Tanrı'nın
yapması gereken bir şey daha vardı.

*RAB Yeşu'ya, "Mısır'da
uğradığımız utancı bugün
üzerinizden kaldırdım" dedi.
Bugün de oraya Gilgal
[kaldırmak, yuvarlamak]
denmesinin nedeni budur.*

YEŞU 5:9

Rab İsrailoğulları'nın sünnet edilme-
sini buyurdu, çünkü çölde dolaştıkları
kırk yıl boyunca hiçbiri sünnet olmamıştı. Bu olay gerçekleşikten
sonra, Rab Yeşu'ya Mısır'da uğradıkları utancı halkın "üzerinden
kaldırdığını" söyledi.

Birkaç ayet sonra 6'ncı bölümde, Tanrı'nın İsrail halkını Eriha'yı
ele geçirmek için nasıl yönlendirdiği anlatılır. Neden önce bu utanç
kaldırılmalıydı? Utanç nedir?

UTANCIN TANIMI

Utanç sözcüğü şu anlamlara gelir: "Suç... gözden düşme: Ayıp."¹
Tanrı İsraililer'e Mısır'da uğradıkları utancı "üzerlerinden kaldı-
rdığımı" söylediğinde anlatmak istediği bir şey vardı. Mısır dünyayı
temsil eder. Biz de dünyada birkaç yıl geçirip dünyasal şeylere
düşkün insanlar haline geldikten sonra, bunun yol açtığı utancın
üzerimizden kaldırılmasına ihtiyaç duyarız.

Hem benim yaptığım hem de bana karşı yapılan şeylerden dolayı

utangaç bir doğaya sahiptim. Başıma gelenler için (çoğu şeyler çocukluğumda başıma gelmişti ve bunu engelleyebilmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu) kendimi suçladım.

Lütfun Tanrı'dan gelen karşılıksız bir armağan, kendi başımıza yapamayacağımız şeyi kolaylıkla yapabilmemizi sağlayan bir güç olduğunu söylemiştik. Tanrı bize lütuf armağanını vermek, Şeytan ise itibarımızı kaybettirmek istiyor. İtibarı kaybetme, utanç yerine kullanılan başka bir sözcüktür.

İtibarımı kaybetmek bana; hiçbir işe yaramadığımı, Tanrı'nın sevgisini ya da yardımını hak etmediğimi hissettirdi. Utanç iç varlığımı zehirledi. Bana yapılan şeylerden utanmakla kalmıyor, kimliğimden de utanıyordum. Aslında kendimden hoşlanmıyordum.

Tanrı'nın utancımızı kaldırması, bütün geçmiş günahlarımız için O'nun sunduğu bağışlamayı kabul etmek demektir.

Tanrı'nın bereketlerini çalışarak asla kazanamayacağınızı anlamalısınız – bu bereketlere asla layık olamazsınız. Onları yalnızca alçakgönüllülükle kabul edip Tanrı'nın iyiliği ve O'nun size olan sevgisi karşısında hayretler içinde kalabilirsiniz.

Kendinden nefret etme, kendini dışlama, Tanrı'nın bağışlamasını kabul etmeme (kendinizi bağışlamayarak), İsa'nın kanından kaynaklanan doğruluk konusundaki anlayış kıtlığı ve buna benzer sorunlar sizleri kesinlikle çölde tutacaktır. Tanrı'nın karşısına kendi işleriniz aracılığıyla değil, İsa'nın aracılığıyla çıkabileceğinizi unutmamalı, düşüncelerinizi bu yönde yenilemelisiniz.

Yıllarca hizmet ettikten sonra, sorunlarımızın yaklaşık %85'inin kendimizi nasıl hissettiğimizden kaynaklandığına eminim. Zaferle yürüdüğünü bildiğiniz bir insan, aynı zamanda Tanrı'nın doğruluğunda da yürür.

Tanrı'nın bereketlerini hak etmediğimi biliyorum, ama onlara yine de sahibim, çünkü Mesih'le ortak mirasçiyim (Romalılar 8:17). O, bu bereketlere sahip; ben de O'na olan imanıyla bu bereketleri alıyorum.

MİRASÇI MI, YOKSA MAASLI BİR İŞÇİ Mİ?

Bu nedenle artık (tutuklu) köle değil, oğullarsınız. Oğullar olduğunuz için de Tanrı sizi aynı zamanda mirasçı yaptı.

Galatyalılar 4:7

Bir köle mi, yoksa bir oğul musunuz? Mirasçı mı, yoksa bir kul musunuz? Mirasçı, tıpkı vasiyet aracılığıyla bir gayrimenkulun bir başkasına geçmesi olayında görüldüğü gibi, bir şeye hak etmeden sahip olan kişidir. Kutsal Kitap anlayışına göre bir kul veya işçi, yasaya uymaya çalışmaktan bitkin düşmüş bir kişidir. Bu terim çok ağır bir şekilde çalışmayı, çabalamayı içerir.

Bir işçi olarak, çölde yıllarca dolaşıp Tanrı'nın bana lütfuyla karşılıksız olarak vermek istediğini hak etmeye çalıştım. Yanlış bir düşünceye sahiptim.

İlk başta, her şey hak edilmeli ve kazanılmalı diye düşünüyordum: “Hiç kimse hiçbir karşılık beklemeden sizin için iyilik yapmaz.” Yıllarca bana bu ilkeyi öğretmişlerdi. Büyürken bu lafi sürekli iştiriyordum. Bana, benim için bir şey yapmak istiyormuş gibi görünen bir insanın, aslında yapmacık davrandığını ve işin sonunda benden istifade edeceğini söylerlerdi.

Tecrübelerimiz, sahip olduğumuz her şeyi hak etmemiz gerektiğini öğretir. Arkadaşlarımızın olmasını istiyorsak, her zaman onları mutlu etmemiz gerektiği söylenir; yoksa bizi dışlayabilirler. İşimizde terfi etmek istiyorsak doğru kişileri tanımamız ve bu kişilere karşı özel bir ilgi göstermemiz gerekmektedir; çünkü ancak bu şekilde belki bir gün terfi edebileceğimiz söylenir. Dünyayla işimiz bittiğinde, dünyanın getirdiği utanç üzerimizde çok büyük bir yükür ve kesinlikle üzerimizden kaldırılması gerekir.

KENDİNİZİ NASIL GÖRÜYORSUNUZ?

Nefiller'i [veya devleri], Nefiller'in soyundan gelen Anakıllar'ı gördük. Onların yanında kendimizi çekirge gibi hissettik, onlara da öyle göründük.

Çölde Sayım 13:33

İsrail halkı bu utancı taşıyordu. Kendileri hakkında olumsuz bir görüşe sahip oldukları gerçeği bu ayette görülmektedir. Halkın tümü Erden'i geçmeden önce, vaat edilen toprakları araştırmak için gönderilen on iki casustan onu geri dönüp, memlekette dev adamların oturduğunu ve onların gözünde çekirgeler gibi olduklarını söylediler – kendi gözlerinde de öyleydiler.

Bu, insanların kendileriyle ilgili düşüncelerini açıkça ortaya koyuyor.

Şeytan'ın aklınızı kendinizle ilgili her tür yanlış düşünceyle doldurmak istediğini unutmayın lütfen! (Tabii ona izin verirseniz). Düşman, aklınızda ruhsal kaleler inşa etmek ister. Bunların birçoğu kendinizle, birçoğu da başkalarının sizinle ilgili hissettikleri olumsuzluklarla ilgilidir. Şeytan dışlanmanız için uğraşır ve bunun acısını tam da ilerlemeye çalıştığınızda aklınıza getirmeye çalışır.

Başarısızlık ve dışlanma korkusu birçok insanı çölde tutar. Onca zamanı Mısır'da köle olarak geçirmeleri ve çok kötü muamelelere maruz kalmaları, onlarda bir tür utanç ve eziklik yaratmıştı. Musa'yla birlikte yola çıkmış olan neslin neredeyse tamamının vaat edilen topraklara girememiş olması ilginçtir. O topraklara giren kendi çocuklarıydı. Fakat buna rağmen Tanrı onlara, Mısır'da yaşadıkları utancı onların üzerinden kaldırması gerektiğini söyledi.

Çoğu, anne babaları Mısır'dan ayrıldıktan sonra çölde dünyaya gelmişti. O zaman Mısır'da yaşamadıkları halde, Mısır'ın utancına nasıl sahip olabilirlerdi?

Anne babanızın bazı özelliklerini miras alabilirsiniz: Tutum ve tavırlarını, düşünce ve davranış tarzlarını, vs. Anne babanızın sahip olduğu yanlış bir düşünce şekli size de geçebilir. Bir konu hakkındaki düşünüş biçiminizi miras olarak başkasından almış olabilir ve neden o şekilde düşündüğünüzü bilemeyebilirsiniz.

Kendilerini önemsiz, küçük ve değersiz gören ebeveynler, "Tanrı'nın bereketlerini hak etmiyorum" düşüncesini kesinlikle çocuklarına da aktarabilirler.

Kitabın başlarında bu konudan söz etmiş olsam da, çok önemli bir mesele olduğu için sizlere bir kez daha kendiniz hakkında neler düşündüğünüze çok dikkat etmeniz gerektiğini hatırlatmak istiyorum. Kabul etmeye hazırsanız, Tanrı başarısızlıklarınız için merhamet etmeye hazırdır. Tanrı kusursuz, hatasız ve mükemmel olanları değil, O'na iman edip güvenenleri ödüllendirir.

TANRI'YA OLAN İMANINIZ O'NU HOŞNUT EDER

İman olmadan Tanrı'yı hoşnut etmek olanaksızdır. Tanrı'ya yaklaşan, O'nun var olduğuna ve kendisini arayanları ödüllendireceğine iman etmelidir.

İbraniler 11:6

İman olmadan Tanrı'yı hoşnut edemeyeceğinize dikkat edin; bu nedenle ne kadar “sevap” işlerseniz işleyin, bunları O'nun beğenisini “kazanmak” için yaptığınız, bu O'nu hoşnut etmeyecektir.

Tanrı için ne yaparsak O'nu sevdiğimiz için yapmalıyız, O'ndan bir şeyler elde etmeye çalışmak için değil!

Çok etkili olan bu ayet, Tanrı'nın kendisini arayanları ödüllendireceğini bildirir. Sonunda bunu fark ettiğimde çok sevinmiştim! Geçmişte birçok hata yaptığımı biliyorum, fakat bütün yüreğimle Rabbim'i arıyorum. Bu da, benim de ödüllendirilebileceğim anlamına gelir. Çok uzun zaman önce, Tanrı'nın bana vermek istediği her bereketi alacağıma karar verdim.

Rab, İsrail halkını vaat edilen topraklara götürmek ve onları hayal edemeyecekleri kadar bereketlemek istiyordu, fakat önce utancı üzerlerinden kaldırılmalıydı. Utanç ve suçluluk duyguları altında kaldıkları sürece, Rab'den bir şey alamayacaklardı.

KUSURSUZ

O kendi önünde sevgide kutsal (Kendisi için ayrılmış ve adanmış) ve kusursuz olmamız için dünyanın kuruluşundan önce bizi Mesih'te seçti.

Efesliler 1:4

Bu harika bir ayet! Rab burada bizlerin O'na ait olduğumuzu söyleyip bizler için olan isteğini ortaya koyuyor. Sevildiğimizi, değerli ve özel bir insan olduğumuzu bilmemizi istiyor, ayrıca kutsal, lekesiz ve kusursuz olmamız gerektiğini de belirtiyor.

Doğal olarak, kutsal bir yaşam sürdürmek için elimizden geleni yapmalıyız. Fakat Tanrı'ya şükürler olsun, hata yaptığımızda tövbe edebilir, kutsallığımızı kavuşabiliriz, yeniden kutsal ve kusursuz olabiliriz.

AZARLAMADAN YA DA KUSUR BULMADAN

İçinizden birinin bilgelikte eksiği varsa, herkese cömertçe, azarlamadan veren Tanrı'dan istesin; kendisine verilecektir.

Yakup 1:5

Bu ayet, Tanrı'dan azarlanmadan, suçluluk duymadan almamızı öğreten bir başka harika ayettir.

Yakup daha önce denemelerle karşılaşan kardeşlere seslenmekteydi. Şimdi de onlara, buldukları durum konusunda bilgelige ihtiyaçları varsa, Tanrı'dan istemelerini söylüyor. Tanrı'nın azarlamayacağını veya kusur bulmayacağını, yalnızca onlara yardım edeceğini söylüyor.

Tanrı'nın yardımı olmadan çölden geçemezsiniz. Kendinizle ilgili olumsuz şeyler düşünüyorsanız, O size yardım etmeye çalışsa da bu yardımı alamazsınız.

Zaferli, güçlü ve olumlu bir yaşama sahip olmak istiyorsanız, kendinizle ilgili olumsuz şeyler düşünmemelisiniz. Daha ne kadar yol almanız gerektiğine değil, almış olduğunuz yola bakmalısınız. Kaydettiğiniz ilerlemeleri göz önünde bulundurun ve Filipililer 1:6'yı düşünün: **"...Sizde iyi bir işe başlamış olan Tanrı'nın bunu Mesih İsa'nın gününe dek [dönüşüne dek] bitireceğine güvenim var.**

Kendinizle ilgili olumlu şeyler düşünün ve olumlu konuşun!

24.
Bölüm

Herkesin Durumu Benimkinden Daha İyiyken, Neden Kıskanmayayım?

Çöl Zihniyeti #9

Herkesin Durumu Benimkinden 24 Daha İyiyken, Neden Kıskanmayayım?

Çöl Zihniyeti #9

Yuhanna 21. bölümünde İsa, Petrus'la, kendisine hizmet edebilmek ve yücelik getirebilmek için çekeceği sıkıntılar konusunda konuşuyordu. İsa konuşmasını bitirir bitirmez Petrus arkasına döner ve Yuhanna'yı görür. İsa'ya onunla ilgili görüşünü sorar. Petrus, kendisi zor dönemler yaşayacaksa, onun da bu dönemleri yaşayıp yaşayamayacağından emin olmak istiyordu.

Petrus onu (Yuhanna'yı) görünce İsa'ya, "Ya Rab, ya bu ne olacak?" diye sordu. İsa, "Ben gelinceye dek onun yaşamasını istiyorsam, bundan sana ne?" dedi. "Sen arımdan gel!"

YUHANNA 21:21-22

Buna karşılık İsa ona nazikçe kendi işine bakmasını söyledi.

Başkalarının işine karışmak (aklımızın başkalarının işinde olması), bizleri çölde tutar. Kıskançlık, çekememezlik, kendimizi ve içinde bulunduğumuz durumları başkalarıyla, başkalarınınkini de kendimizinkiyle karşılaştırmak bir çöl zihniyetidir.

KISKANÇLIKTAN VE ÇEKEMEMEZLİKTEN SAKININ

Rahat yürek bedenin hayatıdır; fakat kıskançlık kemiklerin çürüklüğüdür.

Süleyman'ın Meselleri (Özdeyişleri) 14:30

Kıskançlık bir insanın kaba, katı ve duyarsız olmasına, hatta bazen canavarlaşmasına neden olabilir. Kıskançlık ve çekememezlik, kardeşlerinin Yusuf'u köle olarak tüccarlara satmalarına neden oldu. Babaları onu çok sevdiği için ondan nefret ettiler.

Eğer ailenizden biri sizden daha fazla seviliyor ve beğeniliyorsa, o kişiden nefret etmeyin. Tanrı'ya güvenin! Sizden istediği şeyi yapın. Beğeni ve onay konusunda O'na güvenin. Sonunda Yusuf gibi, inanılmaz derecede bereketli biri olacaksınız.

Vine's *An Expository Dictionary of New Testament Words* adlı sözlük, *çekememezlik* sözcüğünü Grekçe'de "başkalarının refahını veya üstünlüğünü görünce ya da tanık olunca hissedilen rahatsızlık" olarak tanımlar.¹ Webster sözlüğü *kıskançlığı*, "çekememezlik duyguları, özenti ve kuruntular" olarak tanımlar.² Ben bu tanımı, sahip olduğumuz bir şeyi bir başkasına kaptırma korkusu, çekememezlikten kaynaklanan, bir başka insanın başarısından duyulan rahatsızlık olarak yorumluyorum.

KENDİNİZİ BAŞKALARIYLA KARŞILAŞTIRMAYIN, REKABET İÇİNE GİRMEYİN

Ayrıca aralarında hangisinin en üstün sayılacağı konusunda bir çekişme oldu. İsa onlara, "Ulusların kralları, kendi uluslarına egemen kesilirler [imparator-tanrılar olarak egemenlik sürerler]. İleri gelenleri de kendilerine iyiliksever unvanını yakıştırırlar" dedi. "Ama siz böyle olmayacaksınız. Aranızda en büyük olan, en küçük gibi olsun; yöneten, hizmet eden gibi olsun."

Luka 22:24-26

Daha ilk yıllarımdan itibaren, kıskançlık, çekememezlik ve karşılaştırma sorunlarıyla boğuşmuştum. Kendine güveni olmayan insanlar bu duyguları taşırlar. Kendimize güvenmiyorsak, daha başarılı ve daha iyi durumdaki insanlarla yarışmaya (rekabet etmeye) başlarız.

Hiç kimseye benzemeyen, eşsiz ve özel bir birey olduğumu (Tanrı'nın benim için özel ve bana özgü bir planı olduğunu) öğrenmek, benim için bir armağandı. Artık kendimi (veya hizmetimi) başkalarıyla karşılaştırmaya ihtiyacım olmadığına eminim.

İsa'nın öğrencilerine baktığımda, onların da benzer sorunlarla uğraşmış olduklarını görmek bana her zaman umut ve cesaret ver-

miştir. Luka 22’de, öğrencilerin birbirleriyle aralarında kimin daha büyük olduğu konusunda tartıştıklarını görüyoruz. İsa onlara aslında en büyük olanın en küçük sayılması ve başkalarına hizmet etmeye hazır olması gerektiğini söyledi. İsa zamanının çoğunu öğrencilerine Tanrı’nın Egemenliği’ndeki yaşamın, dünyanın ve benliğin yollarına ters düştüğünü öğretmeye çalıştı.

İsa’nın onlara öğrettiklerinden bazıları şunlardır: “Birincilerin birçoğu sonuncu, sonuncuların birçoğu da birinci olacak” (Markos 10:31), “Sevinenlerle birlikte sevinin” (Luka 15:6-9), “Düşmanlarınızı sevin, size zulmedenler için dua edin” (Matta 5:44). Dünya bunun saçmalık olduğunu söyler, fakat İsa bunun gerçek güç olduğunu söylüyor.

DÜNYADAKİ İNSANLAR GİBİ BİRBİRİNİZLE REKABET ETMEYİN

Boş yere övünen, birbirine meydan okuyan, birbirini kıskanan kişiler olmayalım.

Galatyalılar 5:26

Bu dünyanın sistemine göre, en iyi yer herkesin önünde olduğunuz yerdir. Yaygın düşünceye göre, en yüksek makama ulaşmaya çalışmalı, bunun için gerekiyorsa karşımızdakileri ezip geçmeliyiz. Ama Kutsal Kitap başkalarıyla yarışma (rekabet etme) ihtiyacından özgür kılınıncaya dek gerçek huzur diye bir şeyin olmadığını söyler.

Eğlence oyunlarında bile, birlikte zaman geçirip dinlenmek yerine çekişmenin gitgide arttığı ve insanların birbirlerini kırabildikleri görülmektedir. Doğal olarak insanlar kaybetmek için oynamazlar; herkes elinden geleni yapacaktır. Fakat bir insan bir oyunu kazanmadıkça zevk alamıyorsa, o insanın kesinlikle bir sorunu var demektir – büyük olasılıkla bu sorun, hayatının birçok alanındaki başka sorunları da ortaya çıkaran, kökleri çok derine inen bir sorundur.

İşyerimizde kesinlikle elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız; mesleğimizde başarılı olmayı ve ilerlemeyi istemekte yanlış bir şey

yoktur. Ama sizleri şu konuda uyarmak istiyorum: İnanlıların terfisi insandan değil, Tanrı'dan gelir. Öne geçmek için dünyasal oyunlar oynamamıza gerek yok! Eğer işleri Tanrı'nın istediği gibi yaparsak, hem O'nun hem de insanların gözünde lütf buluruz (Süleyman'ın Özdeyişleri 3:3-4).

Kıskançlık ve çekememezlik cehennemden gelen birer işkencedir. Yaşamımın çoğunu benden daha iyi görünenleri veya benim sahip olamadığım yeteneklere sahip olanları kıskanarak geçirdim. Hizmette bulunan diğer insanlarla gizli bir yarış içindeyim. Benim için "benim" hizmetimin diğerlerinkinden daha büyük olması, katılanların daha fazla olması ve parasal olarak daha güçlü olması, vs. çok önemliydi. Başka birinin hizmeti herhangi bir alanda benimkini geçtiğinde, Tanrı'nın isteği ve Tanrı'nın yolu olduğunu bildiğimden, o kişi için mutlu olmak istiyordum. Ama bir şekilde içimde bir şey buna izin vermiyordu.

Yaptığım işlerle değil, Mesih'teki kimliğime ilişkin bilgide büyüdükçe, kendimi başkalarıyla veya yaptıklarımı başkalarının yaptıklarıyla karşılaştırmama konusunda büyük bir özgürlüğe kavuştum. Tanrı'ya güvenmeyi öğrendikçe, bu alanlarda daha çok özgürlük tatmaya başladım. Göksel Babam'ın beni sevdiğini ve benim için en iyisini yapacağını öğrendim.

Tanrı'nın sizin için veya benim için yaptığı bir şey, bir başkası için olmayabilir, fakat İsa'nın Petrus'a söylediklerini hatırlamalıyız: "Başkalarıyla yapmak istediğim şeyler konusunda sen kaygılanma – sen beni izle!"

Uzun zamandır inanarak beklediğim ve çok arzu ettiğim bir şey vardı, ama Rab kendim için istediğim bu şeyi bir arkadaşşıma vermişti. Bu arkadaşşıma kendim kadar "ruhsal" görmüyordum. Bir gün heyecanlı şekilde, Tanrı'nın kendisi için yaptığını benimle paylaşmak için kapıma geldiğinde onu çok kıskanmaya başlamıştım. Tabii ki onun adına mutluymuşum gibi davrandım, ama aslında mutlu değildim.

Arkadaşım gittikten sonra öyle kötü bir tepki göstermişim ki, bunu ben bile beklemiyordum! Hatta bunu hak etmediğini düşün-

düğüm için, Tanrı'nın onu bereketlemiş olmasına bile kızmıştım. O arkadaşlarıyla iyi zaman geçirirken, ben dua ettim ve oruç tuttum. Görüyorsunuz değil mi? Dindar ve züppe bir "Ferisiydim" ve bunun farkında bile değildim.

Tanrı bizim gerçekte neye ihtiyacımız olduğunu bildiği için, olayları en iyi şekilde ayarlar. Benim ihtiyacım olan da, iman ederek beklediğim o şeyden çok, kötü tavır ve tutumlarımdan kurtulmamdır. Tanrı'nın olayları öyle bir şekilde ayarlaması gerekir ki, sonunda kendimizle yüzleşmemiz gereksin. Bu O'nun için çok önemlidir. Yoksa özgürlüğü asla tadamayız.

Düşman, yaşamlarımızın bir yerlerinde saklandığı sürece, yaşamlarımızı her zaman belli bir ölçüde de olsa denetim altında tutacaktır. Fakat Tanrı onu açığa çıkardığı zaman, biz de kendimizi Tanrı'ya adar ve kendimizi O'nun ellerine teslim edersek, özgürlüğe giden yolda ilk adımı atmış oluruz.

Aslında Tanrı bana emanet edeceği hizmetin oldukça kapsamlı olmasını –radyo, televizyon, seminerler, kitaplar ve kasetler aracılığıyla milyonlarca insana ulaşmasını– tasarlamıştı. Fakat bu hizmeti, imanda büyüdüğüm oranda genişletecekti.

DÜŞÜNCELERİNİZİ YENİLEYİN!

Sevgili kardeşim, canın gönenc içinde olduğu gibi, her bakımdan sağlıklı ve gönenc içinde olman için dua ediyorum.

3.Yuhanna 2

Bu ayete dikkat edin! Tanrı *bizi, bizim istediğimizden de fazla bereketlemek istiyor*. Ama aynı zamanda, bu bereketleri doğru şekilde kullanma ve O'na yücelik vermeye devam etme konusunda, kapasitemizi aşacak şekilde bereketlemeyecek kadar da çok seviyor.

Kıskançlık, çekememezlik ve birbirimizi başkalarıyla karşılaştırma çocukça bir şeydir. Ruhsal şeylerle hiçbir ilgisi yoktur, tamamen benliğe ait şeylerdir. Çöl hayatına neden olan başlıca nedenlerden de biridir.

Bu konudaki düşüncelerinizi gözden geçirin. Aklınızdan yanlış düşüncelerin geçtiğini fark ettiğinizde, biraz düşünün ve şöyle deyin: “Başkalarını kıskanmanın bana ne yararı var? Bu beni bereketlemez. Tanrı’nın her birimiz için ayrı bir planı var ve ben O’na, benim için en iyisini yapacağı konusunda güveneceğim. Başkaları için ne yapmak istediği beni ilgilendirmez.” Sonra o insanların daha fazla bereket almaları için dua edin.

Hisleriniz konusunda Tanrı’ya karşı dürüst olun. O zaten neler hissettiğinizi biliyor. Bu nedenle siz de bu konuyu O’na açabilirsiniz.

Tanrı’ya şuna benzer şeyler söyledim: “Tanrım, için dua ediyorum, onun daha da bereketlenmesini, her bakımdan gönenç içinde olmasını istiyorum; onu her açıdan bereketle diye dua ediyorum. İmanla dua ediyorum. Ona karşı kıskançlık duyuyorum, ama bununla birlikte hoşlansam da hoşlanmasam da senin istediğin gibi davranmayı seçiyorum.”

Geçenlerde birinin, “Bir şeyi ne kadar iyi yaparsanız yapın, sizden daha iyisini yapacak başka biri daima çıkacaktır” dediğini duydum. Bu söz üzerimde büyük bir etki yaratmıştı, çünkü bunun doğru olduğunu biliyordum. Ve eğer bu doğruysa, o zaman bütün hayatımız boyunca herkesin önüne geçmeye çalışmanın anlamı ne? Yaptığımız işte *bir numara* olur olmaz, başka biri bizimle yarışmaya başlayacaktır. Er ya da geç bu kişi de bizim yaptığımızın aynısını yapacak, hatta daha da fazlasını yapmaya çalışacaktır.

Spor dünyasını düşünün; bir atlet hangi rekoru kırsa kırsın, sonunda birileri gelip bu rekoru da kırıyor. Peki ya şov dünyası? Var olan bir star, bir süreliğine stardır. Daha sonra birisi gelip onun yerini alır. Başkalarının önüne geçmek için her zaman çabalamamız gerektiği, ondan sonra da orada kalabilmek için savaşmamız gerektiği düşüncesi ne korkunç bir aldatmacadır.

Çok uzun zaman önce Tanrı bana *kayan yıldızların* hızlı bir şekilde yükselip çok dikkat çektiklerini, ama bunun kısa bir süre için böyle olduğunu unutmamamı söyledi. Çoğu kez bu yıldızlar yükseldikleri hızla düşerler. Bunun yerine bana, O’nun benden istediği

şeyin en iyisini yaparak orada uzun süre –sağlam bir şekilde– kalmanın daha iyi olduğunu söyledi. Benim saygınlığımla kendisinin ilgileneceğine söz verdi. Bana gelince; benden ne olmamı ve ne yapmamı isterse istesin, benim için sorun olmadığına karar verdim. Çünkü o benim neyi idare edebileceğimi benden daha iyi biliyor.

Belki bu konuda uzun süredir ruhsal bir kaleyle karşı karşıya kaldınız. Sizden bir adım önde görünen biriyle karşı karşıya kalırsanız, kıskanmaya başlıyorsanız veya onunla yarışmak için içinde büyük bir istek duyuyorsanız, düşüncelerinizi yenilemenizi tavsiye ederim.

Başkalarının yaptığı işler için sevinin ve Rab’be güvenin. Bu biraz zaman ve gayret gerektirir. Fakat bu eski zihinsel kale yıkılıp yerine Tanrı’nın sözü geldiğinde, çöl yolundan çıkmış, vaat edilen topraklara doğru yol almış olacaksınız.

25.
Bölüm

***Ya Bildiğim Gibi Yaparım ya da
Hiç Yapmam
Çöl Zihniyeti #10***

Ya Bildiğim Gibi Yaparım ya da Hiç Yapmam

25

Çöl Zihniyeti #10

İsrail halkı, çölde kaldığı süre boyunca inatçılık ve itaatsizlik etti. Orada ölmelerine neden olan da buydu. Tanrı'nın onlardan yapmalarını istediği şeyi bir türlü yapmıyorlardı! İşleri yüzlerine gözlerine bulaştırdıklarında, Tanrı'ya onları sıkıntısından kurtarması için yakarmaya başlıyorlar, istedikleri oluncaya kadar O'nun buyruklarını yerine getiriyor, sonra tekrar isyankârlıklarına geri dönüyorlardı. Bu durum böylece sürüp gitti.

*Tanrı'ya güven duysunlar,
Tanrı'nın yaptıklarını
unutmasınlar, O'nun buyrukla-
rını yerine getirsinler; ataları
gibi inatçı, başkaldırcı, yüreği
kararsız, Tanrı'ya sadakatsiz
bir kuşak olmasınlar.*

MEZMUR 78:7-8

Bu kısır döngüye Eski Antlaşma'da defalarca rastlarız. Biz de bilgece hareket etmezsek, hayatımız boyunca bu gibi olaylar tekrarlanır durur.

Bazılarımız doğuştan, biraz daha fazla inatçı ve itaatsiziz. Ve tabii ki, hayatımıza hangi şartlar altında başladığımızı ve köklerimiz nereye uzandığına da dikkat etmeliyiz, çünkü bunlar hayatlarımızı etkiler.

Çok güçlü bir karaktere sahiptim ve büyük olasılıkla da hayatımı kendi bildiğimi yaparak geçirecektim. Suiistimal edildiğim ve kontrol altında tutulduğum yıllar, karakter yapımı daha da güçlendirdi. Kimse ne yapmam gerektiğini söyleyemez düşüncesi oluştu içimde.

Açıkçası, Tanrı'nın beni kullanmadan önce bu kötü tavrımı düzeltmesi gerekiyordu.

Rab, kendi yollarımızdan vazgeçmeyi öğrenmemizi ve O'nun elinde kolay şekil alabilen biri olmamızı istiyor. İnatçı ve itaatsiz olduğumuz sürece, O bizi kullanamaz!

İnatçılığı *dikkafalılık* olarak tanımlarım. Bu gibi insanlar baş edilmesi ve birlikte çalışılması zor kişilerdir. İtaatsizlik ise yetkiye, düzene ve düzeltilmeye karşı gelme olarak tanımlanabilir. Her iki tanım da bana uymaktaydı, çünkü aynen öyleydim!

Erken yaşlarda yaşadığım suiistimaller, yetki sahibi olan kişilere karşı olan davranışlarımın ölçüsünü belirledi. Ama bu kitapta daha önce de belirttiğim gibi, itaatsizliği veya diğer olumsuz tavırları sürdürmek için bir bahane olamazdı bu. Zafekli yaşam Rab'be tam ve vaktinde itaat gerektirir. Kendi isteğimizi bir kenara bırakıp O'nun isteğini yerine getirme konusunda büyüyor ve geliyoruz. Bu konuda gelişmeye devam etmemiz yaşamsal önem taşır.

Belli bir noktaya ulaşıp ardından da şöyle düşünmek yeterli değildir: "Gideceğim yere kadar gittim." Rab'be her koşulda itaat etmeliyiz. Rab'den hiçbir şeyi esirgememeli, O'na kapalı kapı bırakmamalıyız. Hepimizin sonuna kadar tutunup da bırakmak istemediği bazı "belirli" şeyleri vardır, fakat azıcık mayanın bütün hamuru kabarttığını unutmayın (1.Korintliler 5:6).

TANRI İTAAT İSTER, KURBAN DEĞİL

Samuel (Kral Saul'a) dedi: RAB kendi sözünün dinlenmesinden hoşlandığı kadar yakılan takdimelerden (sunulardan) ve kurbanlardan hoşlanır mı? İşte, itaat etmek kurbandan ve dinlemek koçların iç yağmından daha iyidir. Çünkü isyan falcılık suç gibidir ve inatçılık putperestlik ve terafim (uğur getiren ev eşyaları) gibidir. Mademki RAB'bin sözünü reddettin o da seni krallıktan reddetti.

1.Samuel 15:22-23

Saul'un hayatını incelersek, kral olma fırsatına sahip olduğunu

açıkça görürüz. Fakat inatçılığı ve itaatsizliği yüzünden bu makamda fazla kalamamıştır.

Saul'un her konuda bir fikri vardı. Bir keresinde Peygamber Samuel yapması gereken şeyi yapmadığı için Saul'u azarladığında, Saul'un cevabı şu oldu: "Düşündüm ki..." Sonra da işlerin nasıl yapılması gerektiği konusundaki düşüncelerini dile getirmeye başladı (1.Samuel 10:6-8; 13:8-14). Samuel ise kral Saul'a, Tanrı'nın kurban değil, itaat istediğini söyledi.

Sık sık Tanrı'nın bizden yapmamızı istediği şeyi yapmak istemez, sonra da itaatsizliğimizi başka bir şey yaparak gidermeye çalışırız.

Tanrı çocuklarının kaç inatçılıkları ve itaatsizlikleri yüzünden "hayatta egemenlik sürmekten" (Romalılar 5:17; Vahiy 1:6) geri kalıyorlar?

Kutsal Kitap'ın İngilizce *Amplified* çevirisinde, Vaiz Kitabı'nın giriş bölümünde şöyle bir açıklama yer alır: "Bu kitabın amacı, bir bütün olarak insan yaşamını derinlemesine araştırmak ve sonuç olarak da yaşamlarımızın, Tanrı'ya karşı gereken saygı olmaksızın boş olduğunu açıkça öğretmektir."

İtaat olmadan saygıdan söz etmenin mümkün olamayacağını anlamamız gerek. Günümüz çocuklarının pek çoğunda görülen isyan ve itaatsizlik, ailelerine karşı göstermeleri gereken saygı eksikliğinden kaynaklanır. Bu konuda genellikle ebeveynler suçludur, çünkü çocuklarına örnek olacak bir hayat sürdürmemişlerdir.

Kutsal Kitap bilginlerinin çoğu, Vaiz Kitabı'nın Tanrı'nın dünyanın en bilge insanı kıldığı kişi tarafından, yani kral Süleyman tarafından yazıldığı konusunda aynı görüştedir. Süleyman bunca bilgelige sahip olmasına rağmen hayatında bu kadar üzücü hataları nasıl yapabildi? Cevap çok basittir: Bir şeye sahip olup da onu kullanmamak mümkündür. Mesih'in düşüncesine sahibiz, ama onu her zaman kullanıyor muyuz? Mesih aracılığıyla Tanrı bizlere bilgelik verdi, ama bunu her zaman kullanıyor muyuz?

Süleyman kendi istediği yoldan gitmek ve kendi bildiğini yapmak istedi. Hayatı boyunca hep bir şeyler deneyip durdu. Paranın satın alabileceği her şeye sahipti, ama yine de kitabının sonunda söylediği son söz şuydu:

Her şey duyuldu, sonuç şu: Tanrı'ya saygı göster [Tanrı olduğu bilincinde olarak saygı duy, O'ndan kork ve tapın], buyruklarını yerine getir, çünkü her insanın görevi [yaratılışın esas amacı, Tanrı'nın ilahi takdiri, bütün mutluluğun temeli, güneş altındaki tüm düzensiz olayların ve koşulların ayarlanması] budur.

Vaiz 12:13

Bu Kutsal Yazı'dan ne anladığımı kendi sözlerimle size ifade edeyim:

İnsanın bütün yaratılış amacı, Tanrı'ya itaat etme yoluyla O'na tapınmak ve saygı göstermektir. Tanrı'ya yaraşır bir karakterin tamamı itaat temeline dayanmalıdır, ki bu da aynı zamanda tüm mutluluğun temelidir. Hiç kimse Tanrı'ya itaat etmeden gerçek anlamda mutluluğu yakalayamaz. Yaşantılarımızdaki düzensizlik sorunu itaat ettikçe çözüme kavuşacaktır. İnsanın görevi itaat etmektir.

Bana göre bu ayet inanılmaz bir ayettir. Sizleri bu ayet üzerinde çalışmayı sürdürmeye davet ediyorum.

İTAAT VE İTAATSİZLİK:

HER İKİSİNİN DE BAZI SONUÇLARI VARDIR

Bir adamın itaatsizliği sebebiyle çoğu nasıl günahkâr kılındıysa, böylece de birinin itaati ile çoğu salih (doğru) kılınacaktır.

Romalılar 5:19

İtaat etme veya etmeme kararımız yalnızca bizleri değil, çevremizdeki birçok insanı da etkiler. Şöyle düşünün: İsraililer zaman kaybetmeden Tanrı'ya itaat etmiş olsalardı, hayatları çok daha iyi olmaz mıydı? Çocukları da dahil olmak üzere pek çoğu Tanrı'nın yoluna boyun eğmek istemedikleri için çölde can verdi. Onların al-

dıkları kararlar çocuklarının hayatını nasıl etkilemişse, bizim kararlarımız da çocuklarımızın hayatlarını etkiler.

Geçenlerde büyük oğlum bana gelip, “Anne, sana söylemek istediğim bir şey var, ama anlatırken dayanamayıp ağlasam bile beni dinlemeni istiyorum” dedi. “Babamla birlikte bunca yıl hizmet ettiniz ve zor zamanlarınız oldu. Şunu fark ettim ki, sen ve babam hiç kimsenin bilmediği olaylar yaşadınız. Bu sabah, Tanrı sizin itaatinizden dolayı bundan ne kadar çok yarar gördüğümü bana gösterdi. Bu nedenle minnettar olduğumu söylemek istiyorum.”

Bu sözlerin benim için çok büyük bir anlamı vardı ve bana Romalılar 5:19’u hatırlattı.

Tanrı’ya itaatiniz ya da itaatsizliğiniz başkalarının hayatlarını da etkiler. Tanrı’yı dinlemeyip çölde kalmayı tercih edebilirsiniz, fakat lütfen şunu aklınızda bulundurun: Eğer çocuklarınız varsa veya olacaksa, bu kararınız onları da çölde tutacaktır. Büyüdükleri zaman çölden çıkmayı başarabilirler. Ama size kesin olarak şunu söyleyebilirim ki, bu söz dinlemezlüğünüzden dolayı büyük bir bedel ödemek zorunda kalacaklardır.

Geçmişteki birinin söz dinlerliği, bugün hayatınızın çok daha iyi durumda olmasını sağlayabilirdi.

İtaatin çok daha fazla sonucu vardır: Cehennem kapılarını kapatır, cennetin pencerelerini açar.

İtaat konusunda bir kitap yazabilirdim, fakat şimdilik itaatsizlikle dolu bir yaşamın yanlış düşünce biçimimizin bir ürünü olduğunu vurgulamak istedim.

HER DÜŞÜNCEYİ MESİH’E TUTSAK EDİN

Çünkü savaşımızın silahları insansal [ete ve kana dayalı] silahlar değil, kaleleri yıkan tanrısal güce sahip silahlardır. Safsataları, Tanrı [gerçek] bilgisine karşı diklenen her engeli yıkıyor, her düşüncüyü tutsak edip Mesih’e (Meshedilmiş Olan’a) bağımlı kılıyoruz.

2.Korintliler 10:4-5

Genellikle başımızı derde sokan şeyler düşüncelerimizdir.

Yeşaya 55:8’de Rab şöyle diyor: **“Benim düşüncelerim sizin düşünceleriniz değil, sizin yollarınız benim yollarım değil...”** Ne düşünürsek düşünelim, Tanrı Kutsal Kitap adı verilen kitabında kendi düşüncelerini bizim için yazıya geçirmiştir. Düşüncelerimizi Tanrı’nın sözü ışığında dikkatle gözden geçirmeliyiz. O’nun düşüncelerinin daima en iyi düşünceler olduğunu bilerek, her zaman kendi düşüncelerimizi O’nun düşüncelerine teslim etmeye istekli olmalıyız.

2.Korintliler 10:4-5’te anlatılmak istenilen şey budur. Düşüncelerinize dikkat edin! Düşünceleriniz Tanrı’nın düşünceleriyle (Kutsal Kitap’la) bağdaşmıyorsa, kendi düşüncelerinizi yıkın ve O’nunkileri alın.

Kendi boş düşüncelerinin dünyasında yaşayan insanlar yalnızca kendi hayatlarını değil, maalesef çevrelerindeki insanların hayatlarını da mahvederler.

Akıl savaş alanıdır!

Şeytan’ın başlattığı bu savaşı, aklın bu alanında kazanacak veya kaybedeceksiniz. Bu kitabın, safsataları ve Tanrı bilgisine karşı diklenen her engeli yıkabilmeniz ve her düşüncüyü tutsak edip Mesih’e bağımlı kılabilmeniz konusunda size yardımcı olması için dua ediyorum.

Dipnotlar

7. Bölüm

- ¹ W. E. Vine, *An Expository Dictionary of New Testament Words* (Old Tappan: Fleming H. Revell, 1940), Vol. IV., SET-Z, s.190.
- ² James Strong, *The New Strong's Exhaustive Concordance of the Bible* (Nashville: Thomas Nelson Publishers, 1984), "Greek Dictionary of the New Testament," s.24.
- ³ *Webster's II, New Riverside University Dictionary* (Boston: Houghton Mifflin Company, 1984), s.v. "meditate."
- ⁴ Vine, Vol. III. LO-SER, s.55.

9. Bölüm

- ¹ *Webster's II*, s.v. "wander."
- ² *Webster's II*, s.v. "wonder."

10. Bölüm

- ¹ *Webster's II*, s.v. "reason."

11. Bölüm

- ¹ Vine, Vol. I: A-DYS, s.335.
- ² Vine, Vol. IV: SET-Z, s.165.

12. Bölüm

- ¹ *Webster's II*, s.v. "worry."

² *The Random House Unabridged Dictionary*, 2nd ed. (New York: Random House, 1993), s.v. “worry.”

13. Bölüm

¹ Vine, Vol. II: E-LI, s.281.

² Vine, “Hebrew and Greek Words,” Vol. II: E-LI, s.280

15. Bölüm

¹ *Webster’s II*, s.v. “depress.”

² *Webster’s II*, s.v. “depressed.”

³ Vine, Vol. II: E-LI, s.60.

⁴ Vine, Vol. IV: LO-SER, s.55.

⁵ *Strong’s Exhaustive Concordance*, “Hebrew and Chaldee Dictionary,” s.32.

23. Bölüm

¹ *Webster’s II*, s.v. “reproach.”

24. Bölüm

¹ Vine, Vol. II: E-LI, s.37.

² *Webster’s II*, s.v. “jealousy.”

Bibliyografya

Random House Unabridged Dictionary, 2nd ed. New York: Random House, 1993.

Strong, James. *The New Strong's Exhaustive Concordance of the Bible*. Nashville: Thomas Nelson Publishers, 1984.

Vine, W. E. *An Expository Dictionary of New Testament Words*. Old Tappan: Fleming H. Revell Company, 1940.

Webster's II, New Riverside University Dictionary. Boston: Houghton Mifflin Company, 1984.

Yazar Hakkında

JOYCE MEYER, 1976 yılından beri Tanrı sözünü öğretmekte ve 1980'den beri kilisede tam zamanlı hizmet yürütmektedir. Aralarında *Approval Addiction*, *In Pursuit of Peace*, *How to Hear From God* ve *Battlefield of The Mind'in* da bulunduğu en çok satan yetmişden fazla kitabın yazarıdır. Tam bir video eğitim kütüphanesinin yanında binlerce sesli eğitim programı yayınlamıştır. Hazırladığı *Enjoying Everyday Life* adlı radyo ve televizyon programı dünya genelinde yayımlanan Joyce, aynı zamanda etkin olarak çeşitli konferanslara da katılmaktadır. Yetişkin dört çocuk annesi olan Joyce, eşi Dave'le birlikte halen Missouri'nin St. Louis şehrinde ikamet etmektedir.

Yazarın Türkçe Olarak Yayınlanmış Diğer Eserleri

- Yardım Et Korkuyorum
- Yardım Et Yalnızım
- Vereceğiniz En Önemli Karar
- Onları Sevdiğimi Söyleyin
- Esenlik

Joyce Meyer
Tanrı Sözü'nde Yaşam
P.O. Box 655
Fenton, Missouri 63026, USA
Tel: (314) 349-0303

Kurtuluş Duası

Tanrı sizi seviyor ve sizinle kişisel bir ilişki kurmak istiyor. Henüz İsa Mesih'i Rabbiniz ve Kurtarıcınız olarak kabul etmediyseniz, şimdi bunu yapabilirsiniz. Şimdi yüreğinizi O'na açın ve şu duayı edin.

“Göksel Baba, Sana karşı günah işlediğimi biliyorum. Lütfen beni bağışla. Beni temiz kıl. Oğlun İsa Mesih'e güveneceğime söz veriyorum. İnanıyorum ki O benim yerime öldü – çarmıhta öldüğünde günahlarımı Kendi üzerine aldı. Yine inanıyorum ki O ölümden dirildi. Şimdi İsa Mesih'e hayatımı teslim ediyorum.

Göksel Baba, bağışladığın ve sonsuz yaşam armağanını verdiğin için teşekkür ederim. Senin arzu ettiğin gibi yaşamam için lütfen yardım et. İsa'nın adıyla, Amin.”

Eğer yürekten dua ettiyseniz, Tanrı sizi kabul etti, temiz kıldı ve ruhsal ölümün tutsaklığından azat etti. Zaman ayırıp aşağıdaki Kutsal Kitap ayetlerine bakın ve O'nunla yürüyeceğiniz yeni yaşamınızda Tanrı'nın size konuşmasını isteyin.

Yuhanna 3:16

Efesliler 1:4

1.Yuhanna 1:9

1.Yuhanna 5:1

1.Korintliler 15:3-4

Efesliler 2:8-9

1.Yuhanna 4:14-15

1.Yuhanna 5:12-13

Tanrı'ya, sizi Mesih'le olan ilişkinizde büyütecek Kutsal Kitap temelli bir kilise bulmakta yardım etmesi için dua edin. Tanrı her zaman sizinleedir. Size önderlik edecek ve sizin için hazırladığı bol yaşamı nasıl yaşamanız gerektiğini gösterecektir.

BİR SAVAŞ KOPUYOR

Aklınız Savaş Alanıdır

Endişeler, şüpheler, karmaşa, depresyon, öfke ve suçluluk hisleri... Bütün bunlar aklınıza yapılan saldırılardır. Eğer olumsuz düşüncelerle boğuşuyorsanız, korkmayın! Joyce Meyer, milyonlarca insanın bu önemli savaştan galip çıkmasına yardımcı oldu, size de yardım edebilir. En çok satan eserleri arasında şu ana dek en beğenileni olan bu kitapta, yazar ve kilise hizmetkârı Meyer, düşüncelerinizin değişmesiyle birlikte yaşamınızın da nasıl değişeceğini anlatıyor. Her gün aklınıza girip çıkan binlerce düşünceyle nasıl başa çıkacağınızı ve aklınızı Tanrı'nın düşündüğü biçime nasıl odaklayacağınızı öğretiyor. Kendi evliliğinde, ailesinde ve hizmetinde yaşadığı deneyimleri, trajedileri ve zaferleri sizlerle paylaşarak bunların kendisini, yaşamını değiştiren şaşılabilir gerçeğe nasıl yönelttiğini açıklıyor, yol boyunca her adımda karşısına çıkan duygu ve düşünceleri sizinle paylaşıyor.

Şimdi sıra sizde:

- Aklınıza hükmedin, zihinsel esenliğe ve özgürlüğe kavuşun.
- Zarar veren düşüncelerin farkına varın ve bunların yaşamınızı etkilemesine engel olun.
- Hata yapmanız bile kendinize karşı sabırlı olun.
- Tanrı'nın sözüyle, şükranlarla, dualarla ve diğer güçlü ruhsal silahlarla kuşanın.
- Işığı izleyerek aklınızın "ıssızlığından", yani kötü alışkanlıklardan ve insanları Tanrı'dan uzaklaştıran tüm bahanelerden kurtulun; hayal bile edemeyeceğiniz bir mutluluğa ve tatmine kavuşun.

Artık yenilgi ve hayal kırıklıklarına boyun eğmeyin.

AKLIN SAVAŞ ALANI'nda zafer kazanmanın yolunu bugün keşfedin.

ISBN 978-975-90-62-47-7

9 789759 062477 >